

TAC Mezun App

TAC Mezun App

A L U M N I

BizLetter

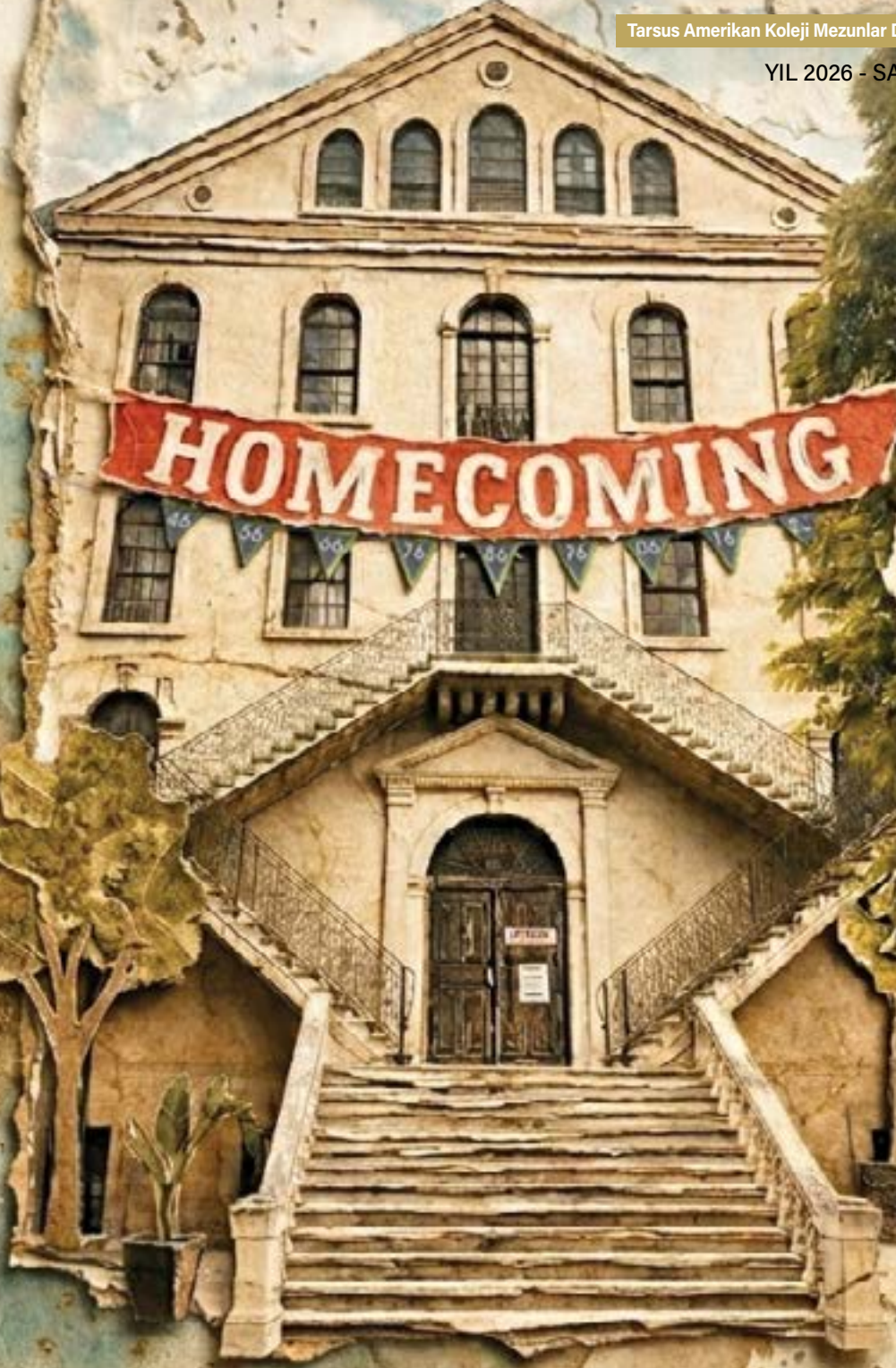
A L M A M A T E R

www.bizletter.org

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır

YIL 2026 - SAYI: 2

/bombalaki

/tacalumni

/tarsusamerikan

ALUMNI
BizLetter
ALMA MATER

 /bombalaki

 /tarsusamerikan

 /tacalumni

 /bombalaki

 TAC Mezun App

 TAC Mezun App

TAC Sosyal Medyada
Her Zaman Birlikte

Neden aidat vermeliyim?

Sevgili TAC,
Aidat bağışları Dernek faaliyetlerini yürütebilmemiz için gereken en önemli güç kaynağıdır. Şimdiki ve gelecekteki hizmetlerimizin temel kaynağı aidatlardır.

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86
EDİTÖRDEN **6**

Bedia Lütfiye Gücüm TAC '94
BAŞKANDAN **8**

DERNEK'TEN
HABERLER **10**

MUTLU
HABERLER **22**

HOME COMING **30**

MEZUNLARDAN **64**

KAMPUSTEN **90**

ŞAMPİYON TAC **100**

BULUŞMALAR **102**

ŞUBELERDEN **134**

SON CUMALAR **144**

TALAS'TAN HABERLER **148**

GÜNER BAYKAL
TURNUVASI **150**

TAC SPOR **156**

TAC MEMORIES **162**

KAYBETTİKLERİMİZ **164**

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Bedia Lütfiye Gücüm TAC '94

Başkan Yardımcısı

Ethem Kuzucu '90

Sayman

Mehmet Yarkın Yılmaz '15

Genel Sekreter

Barış Yıldırım '13

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak '63

Nihat Taner '68

Doğan Gözde Özgödek '86

Keriman Sarper '89
Defne Ongun Müminoglu '89
Betül Öcal
Nuran Baykal

Tasarım

Recep Güngör
recepungor2@gmail.com

Dernek İletişim

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No: 9

33440 Tarsus-Mersin

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 4 ayda bir yayımlanır.

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86

BizLetter'dan sevgilerle

Sevgili TAC,

TAC Mezunlar Derneği'nin yayın organı BizLetter'ın bir sayısı ile daha sizlerle birlikte olmaktan mutluyuz. Bu sayıda da ilginizi çekeceğini düşündüğümüz sayfalarımız var. Mezunlarımızın farklı konulardaki paylaşımları ve röportajlar BizLetter'da, sizlerle...

Mezun katkısına ek olarak, artık okulumuzdan da daha çok haber katkısı almanın mutluluğunu yaşıyoruz. Malum TAC'miz bizi bir araya getiren en önemli etken. Mezun-Dernek ve Okul iş birliği içinde yapılan harika etkinlikleri sizlerle

paylaşıyoruz.

Ve tabii ki Homecoming'e ilişkin sayfalar, sıcak fotoğrafları ve yazıları da sizinle buluşturuyor. 16 Mayıs'ta evimize döndük, sayfalarımızda o güzel günü yansıtmaya çalıştık. Özellikle 5'li ve 10'lu yıldönümlerini kutlayan dönemlerimizin coşkusu görülmeye değerdi sayfalarımızda...

BizLetter'da her zaman olduğu gibi mezunlarımızın katkıları çok çok değerli. Farklı konular ve paylaşımlar camiamızın köklü geleneğini ve umut veren geleceğini bizlere her sayıda hatırlatıyor. Ayrıca her sayımızda yer verdiğimiz klasikleşen köşelerimiz de camiamızın farklı yönlerini

sizlere iletmeye çalışıyor.

Malum, BizLetter, TAC Mezunlar Derneği ile mezunumuz ve camiamız arasında bir iletişim ve paylaşım platformu. BizLetter ile birlikte hemen tüm sosyal medya platformlarında var olan Derneğin, web sayfası ve e-posta grupları da bu iletişim yapısının birer değerli parçası. Bu karşılıklı iletişimin en güzeli de yüz yüze yaşadığımız etkinliklerde gerçekleşen iletişim. Allah bizi ayırmasin.

BizLetter için değerli katkılarınızı her zaman olduğu gibi bekliyoruz. Yazı ve fotoğraf ya da video katkılarınız için tarsusamerikankoleji@gmail.com ya da nuranbaykal@gmail.com adreslerine ulaşabilirsiniz.

Bildiğiniz üzere, dergimiz 2022 yılından bu yana www.bizletter.org adresinden sizlere ulaşırken, aynı anda TAC Mezunlar Derneği web sayfası üzerinden <https://tac-alumni.org/bizletter/> adresinden de okunabiliyor. Dernek sosyal medya hesaplarında da takip edilebilen dergi, her an yanınızdadır.

www.bizletter.org yayındaki sayının platformu iken, <https://tac-alumni.org/bizletter/> adresinde 2012 yılından itibaren önceki sayıların da görüntülenmesi mümkün.

Bir sonraki sayımız Ekim 2026 ayında yayında olacak, İnşallah.

Bir dahaki sayımızda sağlıklı buluşmak dileğiyle. Sevgi ve saygılarımla...

BizLetter sizlerden gelecek fotoğraf ve haberleri bekliyor.

betulablatac@gmail.com

nuranbaykal@gmail.com

tarsusamerikankoleji@gmail.com

Bedia Lutfiye Gücüm TAC '94
BAŞKAN

Birlikte Daha Güçlüyüz

Sevgili mezunlarımız, kıymetli abilerim, ablalarım, kardeşlerim ve Tarsus Amerikan Koleji ailesinin tüm fertleri...

Yazın sıcak günlerini yaşarken sizlerle yeniden buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. BizLetter'in gönülden çalışan ekibi yine birbirinden güzel haberler, anılar ve buluşmalarla dopdolu bir sayı hazırladı.

Bu yıl Homecoming hazırlıklarına mart ayında başladık. Tecrübeli bir ekibiz; yılların birikimi ve özveriyle çalışan gönüllülerimiz var. Ancak ne kadar deneyimli olursak olalım, yaklaşık bin mezunumuzu kampüste ağırlamak her zaman büyük bir sorumluluk. Davetiyelerden yemek organizasyonuna, müzikten eğlenceye kadar her ayrıntıyı planlamak hem keyifli hem de zaman zaman heyecan verici bir süreç. Son hafta yaklaşırken hepimizin aklından aynı temenni geçiyor: "Lütfen yağmur yağmasın!!! Lütfen çok sıcak da olmasın!!!"

Ama cumartesi sabahı kampüsün kapılarından içeri giren ilk mezunlarımızı gördüğümüz anda bütün o telaş, yerini bambaşka duygulara bırakıyor. Özleme, mutluluğa ve güçlü bir aidiyet hissine... Yorgunluk geçiyor, stres unutuluyor. O gün; yaş farklarının ortadan kalktığı, eski dostlukların kaldığı yerden devam ettiği, gözlerin kimi zaman duygulanarak kimi zaman kahkahalarla parladığı

gerçek bir bayram günü gibi yaşanıyor.

Bu yıl, uzun zamandır gelen talepleri dikkate alarak plaket törenimizi ilk kez Stickler merdivenlerine taşıdık. Stickler Auditorium'daki kısa dernek sunumu ve anma törenimizin ardından hepimizin en sevdiği fotoğraf noktalarından biri olan merdivenlerde bir araya geldik. Açık havada, kampüsün kalbinde ve hep birlikte olmak çok güzel bir deneyimdi.

İlk kez uyguladığımız bu formatın mezunlarımız tarafından beğenilmesi bizi ayrıca mutlu etti. Elbette ses sistemi ve oturma düzeni gibi geliştirmemiz gereken noktalar da vardı. Aldığımız tüm geri bildirimleri dikkatle değerlendiriyoruz. Önümüzdeki yıl, bu deneyimin üzerine koyarak çok daha güçlü ve keyifli bir plaket töreni gerçekleştirmeyi hedefliyoruz.

Akşam gerçekleştirilen Gala Yemeği ise her zamanki gibi son derece canlı ve neşeliydi. Farklı dönemlerden mezunlarımızı, yaş farkı gözetmeden aynı pistte dans ederken görmek gerçekten görülmeye değerdi. Hedefimiz; 5. yılını kutlayan genç mezunlarımızdan 70. yılını kutlayan ruhu genç büyüklerimize kadar herkesin kendini ait hissettiği, kampüste daha uzun süre vakit geçirmek istediği bir Homecoming deneyimi yaratmak. Bunun kolay olmadığını biliyoruz; ancak sizlerden gelen öneriler bu konuda bize yol gösteriyor. Homecoming

sonrasında gönderdiğimiz anketi doldurarak görüşlerini paylaşan tüm mezunlarımıza özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Sırası gelmişken, Homecoming'in başarıyla gerçekleşmesinde emeği geçen birkaç kişiye özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Yıllardır Homecoming'in ve derneğimizin hafızasını taşıyan, pek çoğumuzun zor anlarda ilk aradığı kişi olan sevgili Betül Ablamız; deneyimi, titizliği ve bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle yine her ayrıntının eksiksiz ilerlemesini sağladı. Derneğimizin mali disiplinini büyük bir özveriyle koruyan, her kuruşun hesabını titizlikle takip eden Nesrin Ablamıza da emekleri için ayrıca teşekkür borçluyuz.

Ve elbette, aylar süren hazırlık döneminde organizasyonun her aşamasını büyük bir özveriyle koordine eden, ekipler arasındaki uyumu sağlayan ve Homecoming'in sorunsuz ilerlemesi için liderlik yapan TAC '13 Barış Yıldırım'a ayrıca teşekkür etmek isterim. Böylesine büyük organizasyonlar ancak işi sahiplenen, etrafındaki insanlara enerji veren gönüllüler sayesinde başarıya ulaşıyor.

Homecoming dışında da şubelerimizde, hatta mezunlarımızın yaşadığı birçok şehir ve ülkede Son Cuma buluşmaları devam ediyor. Bu sayımızda yer alan fotoğrafları ve etkinlik haberlerini incelerken siz de göreceksiniz; bizimki gerçekten çok özel bir topluluk. 11 yaşında başlayan dostlukların 80'li yaşlara kadar sürdüğü, insanların birbirlerini görmekten ve birlikte vakit geçirmekten hâlâ aynı heyecanı duyduğu topluluklara çok sık rastlanmıyor. Bu bağın kıymetini bilmek ve gelecek nesillere aktarmak hepimizin ortak sorumluluğu. Tam da bu noktada küçük ama önemli bir hatırlatma yapmak istiyorum.

Derneğimiz tamamen gönüllülük esasıyla çalışıyor olsa da mezunlarımıza sunduğumuz hizmetlerin maliyetleri her geçen gün artıyor. Shop ürünlerinden BizLetter'a, web sitemizden plaket ve sertifikalara, Yayla Evi'nden Anı Evi'ne kadar yürüttüğümüz tüm faaliyetler sizlerin aidat katkılarıyla sürdürülebilir. Elektrik, internet, telefon, ödeme sistemleri ve günlük operasyon giderleri de aynı şekilde aidat gelirleriyle karşılanıyor.

Bu konuyu özellikle vurgulamak isterim: Tuğla bağışlarımız şartlı bağış niteliğindedir ve elde edilen gelirlerin tamamı burs fonuna aktarılmaktadır. Dolayısıyla derneğin faaliyet bütçesi açısından aidatlar her zamankinden daha büyük önem taşımaktadır.

Ekonomik koşulların herkes için zorlayıcı olduğu bu dönemde böyle bir hatırlatma yapmak istemezdim. Ancak derneğimizin bugün sunduğu hizmetleri sürdürebilmesi ve geleceğe aynı güçle yürüyebilmesi için aidat desteğiniz her zamankinden daha büyük önem taşıyor. Bu nedenle aidatlarınızı düzenli ödemenizi ve dönem arkadaşlarınızı da bu konuda teşvik etmenizi rica ediyorum. Güçlü bir dernek, güçlü bir mezun topluluğunun en önemli dayanaklarından biridir. Derneğimizin bugün sahip olduğu imkânları koruyabilmesi ve geleceğe taşıyabilmesi ancak ortak katkımızla mümkün olacaktır.

Güncel konulara gelirsek; haziran ayı 8. sınıf SEV öğrencileri ve 12. sınıf TAC'liler için hem sınav heyecanı hem de mezuniyet coşkusuyla geçti. LGS ve YKS süreçlerinin ardından yakında kep atmanın gururunu yaşayacaklar. Biz de Mezunlar Derneği olarak mezuniyet törenlerinde yerimizi alacak, başarılı öğrencilerimize plaketlerini takdim edecek ve onları büyük TAC ailesinin bir parçası olarak aramızda görmekten mutluluk duyacağız.

Her yıl mezuniyet törenlerinde aynı heyecanı yeniden yaşıyoruz. Çünkü o gün sadece öğrenciler diplomalarını almıyor; TAC ailesi de yeni üyelerine kavuşuyor. Bir zamanlar bizim oturduğumuz sıralarda oturan, aynı koridorlarda yürüyen, aynı kampüsün hatıralarını biriktiren gençler artık mezunlarımız arasına katılıyor. Önlerinde uzun ve heyecan verici bir yol var. Hayat onları farklı şehirlere, farklı ülkelere ve farklı kariyerlere taşıyacak. Ancak biliyoruz ki, nerede olurlarsa olsunlar onları birbirine bağlayan ortak bir yuvaları olacak.

Biz eski mezunlar biliyoruz ki; bu kampüs sadece bir okul değil, aynı zamanda ömür boyu süren dostlukların ve aidiyet duygusunun evidir. Rüzgâr onları hayatın hangi limanlarına götürürse götürsün, TAC her zaman dönüp sığınabilecekleri bir yuva olarak kalacaktır.

TAC sevgisi ve saygısıyla

Genel Müdür Tanışma

Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) Genel Müdürü olarak görevine başlayan Didem Duru, Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Başkanımız Bedia Gücüm '94 ile yönetim kurulu üyelerimiz Ramazan Dinçer '83, Ali Cerrahoğlu '78, Mehmet Özel '90, Ethem Kuzucu '90 ve M. Yarkın Yılmaz '15 ile Tarsus Amerikan Kolejinde bir araya geldi.

Sayın Didem Duru'ya yeni görevinde başarılar diler, eğitime ve mezunlar topluluğumuza ilişkin samimi ve verimli görüş alışverişi için teşekkür ederiz.

Tuğla Haberleri - 184

TEŞEKKÜRLER ALPAYTAÇ

Sevgili mezunlarımız;

Okulumuzda eğitim görebilmek için maddi desteğe ihtiyacı olan başarılı öğrencilere destek vermek amacıyla yürütülen "Bir Tuğla da Sen Koy!" Burs Projesi'ne artarak devam eden desteğiniz için camiamız adına tüm bağışçılarımıza çok teşekkür ederiz.

TAC'76 Enis Haluk Alpaytaç "Bir Tuğla da Sen Koy!" Burs Fonuna 250 Tuğla bağışı yaparak desteğe ihtiyacı olan başarılı öğrencilerin eğitimine önemli bir katkıda bulundu. Bu bağışla Enis Haluk Alpaytaç, ismini taşıdığı değerli Tarsus büyüğü Enis Hoca'nın anısını da Stickler Hall'un duvarlarında sonsuza dek yaşatıyor.

Enis Haluk Alpaytaç ayrıca; 1976 dönemi olarak mezuniyetlerinin 50. yılını yaşadıkları bu yılın anısına okulumuzun spor salonuna yeni ve gelişmiş bir scoreboard armağan etti.

Bu anlamlı bağışları için okulumuzda eğitim fırsatı bulacak öğrenciler ve spor salonunda ter dökcek TAC'liler adına Enis Haluk Alpaytaç'a çok teşekkür ediyoruz.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

Enis Haluk Alpaytaç '76

Duygu ve Mert Doğan'02
Doğa ve Mavi Doğan
Tuğla Bursları

DEPOLARIMIZ TUĞLALARLA DOLSUN PROJESİ

Geleneksel Ankara Balosu

TAC'63 Tuğla Bursu - 18 Tuğla daha

1963 mezunu ağabeylerimiz Tuğla projemizin başlamasıyla birlikte sırayla; kendi adlarına, eşlerine, kaybettikleri sınıf arkadaşlarına, çocuklarına ve nihayet torunlarına aldıkları Tuğlalarla "Bir Tuğla da Sen Koy!" web sayfası üzerinde eğitim meşalesini yaktılar. 600 Tuğla'yı aşan TAC'63 dönemi adına bir öğrenci seçilerek "TAC'1963 Tuğla Bursu" ile okumaya başladı. 1963 mezunlarımız, yaktıkları eğitim meşalesinin parlaklığını sürdürmek amacıyla bağışlarına devam ediyorlar. Kaybettikleri dönem arkadaşlarının anılarını yaşatıyorlar.

Ragıp Yılmaz Ayata her ay düzenli olarak belli bir miktarda bağışta bulunuyor. Ayrıca, kaybettikleri dönem arkadaşları Oğuz Ergin ve Mehmet Hilmi Ergin adına birer Tuğla alarak onların anısını yaşattı.

Yine Yılmaz Ayata'nın kız kardeşi Fatma Ülke Aren de aynı duygularla eğitim kervanına 10 Tuğla bağışı ile katıldı.

Akar Burduroğlu da kaybettikleri dönem arkadaşlarının isimlerini yaşatmak üzere Ökkeş Bilgin Hayta adına 1 Tuğla bağışı ile başladı ve Necati Eyice, Hasan Aksoy ile devam edecek. Ayrıca, yakın zamanda kaybettiğimiz TAC '58 Utku Sümerler, TAC '04 Mert Yelekçi için de katkıda bulunmuştur.

Bu son bağış ile toplamda 644 Tuğla'ya ulaşılar.

Yaptıkları bu değerli katkılar için abilerimize çok teşekkür ediyoruz.

<http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/63mezunlari.html>

Işık Erel '86 Anı Tuğlası - 12 Tuğla

1986 dönemi, uzun yıllardır rahatsız olan dönem arkadaşları Işık Erel için bir

fon oluşturmuşlardı. Maalesef 2025 yılında Işık Erel'i kaybettikten sonra fonda biriken kaynak ile onun adını yaşatmak için anı Tuğlası aldılar.

Yeni Bir Hayat - 10 Tuğla

Hayat sigortasıyla bir hayat değiştirin... Vialife emeklilik ile başlattığımız proje kapsamında, Vialife'tan hayat sigortası yaptıran mezunlarımız veya mezun yakınlarımız adına düzenlenen poliçelerin bir aylık ödemesi TAC Mezunlar Derneği Tuğla Bursu'na bağışlanırken, bir aylık ödeme de Vialife'tan poliçe sahibinin birikimine eklenecektir. Bu iş birliği sayesinde şimdiden 10 Tuğla desteğe ulaştık.

Siz de sevdiklerinizi ve kendinizi güvence altına alırken bir genç öğrencinin hayatına dokununuz.

Max Şahinoğlu Anı Tuğlası - 9 Tuğla

1997 mezunumuz Yiğit Şahinoğlu'nun oğlu Max Şahinoğlu'nu, USA'de geçirdiği bir trafik kazasında çok erken yaşta kaybetmiştik. 1997 mezunu sınıf arkadaşları onun anısına 9 Tuğla bağışladılar. Şahinoğlu ailesine başsağlığı ve sabır diliyoruz.

Tülay & Adem Zafer Büyükyurtsever Anısına - 6 Tuğla daha

TAC '91 Hüseyin Büyükyurtsever düzenli olarak Tuğla Bursu fonuna katkıda bulunuyor ve babası Adem Zafer Büyükyurtsever ve annesi Tülay Büyükyurtsever'in anılarını yaşatmak amacıyla Tuğla alanını örüyor. Rezerve alanını birkaç kez büyüterek hedefini 144 olarak belirlemişti. Son bağışları ile bu hedefini de aşarak 161 Tuğla'ya ulaştı.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/adem-buyukyurtsever.jpg>

Alican Poyraz '05 - 3 Tuğla daha

2005 mezunumuz Alican Poyraz, düzenli olarak her 3 ayda bir Tuğla bağışı yapıyor. Bu bağışı ile birlikte 38 Tuğla'ya ulaştı.

Depolarımız Tuğlalarla Dolsun Projesi - 3 Tuğla daha

Mezunlarımız ve dostlarımızın katıldığı projede araçlarımız için yakıt alındıkça Tuğla fonuna katkıda bulunuluyor. Shell ile yürüttüğümüz proje ile bu son 3 Tuğla bağışı gerçekleşti. Aynı şekilde OPET ile yeni anlaşma çerçevesinde bağışlar devam edecek. Şu ana kadar bu proje ile elde edilen bağışlarla 274 Tuğla'ya ulaştı.

TAC 90 Mezunları - 2 Tuğla daha

1990 mezunlarımız 2 Tuğla daha bağışlayarak dönem Tuğlalarını örmeye devam ediyorlar. Böylece toplam Tuğla sayıları 76'ya ulaştı. Hedefleri 90 Tuğla.

Katkı yapanlar: Tark Mughusiddin, Mehmet Özel

Muhtar Gücüm Anı Tuğlası - 1 Tuğla

Dernek başkanımız 1994 mezunumuz Bedia Gücüm'ün annesi Necibe hanım, babası Muhtar Gücüm'ün anısını yaşatmak amacıyla bir Tuğla bağışı yaptı. Bu anlamlı bağışı için teşekkür ediyoruz.

Talas Mezunları Tuğla Bursu - 1 Tuğla daha

Talas Amerikan Ortaokulu mezunu abilerimiz hem artık öğrenime devam etmeyen okullarının anısını yaşatmak hem de ihtiyacı olan başarılı öğrencilere destek olmak amacıyla 600 Tuğla'ya ulaşarak "Talas Mezunları Tuğla Bursu"nu oluşturup

bir öğrenciyi bu isimle okutmaya başladılar. Talas mezunu abilerimiz bağış yapmaya devam ediyorlar. Yapılan bu son bağış, kaybettiğimiz Ertan Söylemez'in anısına yapıldı. Katkı yapanlar: Alev Levent TAO, TAO'64 Ali Metin Ertem, Saffet Esen '67, Faruk Çakmak '70

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/talas/>

TAC'75 Mezunları - 1 Tuğla daha

1975 mezunlarımız; Necati Güler, Ahmet Tayakası, Korkud Yüreğir, Ali Rıza Ersoy'un katkılarıyla yaptıkları bu son bağışla toplamda 138 Tuğla'ya ulaşılar. Hedefleri 170 Tuğla'ya ulaşmak.

TAC 2020 Mezunları - 1 Tuğla

İlk dönem Tuğlalarını mezuniyetlerinin 5. yılında aldılar. Sağ olun var olun.

Erkan Gültekin - 1 Tuğla

Okul müdürümüz Erkan Gültekin, görevde bulunduğu üç yıl boyunca bizlerle birlikte Tuğla Bursu'na emek veriyor, öğrencilerin seçiminde ve takibinde katkıda bulunuyor. Aldığı bu Tuğla ile o da Stickler duvarlarında yerini aldı.

Andy Leathwood - 1 Tuğla daha

Okulumuzda yaklaşık 10 yıl önce 5 yıl boyunca "Headmaster" olarak görev yapan ve Tarsus'ta bulunduğu sürece köklü dostluklar geliştiren müdürümüz Andrew Leathwood, geçtiğimiz ay Tarsus'u ziyaret ederek hasret giderdi. Her gelişinde olduğu gibi bu kez de Tuğla bağışı yaparak toplamda 9 Tuğla'ya ulaştı.

TAC ECHO Kitabı Yayınlandı!

Tarsus Amerikan Koleji'nin köklü geleneklerinden biri olan Echo, şimdi TAC ECHO kitabıyla notalardan satırlara taşınarak ölümsüzleşti.

Echo; müziğin, dostluğun ve ortak anıların nesilden nesile aktarıldığı güçlü bir kültürün sesi...

Bu özel eser, Echo üyelerinin kaleminden çıkan anılar, duygular ve yaşanmışlıklarla hayat buldu.

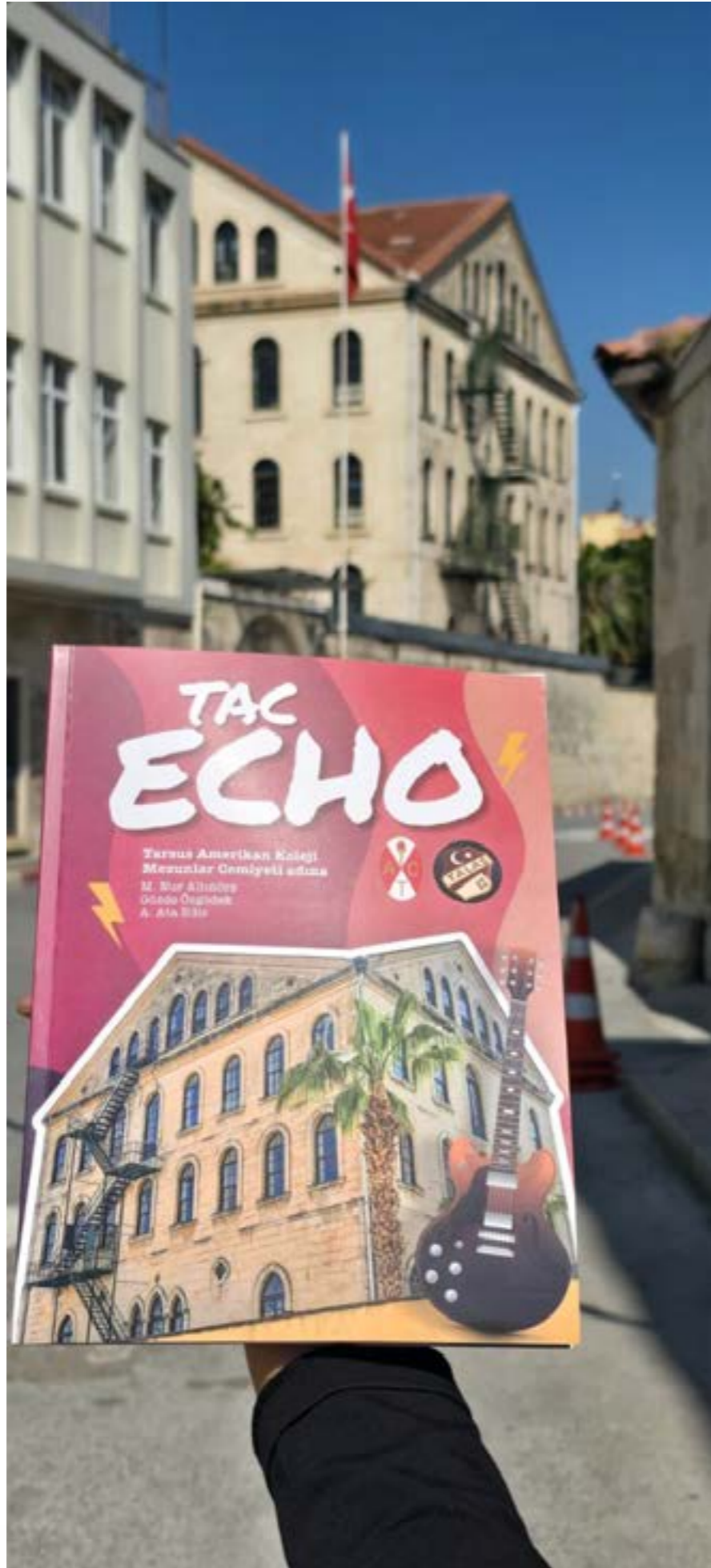
Kitabın hazırlık ve basım aşamasındaki emeklerinden dolayı TAC '68 Prof. Dr. Nur Altınörs, TAC '86 Doğan Gözde Özgödek ve TAC '20 Ali Ata Ediz'e çok teşekkür ederiz.

Sınırlı sayıda basılan kitabımızı temin etmek isteyenler, sipariş için

0530 333 83 99

numaradan Betül Abla ile iletişime geçebilirler.

Yaşa, var ol TAC ve ECHO!

Mezunlarımıza Özel Yeni Ürünlerimiz Hakkında Bilgilendirme

Değerli Mezunlarımız,

Yoğun ve zaman zaman yorucu geçen bu günlerde sizlerle iki güzel haberi paylaşmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Uzun ve titiz bir çalışmanın ardından, mezunlarımıza özel olarak hazırladığımız iki yeni ürünü beğenimize sunuyoruz. Günlük hayatınızı kolaylaştırırken aynı zamanda derneğimize katkı sağlayacak bu ürünleri incelemenizi memnuniyetle rica ederiz.

Detaylı bilgi almak isteyen

mezunlarımızın, aşağıdaki seçeneklerden kendilerine uygun olanı işaretlemeleri halinde, yetkililerimiz en kısa sürede kendileriyle iletişime geçecektir.

<https://forms.gle/5eox1b4MfXWcioWw6>

TAC'ye duyduğunuz bağlılık ve destek için teşekkür eder, saygı ve sevgilerimizi sunarız.

TAC Mezunlar Derneği

TACli Kardeşlerimizle Namrun Buluşması

Tarsus Amerikan Koleji'nde, mezunlarımızın destekleriyle hayat bulan Bir Tuğla da Sen Koy Projesi kapsamında eğitimlerine devam eden kardeşlerimizle TAC Yayla Evi'nde keyifli bir hafta sonu geçirdik.

Bir eğitim yılını daha başarıyla tamamlayan kardeşlerimiz, derslerindeki başarılarının yanı sıra okul kulüplerinde aktif görev alarak ve çeşitli projelerde sorumluluk üstlenerek önemli deneyimler kazandılar. Gösterdikleri gelişim ve özveri hepimizi gururlandırdı.

Güzel bir sohbetin ardından çıktığımız doğa yürüyüşünde kardeşlerimizle birlikte

Namrun Kalesi'ne ulaştık. Doğanın içinde geçirilen bu keyifli yolculuk, birlikte paylaştığımız anılara yenilerini ekledi.

Bu yıl YKS sürecini tamamlayarak hazırlık sınıfına başlayacak olan kardeşlerimizle de yeni eğitim döneminde yeniden bir araya gelecek, bu güzel geleneği birlikte sürdürmeye devam edeceğiz.

Tüm kardeşlerimizi emekleri ve başarıları için kutluyor, sağlık, mutluluk ve güzel anılarla dolu bir yaz tatili geçirmelerini diliyoruz.

Tarsus Amerikan Koleji
Mezunlar Derneği

TAC'NİN GURUR TABLOSU

TAC '85 Murat Savcı'dan Güzel Bir Haber İnşaat malzemesi sektörünün çatı kuruluşu Türkiye İMSAD'ın 39. Olağan Seçimli Genel Kurulu'nda, yeni yönetim belirlendi.

1985 mezunumuz, Saint-Gobain Türkiye CEO'su Murat Savcı, oy birliği ile Türkiye İMSAD'ın Yönetim Kurulu Başkanı seçildi.

Kendisi ile gurur duyuyor, başarılarının devamını diliyoruz.

TAC '63 Prof. Dr. İskender Sayek'ten Güzel Haber

1963 mezunumuz Prof. Dr. İskender Sayek'in, Türkiye'de cerrahi eğitiminin efsanevi kaynaklarından biri olan "Temel Cerrahi" kitabının 5. baskısı, yenilenmiş ve güçlendirilmiş içeriğiyle yeniden yayımlandı.

Link;

<https://guneskitabevi.com/sayek-temel-cerrahi-5.-baski?srsitid=AfmBOoraBWeR01NH4UIUmttEmhagThTz81lihb6Ac4beOnLhwsuz3Mm6>

Değerli mezunumuzu tebrik ediyor, bilime ve cerrahi eğitimine kattığı kıymetli katkılar için teşekkür ediyoruz.

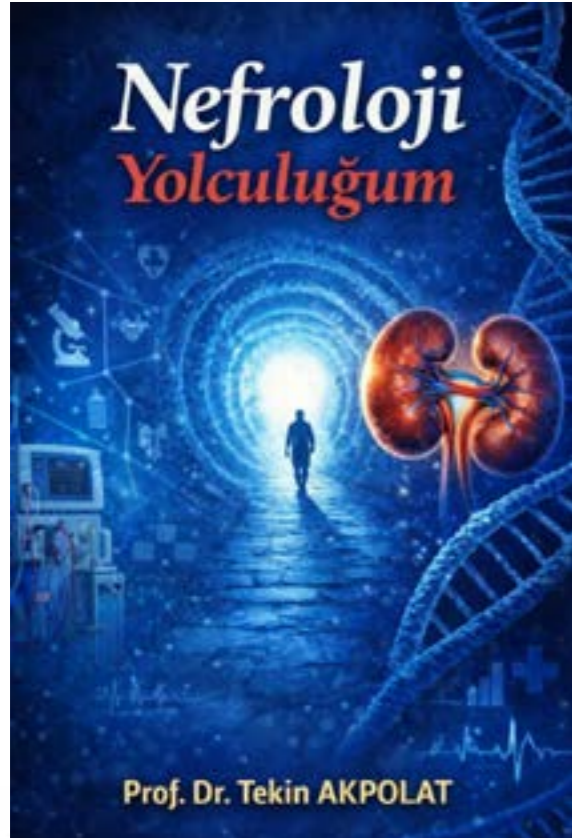
TAC '78 Prof. Dr. Tekin Akpolat'tan Güzel Bir Haber!

1978 mezunumuz Prof. Dr. Tekin Akpolat'ın, tıp fakültesi öğrencilerinin eğitimine katkı sağlamak amacıyla hazırladığı "Nefroloji Yolculuğum" adlı elektronik kitabı yayımlandı.

Link;

<https://tekinakpolat.com/wp-content/uploads/2026/03/nefroloji-yolculugu-son.pdf>

Mezunumuzu bu değerli çalışması için tebrik ediyor, sağlıklı ve mutlu günler diliyoruz.

TAC '25 Meriç İnal'dan Güzel Bir Haber

2025 mezunumuz Meriç İnal, TU Berlin'de Endüstri Mühendisliği bölümünde eğitimine başlayacaktır.

Tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC '92 Gökhan Oran'dan Güzel Bir Haber

1992 mezunlarımızdan Gökhan Oran, yıllardır üzerinde çalıştığı bestelerini müzikseverlerle buluşturuyor.

İlk 5 şarkısı bu hafta itibariyle yayında!

http://www.youtube.com/@gokhano_music

Kendisini tebrik ediyor, müzik dolu ve keyifli bir yolculuk diliyoruz.

TAC'15 Serkan Doğan'dan Güzel Bir Haber!

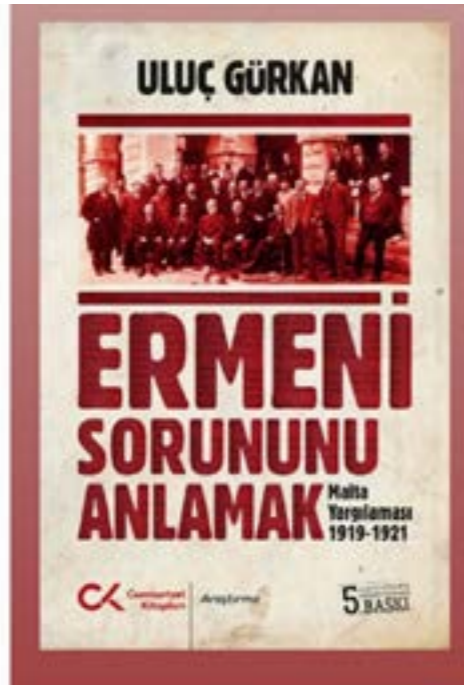
2015 mezunumuz Serkan Doğan, Mersin'de faaliyet gösteren For-x firmasıyla otomobiller için ses ve görüntü sistemleri üretmeye devam ediyor.

Her yıl Avusturya'nın Salzburg şehrinde düzenlenen uluslararası ses sistemleri fuarı ve yarışmalarında, For-x firması bu yıl büyük bir başarıya imza attı. Avrupa finallerinde ESPL EXPERT kategorisinde Avrupa 1.'si oldular!

Mezunumuz Serkan Doğan'ı ve ekibini gönülden tebrik ediyor, başarılarının artarak devam etmesini diliyoruz.

TAC '64 Uluç Gürkan Kitap ve Söyleşi Buluşması!

1964 mezunumuz Uluç Gürkan'ın kitaplarının yeni baskısı satışa sunuldu.

Yeni baskılarıyla:

* Atatürk'ün İzinde Türkiye – Dün, Bugün, Yarın

* Ermeni Sorununu Anlamak

“Geçmiş anlamadan geleceği kuramayız...”

Tüm mezunlarımız ve kitapseverlere duyurulur.

TAC '96 Berna Kahraman'dan Yeni Şiir Kitabı!

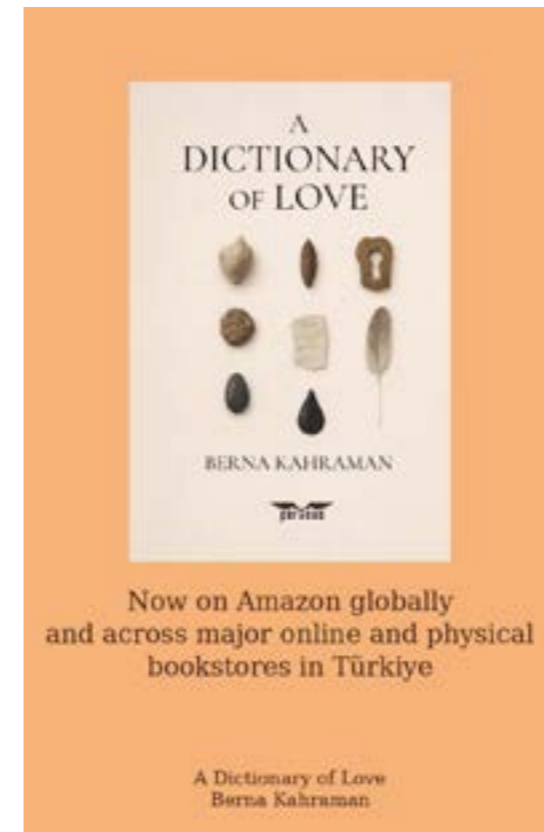
1996 mezunumuz Berna Kahraman'ın İngilizce kaleme aldığı şiir kitabı A Dictionary of Love yayımlandı!

Duyguların inceliklerle işlendiği bu özel eser, yalnızca Türkiye'de değil; Amazon üzerinden Avrupa, Amerika ve İngiltere dahil birçok ülkede okurlarla buluşuyor.

Kitabı incelemek ve satın almak için:

https://www.dr.com.tr/kitap/a-dictionary-of-love/berna-kahraman/foreign-languages/literature-and-novel/poems/urunno=0002214183001?srs_ltid=AfmBOoqL7eFUEcTR_bizmQfq1h5NEiUB-ZVzziJ8VvI9H2KfzYcmfHyu

Kendisini yürekten tebrik ediyor, başarı, sağlık ve ilham dolu bir yolculuk diliyoruz.

Bozkaya Kardeşlere Büyük Gurur!

TAC mezunları bir başarı hikâyesine daha imza attı!
Mert Bozkaya '92, Emir Bozkaya '93, Ufuk Bozkaya '98 ve Sedef Bozkaya Çakıroğlu '05; 14. MESİAD (Mersin Sanayicileri ve İş İnsanları Derneği) Yılın İş İnsanları Ödül Töreni'nde, TEVI Elektrikli Araçlar markasıyla Türkiye'deki havalimanları, şehir hastaneleri ve limanlara sundukları çevre dostu elektrikli destek hizmet araçları ile Bölgesel Kalkınmaya Katkı Ödülü'ne layık görüldü. Sürdürülebilir ve yenilikçi çalışmalarıyla öne çıkan mezunlarımızı gönülden tebrik ediyor, başarılarının katlanarak devam etmesini diliyoruz.

TAO '51&TAC '55 Engin Ünsal'a Anımlı Vefa

Talas 1951, Tarsus Amerikan Koleji 1955 mezunumuz Engin Ünsal'ın adı, Yalova'da bir sokağa verilerek ölümsüzleşti.

Okulumuzun değerli mezunlarından Engin Ünsal'a gösterilen bu anlamlı vefa bizleri gururlandırdı.

Kendisine sağlıklı, mutlu ve huzur dolu uzun bir ömür diliyoruz.

TAC '00 Gizem Ersayoğlu'ndan Güzel Bir Haber

2000 yılı mezunlarımızdan Gizem Ersayoğlu ile kardeşleri, babalarının izinden giderek hayata geçirdikleri "Ersayoğlu Döner" ile Tarsus'ta hizmet vermeye başlamıştır.

Kardeşi Şef Sıla Ersayoğlu'nun koordinasyonunda hayat bulan bu güzel girişimi büyük bir mutlulukla paylaşıyoruz.

Kendilerini tebrik ediyor, bol kazançlı, bereketli ve mutlu günler diliyoruz.

TAC '77 Ziya Hakan Sönmez'den Güzel Bir Haber

1977 mezunumuz Ziya Hakan Sönmez'in FARKANDALIK – "Sessizliğin Sesini Duymak" adlı kitabı yayınlandı.

Kitaba, D&R, Amazon ve Nadir Kitap üzerinden ulaşabilirsiniz.

Mezunumuzu gönülden tebrik ediyor, sağlıklı ve mutlu günler diliyoruz.

TAC '23 Barkan Canbolat'tan Yeni Beste

2023 mezunumuz Barkan Canbolat'ın yeni bestesi The Silence Of The Mediterranean müzikseverlerle buluştu. Kendisini tebrik ediyor, müzik yolculuğunda başarılarının devamını diliyoruz. Eseri aşağıdaki bağlantılardan keyifle dinleyebilirsiniz:

Spotify:

<https://open.spotify.com/track/3LnkWYk4MNVwzPGURko00Q?si=oLIPnTm3Q9WX8dD4GUMm7Q>

YouTube:

<https://youtu.be/5SuFQnL-7hQ?si=bfwPeCYIMT9GfEUV>

Tebrik eder, sanat hayatında nice yeni besteler ve başarılar dileriz.

Yeni Kitap Duyurusu

1985 mezunumuz Aykut Coş'un yeni romanı "Nehir Balıkları" yayımlandı.

"Umut en uzun uykusuydu insanın." sözünden yola çıkan roman, görkemli bir köşkte yolları kesişen insanların hikâyesini anlatıyor.

Mezunumuzu tebrik ediyor, kitabının bol okurlu olmasını diliyoruz.

BURHAN KARAÇAM

DEĞİŞİM İNSAN CEO

Kurumlarda Değişimin Akılcı Yolu

Remzi Kitabevi

TAC '64 Burhan Karaçam'ın yeni kitabı yayında!

TAC'64 döneminden Burhan Karaçam'ın yeni kitabı "Değişim İnsan CEO" okurlarla buluştu.

İnsanı, kurum kültürünü ve dönüşümü merkeze alan eser, iş dünyası ve liderlik üzerine önemli deneyimler sunuyor. Kitap ve yazar hakkında detaylı bilgiye yeni yayına giren web sitesinden ulaşabilirsiniz.

<https://degisim-insan-ceo.com/>

Mezunumuzu tebrik eder, kitabının geniş bir okuyucu kitlesine ulaşmasını dileriz.

TAC '01 Sabanur Kıraç'tan Aile Festivali

2001 mezunumuz Sabanur Kıraç'ın organizasyonunda gerçekleşecek olan Çocuk ve Aile Festivali, birbirinden eğlenceli etkinliklerle çocukları ve aileleri bir araya getirdi.

Homecoming 2026 Videomuz Yayında!

Değerli Mezunlarımız,
Bir Homecoming'i daha sizlerle birlikte unutulmaz anılarla tamamlamanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Bu güzel anıları yeniden yaşamak için videomuzu linkten izlemeyi unutmayın.

Seneye yeniden kampüste buluşmak dileğiyle.

Tarsus Amerikan Koleji
Mezunlar Derneği

<https://youtu.be/D8mvYEXI08?si=kQ7WZSWoPnklebxd>

Alma Mater TAC

TAC '66 Sera Özbaşar

2026 Mayıs

Kırkıncı mezuniyet yıldönümüne “bu anca kırk yılda bir gelir” diyerek gitmişim. Ellincide nasip olmadı, geledim. Altmışıncıya ise “bu ancak altmış yılda bir olur” diyerek, üstelik yirmi yıldır Tarsus’a uğramamış olmanın da verdiği özlemle bu yılki Homecoming’e katılmaya karar verdim.

TAC Serüveni

TAC yolculuğum, yirmi kadar arkadaşımın birliğinde 1963 Eylül’ünde, adı anıldığında hâlâ “ah vah” çektiren efsanevi Talas Amerikan Orta Okulu’nun Wingate Hall’undan kalkıp, TAC Orta’dan gelenlerle Stickler Hall’da buluşmamızla

başladı. Üç yıl boyunca iki şube halinde orada okuduk, son sınıfta ise edebiyat ve fen diye ayrılmıştık. Benim payıma da **hep** seyyar satıcıların transistörlü radyolarından yankılanan şarkılar eşliğinde Stickler Hall’un **sokağa** bakan sınıfları ve **yatakhane kısmı** düştü.

Neslin Ruhü

Bizim kuşak radyo, 45’lik plak ve kitapla büyüdü. Sonrasında hızla gelişen teknolojiye ayak uydurmaya çalıştık. Bu adaptasyonun temelini, aslında Alma Mater’imiz TAC verdi. “Alma Mater” kavramının kökü Anadolu’nun bereket tanrıçası Kibele’ye uzanır; eğitimde “Besleyen Anne”ye dönüşür. TAC bizim için yalnızca “mezun olduğumuz okul” değil, aynı zamanda “öğrenmeyi öğreten anne kucağı” oldu.

Eğitim Farkı

Çoğu kurum sıradan mecburi müfredatla bilgi yükler. Biz ise TAC’de “öğrenmeyi öğrenerek” yetiştik. Yatılı olmanın avantajı ve müfredat dışı sosyal etkinlikler, kişiliğimizden ödün vermeden toplumsal bilinç kazanmamızı sağladı. Bu duyguyu yaşayan bilir; fazla söze gerek yok.

Müzik ve Hatıralar

Bizim Tarsus günlerimizi müzik renklendirirdi. **1963–1966 dönemi şans işte hem Türkiye’de hem dünyada pop müziğin dönüm noktası olmuştur. Türkiye’de “Altın Mikrofon” yarışmasıyla yerli pop sahnesi doğarken, Anadolu ezgilerini modern pop düzenlemeleriyle birleştiren gruplar ortaya çıkıyordu, dünyada 1963’te “Please Please Me”**

ile başlayan Beatlemania, 1966’da “Revolver” albümüyle pop müziği sanatsal bir boyuta taşımıştı. **Rolling Stones** daha sert ve blues kökenli “Satisfaction” gibi şarkılarla gençliğin isyanını temsil ediyordu. **Beach Boys** “Good Vibrations” gibi şarkılarında armoni ve stüdyo teknolojisiyle pop müziğin ufku genişletmişti. The Supremes topluluğu, Stevie Wonder gibi isimler aşk, umut ve toplumsal değişim temalarını popla birleştiriyordu. Kısaca **Beatles, Rolling Stones ve Beach Boys gibi gruplar pop müziği kültürel bir devrim aracına dönüştürürken biz de nasibimizi alıyorduk.**

Okul sonrası dönemlerde, her birimiz, geriye dönük bir “keşke” hayıflanması olmadan kendi kişiliğiyle uyumlu ilkeli çizgisini sürdürmeye çalıştık. Her nesil bir dizi çalkantılı dönemden geçer, biz de mezuniyet ertesinde üniversite yıllarımızda kendimizi 68 hareketi hengamesinin tam göbeğinde bulduk ve ardından bunun gelecek yıllara dağılan yansımaları ile yaşamak zorunda kaldık. Mücadeleden kaçınmadık, pes etmedik. Galiba dinlediğimiz müziklerde işlenen konulara uyumlu davrandık.

Que Sera Sera

Ne olacaksa olur! Tesadüf bu, biz 16 Mayıs 2026’da Tarsus’ta 60. yılımızı kutlarken Eurovision şarkı yarışması da Viyana’da 70. yaşını kutladı. Ne ilgisi var dersiniz açıklayayım. Biz TAC’de rahle-i tedrise başladıktan hemen sonra komşu “Gözlü Kule” yanındaki bahçe gazinosunda sabahdan akşama bangır bangır çalınan, 1963’te çekilen bir komedi filminde Öztürk Serengil tarafından seslendirilip çok tutulunca plak

yapılan “Abidik Gubidik Twist” şarkısı bıkkınlık getirmiş iken 1964’te Eurovision yarışmasını Gigliola Cinquetti’nin seslendirdiği “Non ho l’età” adlı şarkı kazandı. Kısaca “yaşım yetmiyor” diyordu. Çakma twist bizi sarmadı. Artık “aklimız eriyor” ama “henüz yaşımız yetmiyordu.”

1966’da Mayıs sonuna doğru mezuniyet yemeğimizi yerken Eurovision’da “Merci, Chérie” adı Fransızca, güftesi Almanca olan şarkı Eurovision’da birinci oldu. Şarkı sanki bize öğrenme hevesi aşıl原因, teşvik eden ve sağlam karakterli yetiştiren tüm zevata, giriş çıkış kapısı görevlisi sevgili Hüseyin Ağa dahil, bizim adımıza yapılan bir “teşekkür” gibiydi.

Gene tesadüfe bakın ki, 16 Mayıs 2026 günü, biz 60. mezuniyet yıl dönümümüzü Tarsus okul bahçesinde açık havada, Eurovision 70. yaş gününü Viyana’da ülkenin en büyük kapalı arenası olan Wiener Stadthalle’de kutladı. Bu yılki yarışmayı kazanan şarkının adı da ilginçti. “Bangarang”, harika bir başarı elde edildiğinde söylenen bir söz olan “İşte Bu” idi. Nasıl da uyumlu, değil mi? Kolay mı 60 yılı devirmek, biz de “İşte bu” dedik, kolay mı altmış yılı devirmek. Şarkının sözleri de bize yakışıyordu: “Ben işte buyum – bir melek, bir şeytan, hareket ederim, kışkırtırım, takip etmem, ben liderim, özgürce hareket ederim.”

Yuvaya Dönüş

Bu ziyaretimizde okulun bizim zamanımızda akla hayale gelmeyecek tesis ve imkanlara kavuştuğunu sevinerek gördük, törende kısa sunum yapan idareci

kadrosunu alkışladık, Mezunlar Derneği’nin özverili çalışmalarını öğrendik. Nihayet sıra bizim sınıfın plaket törenine gelince üç yıl boyunca her gün en az on defa çıkıp indiğimiz Stickler Hall merdivenlerine dizildik. Sahne alınca hepimiz TAC’li olmanın ilk günkü inanılmaz heyecanını tekrar yaşadık. O duyguyu oraya çıkıp yaşamayanlara kelimelerle anlatmam mümkün değil.

Plaketlerimiz kavuşmanın ardından heyecanımız biraz durulunca aramızda başarıyla sürdürülen sertifika ve plaket uygulamasının yanında veya yerine 50 ve üstü onar yıllarını kutlayanlara okulun sembolü olan Stickler Hall’u sembolize eden stilize bir heykelciğin de verilmesi hoşluk olur diye konuştuk. Bakmışsınız bir gün o da olmuş.

Bu güzel “Evine Tekrar Kavuşma” günümüzde, bizi bir kez daha coşkuyla “bağrına basan”, ardından “buluşma heyecanı ve mutluluğu” yaşatan Mezunlar Cemiyetimize, ilk kadın Başkanı, seremoni direktörü Bedia Gücüm (TAC ‘94) kardeşimizin hoşgörülü önderliğinde onun çabalarına katkı veren herkese, en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Velhasıl, altmış yıl önce hepsi hepsi 44 kişi idik, bir kısmımız zaman içinde kalplerimize, hatıralara taşındı, geriye kalanların hepsi niyet etti, çoğu artı altmış yaşını Alma Mater’inde kutlamaya geldi.

TAC de doya doya yaşadığımız 1963 ile 1966 yılları arası ve sonrası hep “artıları” ile ömür boyu akıllarımızda kalacak.

Teşekkürler TAC.

1969’dan 2026’ya ve 50. MEZUNİYET YILI

Ben 714 Emre Akkuş. İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Üroloji Anabilim Dalı öğretim üyesi iken geçtiğimiz Eylül ayında yaş haddinden emekli olan bir doktorum. Meslek hayatımda sayısız ulusal ve uluslararası kongrelerde, büyük salonlarda, televizyonlarda yüzlerce meslektaşım olan ve olmayan insanlara konuşmalar, sunular yaptım ama 50. mezuniyet yılındaki konuşmamın yarısı kadar bile heyecanlanmadım.

Öncelikle kaybettiğimiz sınıf arkadaşlarımızı, sizlerin sınıf arkadaşlarını, bizlerin yetişmemize

büyük katkıları olan kaybettiğimiz aile bireylerimizi ve bizleri en iyi şekilde eğiten, hayata hazırlayan okulumuzun çok değerli öğretmenlerimizi ve yöneticilerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyorum, ruhları şad olsun, eminim bir yerlerden bizleri gururla izliyorlardır.

57 yıl önce 1969 yılında, 11 yaşında bir çocuk olarak girdiğimiz bu okulda çocukluğumuzu, ergenliğimizi ve ilk gençlik yıllarımızı dolu dolu, doyasıya, keyifle, mutlulukla geçirdik. Kimimiz daimi yatılı, kimimiz evci yatılı, kimimiz de benim gibi o günün koşullarında her gün Mersin-Tarsus

arasında git-gel yolculukla bu 7 seneyi tamamladık. Bildiğiniz gibi o dönemlerde TAC sadece erkek okuluydu. Bunun iyi tarafları da oldu, bazı sorunları da oldu ama bizlerin bunu çok iyi hazmettiğimize inanıyorum. Ve biz 58 genç erkek, Mayıs 1976'da mezun olarak okulumuzdan ayrıldık. Maalesef yıllar içinde 11 kardeşimizi kaybettik, artık fiilen aramızda değiller ama manen hep bizlerle, hep mavralarımızdalar, unutulmadılar, unutulmayacaklar.

Bir yoklama yapalım:

695 Ahmet Özderici, 712 Fuat Çınar, 697 Ahmet Ercan Erkal, 688 Murat Aktaş, 645 Sinan Özmen, 609 Metin Sağır, 620 Haldun Öztoran, 692 Ali Semih Kodal, 611 Kemal

Gündüz, 723 Mehmet Kireççi, 698 Ömer İtil.

Sevgili arkadaşlarımızın bir kez daha ruhları şad olsun.

Birçok öğretmenimiz hayatımıza ciddi anlamda dokunmuş, katkıda bulunmuştur. Ama özellikle Haydar Göfer, Yalçın Demirtürk, İbrahim Akış, Ömer Temel, Nejat Güngör, Yücel Karan, Mrs. Robeson, Mr. Kasten, Mr. Hornish, Mr. Jansen, Mr. Barry, Mr. Abbott (Baba) isimlerini burada ayrıca anmak istiyorum.

Bugün burada okulumuzda, mabedimizde, 50 yıl sonra mezuniyetimizi kutlayacağımızı, 1976 yılında söyleselerdi hepimize bir hayalmiş gibi gelirdi. Oysa şimdi bakınca göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyor.

Bu 50 yılı acısıyla, tatlısıyla ama mümkün olduğunca okulumuzla, okulumuzun yaşam felsefesiyle, arkadaşlık, kardeşlik duygularıyla, birlikteliğimizle, kenetlenerek geçirdik, birbirimizden hiç kopmadık ve bu hayatımızın sonuna kadar sürecek.

Okulumuzun girişinde soldaki duvarda (o zamanlar bizim yemekhanemizdi) 1976 mezunları olarak "BURADA BAŞLADIK KAZANMAYA" plaketini gururla astık. 1976 dönemi, gerek akademik başarıları ki üniversite sınavlarında 4. olmuştuk, gerekse sportif başarılarıyla ki o yıl basketbolda tüm kategorilerde ve hentbolda liseler TÜRKİYE ŞAMPİYONU olmuştuk. Okul tarihinde bir ilk olarak okulumuz tarihine dönemimizi altın

harflerle nakşettik. Maalesef o günden bu yana özellikle sportif alanda bir benzer başarı olamadı. Dilerim ve umarım en kısa sürede bu plaketimizin yanına benzer, hatta daha üstün başarı plaketleri asılır, asılmalıdır.

Burada başladık kazanmaya ve hepimiz de başardık, kazandık. Sizlerin de çok iyi bildiği gibi Tarsus Amerikan Koleji hepimizi aslında "HAYATA HAZIRLADI". Okul içi yaşam özgürlüğümüz, bir arada iken hala kullandığımız nicknamelerimiz, öğretmenlerimizle ders dışında arkadaşlık, dostluk ilişkileri, bizleri evlerinde ağırlamaları, birlikte spor yapmaları, o dönem için eşsiz kütüphanemizde tüm dünya yazarlarının kitaplarını okuma, araştırma olanakları, Amerika'dan gelen haber, magazin ve spor dergileri, 35 mm.'lik NBA basketbol maç filmleri, teneffüslerde yaptığımız basketbol ve minyatür futbol maçları, o gün de hatta bugün de örneği olmayan yaşadığımız anları. Öyle ki o zamanki okul ceza sisteminde cumartesi veya hafta sonunu okulda geçirmek gibi bir yöntem vardı. Bazı arkadaşlarımız hafta sonunu da okulda geçirmek için bazen bilerek ceza alır, bazen cezası olmasa bile okula gelirlerdi, hatta bir arkadaşımızın, cezası olmadığı halde ailesine hafta sonu cezam var diyerek birkaç hafta sonunu okulda geçirmişliği vardır. Cuma son derste auditoriumda mutlaka bir sosyal aktivite olur, piyesler, bilgi yarışmaları, münazaralar, konferanslar, gösteriler planlanırdı. Gene Student Council seçimleri bugünkü ülke seçimlerden çok daha renkli, çekişmeli ve bir oranda da keyifli geçirdi. Ben genellikle hep student councilarda sınıf temsilcisi oluyordum. Orada okul idaresiyle sorunlarımız tartışılır düzeltilmeye çalışılırdı. Okul kulüplerimize bütçe oluşturulur, tartışılırdı. Bugünkü ülke, bütçe yönetimlerine

bakınca bizlere bu Student Council da çok şey öğretmiştir. Okulda fotoğrafçılık, kütüphane, müzik başta olmak üzere mevcut birçok sosyal kulüp vardı, ilgi alanlarımıza göre bunlara katılır, kendimizi geliştirdik. Çoğumuz, okulumuzun kıymetini ve bizlere kazandırdıklarını üniversiteden başlamak üzere ve özellikle de hayatın içine girdikçe çok daha iyi kavradık. Farklılığımızın farkındalığını, özgüvenimizi, hayatın tüm aşamalarında deneyimledik. Karşımıza çıkan engelleri, sorunları hep aklımız, eğitim, öğretim deneyimleriz, yaşam felsefemizle aşmasını bildik, deyim yerindeyse bize öğretildiği gibi hep iki ayağımız üzerinde dimdik durduk. Mustafa Kemal Atatürk'ün "Hayatta En Hakiki Mürşid İlimdir" düşüncesi ile aklın ve bilimin ışığında eğitilerek sorgulayıcı, araştırmacı kimliğimizle yürüyerek, koşarak insanlara ve ülkesine katkı sağlayacak şekilde iyi insanlar olarak ve vatan sevgisi ile yetiştirildik, yontulduk, şekillendirildik. Okul kültürümüzün önemli bir öğretisi olan Abilerimize saygılı, Kardeşlerimize sevgiyle, yardımla yaklaştık. Bugün bu kültürümüz hiç değişmeden aynı duygularla süregelmektedir. Hayatın içinde Tarsus Amerikan Kolejliyim dediğimizde hep gurur duyduk, tavrımızla,

birbirimize bağlılığımızla, okul sevgimizi yansıtmamızla karşımızdakileri şaşırttık, imrendirdik. Ve hayata bu sayede hep bir, belki de birkaç adım önde başladık. Çok iyi biliyorum ki ülkemizde Galatasaray Lisesi dışında hiçbir okulda bu bağlılık ve okul sevgisi bizdeki gibi değildir, olamaz. Bu nedenle de okulumuza "VEFA"mız hiç bitmedi ve bitmeyecek. Bu vefamızın da küçük bir göstergesi olarak hayata yeni hazırlanan TAC'li gençlere okulumuzun burs programlarıyla destek oluyoruz. Bazılarımız da SEV bünyesinde, gerek yönetim kurullarında gerekse Mütevelli Heyeti'nde gönüllü olarak aktif çalışarak okulumuza desteğimizi sürdürüyoruz.

Bu bağlılığın temelinde Tarsus'un varlığını da kabul etmemiz gerekir. Tarihin derinliklerinden gelen ruhu ve kültürüyle Tarsus da bize çok şey öğretti. Bu yüzden Tarsus şehrine de sevgimiz ve vefamız hiç bitmeyecek.

Üniversite sonrası hayatın içine ve mücadelesine ilk başladığımız yıllarda, koşuşturmalarımız, iş yoğunluklarımız nedeniyle pek de bir araya gelemiyorduk. Zaten o yıllarda iletişim bugünkü kadar da kolay değildi. Telefonla veya artık unutulmuş

mektup ile bazen iletişim kurabilsek de açıkçası bu pek de sık olamıyordu. Zamanla işlerimiz oturmaya başladıktan, biraz daha dinginleştikten sonra bir anda kaybettiğimiz yılları hızla geri almaya başladık. Bulduğumuz şehirlerde daha sık bir araya gelmeye başladık ve bu birlikteliklerden aldığımız keyfi çok güzel yaşamaya başladık. Zaman içinde aylık toplantılar, yılda 1-2 kez 4-5 günlük tekne turlarımız, yurt dışı gezi veya maçlara gidiş beraberliklerimiz oldu. Bir arada olduğumuzda CEO'luk, profesörlük, şirket sahibi olmak gibi ünvanlar, titrler geçerli değildir. Bir tekne gezimizde 4 gün boyunca mürettebatın bizleri şaşkınlıkla izlemeleri sonrasında hayat kimliklerimizi öğrendiklerinde nasıl dumura uğradıklarını hiç unutamayız. Hep 1969-76 arasındaki kimliğimizle varız, başka kimlikler, ünvanlar bizim aramızda hükümsüzdür!! Kutsalımız okulumuzu, Tarsus'u, Namrun'u her fırsatta ziyarete geldik, ve bugün tekrar 50 yıl önceki anılarımızı canlandırdık, yad ettik, Bombalaki çektik ve bunu da büyük bir mutlulukla yaptık.

Son sözlerim 57 yıldır birlikte olduğum arkadaşlarıma, kardeşlerime... 50. yıldayız, dile kolay, yarım asır. Bir sonraki 55 ve 60. mezuniyet yıllarını da inşallah kayıpsız tekrar 50. yılın kutlandığı sahnede kutlarız. Bunun için de lütfen "kendimize, sağlığınıza dikkat edelim." 1969 yılındaki zor bir sınavla girdiğimiz bu okulda kaderin bizleri bir araya getirmesi bence bir tesadüf değil. Bunu olabildiğince güzel değerlendirdik. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrasını da dibine kadar yaşamaya, her günümüzü güzel geçirmeye devam etmeliyiz. Kederde de sevinçte de hep birlikte olduğumuz için hepimize ayrı ayrı teşekkür ederim. "

Yaşasın TAC

Yaşasın TAC Kardeşliği

TAC '81, 45. Yıl HEP DAHA İLERİYE GİDİYOR

Yazan: Alihan Irmakkesen

16 Mayıs 2026 Homecoming, 1888'den beri zamanın içinde akıp giden büyük TAC tarihi için küçük, 45. yılını kutlayan biz 1981 mezunları için büyük bir gündü.

Özel bir programımız yoktu, 45. yıl buluşmamızı doğaçlama yaptık, topa gelişine vurduk. 45 yıl sonra yine, yeniden toplandık, kaç kişi olduğumuzu bir türlü

tam sayamadık, 49 ile 54 arasında olduğu söyleniyor. Ki 49 Recep Kaleci'nin, 54 ise Ahmet Uyan'ın okul numaralarıdır. İkisinden de vaz geçemeyiz, hem 49 hem 54 kişiydik. Gelemeyen arkadaşlarımızı da aklımızda tuttuk, tam sayıyı kalbimizde tutturduk. 1986 mezunu kardeşlerimizin Gözde Özgödek yönetimindeki organize 40. yıl programlarını disiplinle uygulamışlarına biraz imrendiysek de, bizim aylak 45. yıl programımız da çok güzel oldu, topu doksandan ağlarla buluşturduk.

Okula giriş yılımızı hesaba katarsak, 52 yıllık arkadaşlığımıza bir mührü de 45. mezuniyet yıldönümümüzde vurduk. Ve elbette mavranın da dibine vurduk, okulda ve Tarsus'un kebabçılarında, humusçularında, ciğercilerinde, otellerinde, evlerinde, sokaklarında. Ve hatta 'çorbacı'ya bile gidildi bir gece, Nebil Akçayoğlu'nun önyak olmasıyla. Ne geceydi ama!

Hangi kebabçıda hangi akşamdı, masada bir ara şöyle bir hesap da yapıldı, genç miyiz yaşlı mı mavrası bağlamında: İmdi, biz 1981 mezunuyuz ve üzerinden 45 yıl geçmiş. Bir an için 1981'e gidelim, lise son günlerine. Okula 45 yıl önce mezun olmuş bir abimizin geldiğini düşünelim, yani 1936 mezunu. 1936 mezunu abimiz bizim için 'gençlik/yaşlılık' olarak neyse, 2026 mezunları için de biz 81'ler öyleyiz işte, o kadar yaşlı ya da o kadar genç...

Homecoming'in en unutulmaz anlarından biri, sertifika töreninde '81 adına Emre Toğrul'un yaptığı konuşmaydı. Coşkulu alkışlarla ve 'Yaşa! Varol!' nidalarıyla kesilen konuşmasında bütün bir TAC tarihini kucaklayan Emre herkesin gönlünü fethetti.

Homecoming'de emeği geçen herkese gönülden teşekkür ediyoruz. Her sayısında daha ileri giden BizLetter gibi, her yıl daha iyi olan Homecoming'ler ile mesut oluyoruz.

Yeniden Tarsus'ta olmak, bir kez daha okulun havasını solumak, Stickler'in gölgesinde soluklanmak hepimize ilaç gibi geldi. Yetmişli yıllarda neyse yine oyduk, sanki hep genç kalmışız gibi, çocuklar gibi şendik.

Her 19 Mayıs'ta genciz, her Homecoming'de çocuğuz!

HOMECOMING 2026; 86 Mezunları 40. Yılında “Evinize Hoşgeldiniz”

Yazan: Nuriye Güzel Zelef '86

Okula girer girmez gördüğümüz ağaçların arasına asılmış bu yazı beni çok duygulandırdı, çünkü evet tam da bu diye düşündüm. Aradan 40 yıl geçmiş olsa da, otobüs Gözlükule'nin oradan okulun arka sokağına girdiği anda zaten ruhumuzun bir parçasını bıraktığımız o yerde olduğumuzu hissetmiştik.

Mavra esasen bir gece önce başladı. Hatta erken gelebilen şanslılar için bir gün önceden Mersin'de Göçtü'de kebab gecesi ile.. 86 olarak en son 30. yılımızda 2016'da burada böyle büyük bir buluşma gerçekleştirmiştik, yine Mersin Divan Otelinde. 10 yıl sonra tekrar buluştuk, oteli aylarca önceden

ayarlayan Ranoşumuz (Rana Bolay) sayesinde. 2021 biraz pandemiye kurban gitmişti diye hatırlıyorum, katılım açısından, ama o sene de Eylül ayında; Marmaris Selimiye'de çok şık bir butik otel açan arkadaşlarımız 86' Tanju-Nebiye Olcar çiftine ait Badem Tatilevi'nde bir buluşma olmuştu, o da her sene çoğunlukla devam ettirdiğimiz güzel bir gelenek oldu.

15 Mayıs Cuma günü öğleden sonra tüm göçmen kuşlar ve Adana Mersin'deki arkadaşlar yavaş yavaş otele gelmeye başladı. Akşam yemeği için Alp Noyan Sezgin arkadaşımızın organize ettiği Deniz Tuzzu adlı şahane bir balık restoranına gidildi. Üst katta

bize özel hazırlanmış bir alanda, 3 kocaman masa; 45-50 kişilik bir grup oluşturduk. En güzeli, kimimiz belki bulunduğu şehirde veya Adana Mersin'e geldikçe görüşüyoruz ama, uzun zamandır görmediğimiz birçok arkadaşla da beraber olduğumuz anda sanki hiç ayrılmamış gibi yine öz be öz liseli hallerimize dönmemiz paha biçilemez bir duygu. Eşlerimiz, çocuklarımız da bu gruplara birebir kardeş ve evlat olarak entegre oldular. Rakılar su gibi içildi, herkesle her şeyi konuşmak istedik, vaktin nasıl geçtiğini anlayamadık. Yaş almadık biz ya, aynı saf, harbi çocuklar olduk.

Benim için şahsen uzun zamandır görmediğim Nikol ve Josef Dakad kardeşler, Ankara'da olmasına rağmen son birkaç yıldır Ankaralı arkadaşların görmeye nail olduğu ama bizim mezuniyetten sonra ilk defa görüştüğümüz Nuray Çopur veya yurt dışında olduğu için yine neredeyse herhalde hepimizin mezuniyetten beri ilk defa gördüğümüz Ercü, yine bayağıdır kayıplara karışmış olan Hakan Alpagül ve onunla bir araya geldiklerinde atışmalarına çok güldüğüm Tarkan, ay kimleri saysam, Adana grubunu da Zula'yı 2016'dan beri görmedim desem yeridir, herkesi çok ama çok özlemişiz.. Bu yazıyı kim yazsa tabi kendi açısından uzun zamandır görmediği başka arkadaşlar olabilir. Ama işin özü şu, uzun zaman bir şey fark ettirmiyor.

Rakı-balıktan sonra otele döndük, roof'ta biraz daha dans ve mavra devam etti. Gece lobide hatta odalarda bazı toplantılar ile daha uzun oturanlar olduğunu ertesi sabah öğrendik, tüh lan kaçırıldık dedik..

Cumartesi sabahı, otelde yenen kahvaltıdan sonra otobüslerle Tarsus'a okula, kutsal topraklara intikal edildi. İşte yukarıda bahsettiğim okul bölgesine gelince hissedilen

evimize geldik hissi. Okul yine ve her zamanki gibi şahaneydi. Ya bu okulun içindeki bina kombinasyonu mu, yıllardır aynı yerlerinde durmakta olan ağaçlar ve şahane bir bahçeye sahip olması mı, Stickler'in o huzur veren eski ve "her zaman ben bak buradayım" serinliği ve güven veren haşmeti mi, her köşesi o kadar yaşanmışlık ve anılarla dolu olması mı bilmiyorum, bu okulun bahçesinde her mevsim zaten ayrı bir güzeldir, yağmurlu kış günleri bile, ama bu bahar ayları bir başka güzel oluyor.

Okula BOM seslerimiz ile girdik ve Özlem Erdem arkadaşımızın tasarım ve üretimini yaptırdığı nar çiçeği tişörtlerimizle. Zaten anında okula bir renk ve sıcaklık kattık diye övünebilirim. Okulda biraz gezdik, dolaştık. Sonra öğlen yemeği için Ali Bey Konağı binası bahçesindeki kebab ziyafetine gittik. Biraz tabii esas üretim olmayan yerde hizmet bu kadar kalabalık ekipler bir anda gelince zordur; azıcık lahmacunu piştiği fırından getirtmekte zorlanmadı değil, ama maksat birlikte olmak. Yine de yediğim en iyi Adana kebaplardandı; uzun zamandır İstanbul'da yapılamayan Adana'ları yiyen biri olarak, okulun içindeki kebab standı da gayet iyiydi.

Sonra bütün bu homecoming'imizin genel olarak 86 için elebaşı diyebileceğim organizasyonumuzdan sorumlu devlet başkanı Gözde Özgödek, bizi yemek sonrası, "Yook öyle sürekli sadece yemek içmekle olmaz, gelin bakalım Mezunlar Derneği müzemizi ziyaret edelim" dedi. Okul içindeki eğlenceye katılmayı arzu etsek de, ilk ekip olarak peşinden gittik. Sonradan da ekibin geri kalanı da geldi. Ama meğer süper bir şey yaptırmış bize, İbrahim Eserce arkadaşımızın 86 için yıllık resimlerimizden hazırladığı anı tablosunu ve diğer sınıfları da gördük, orada da beraber fotolar çektik.

Ama en güzel anlardan biri, bu eski Tarsus evinden dönüştürülmüş binanın bahçesiydi. Ortada kocaman bir turunç ağacı, arka duvarları Gözlükule korusuna dayanmış, basit sandalyeler ile çok sade.. Ama orası gerçekten Tarsus'un o geçmişte gizlenip kalmış narenciye bahçeli eski evlerini de bize yaşattı.

Daha sonra okulun içine geri döndük, arada Tarsus çarşısı içinde bir tur atıp kaynar içmeyi, bazılarımız da Haluk Abi'nin yerinde biraları götürmeyi ihmal etmedik, sonrasında okulda tekrar toplandık... Ödül töreninde, 70. yıldan başlayarak tüm 5 ve katları seneleri olanlar; Stickler önünde Mezunlar Derneği'nden plaketlerimizi aldık. Ayça Kabaş ve Serdar Toroğlu arkadaşlarımızın adımıza hazırladıkları konuşma o kadar yüreğime dokundu ki, gözyaşlarımı tutamadım. Hele ki bu süreçte kaybettiğimiz tüm arkadaşlar...

Tüm dönemler; bize denk gelmiş olanlar ya da aynı anda okulda olmaya denk gelemediğimiz büyüklerimiz veya küçüklerimiz; hepsi de çok sempatik ve sıcaktı. Görmek bir mutluluktu; ama 81 mezunlarının herhalde biz 86'dan herkes için ayrı bir yeri vardır. Tabii bizim ilk iki yılımız onların lise 2 ve lise 3 olduğu yıllar. 81 bizim için, hepsi; o zamanda ayrı bir centilmen, bize kol kanat geren, ama bir o kadar eğlenceli ve ayrı bir mavra ve en sevdiğimiz abilerimizdi.

Bu güzel gün, akşam okulda ayakta dans ederek bağıra çağıra şarkı söyleyerek eşlik ettiğimiz canlı müzik grubu ile devam etti. Brother grubunun açtığı stand ve son derece başarılı kokteyller hazırlayan ekibi de kutlamadan geçemeyeceğim.

Tabii bir de bütün bu set edilmiş yemek ve kahvaltı programlarına ek yeme-içmeler de yapılmadı değil. Cuma sabahı Tarsus'ta Abdurrahman Uyan'ın evine uğrayıp önceden sıkma partisi yapanlar mı dersiniz, Cumartesi sabahı oteldeki kahvaltı öncesi sabah erkenden ciğer yemeye koşan arkadaşlar mı dersiniz, Cumartesi gecesi gayet tok Mersin'e otele dönerken hadi bir de tantuni yiyelim deyip kapanmış tantuniciyi açtıran ki biz de bu gruba katıldık, tantuni yiyip gece 12'den sonra da künefeciyeye giden mi dersiniz. Bu

grubun elebaşı da tabii ülke yemeklerini Amsterdam'da özleyen Cem Bahadır Mutlu ve güzide ailesiydi.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra otelden ayrıldık, bir kısmımız Mersin'de, Adana'da mavraya devam etti, bir kısmımız şehirlerine, ülkelerine dönmek zorunda kaldı.

Bu iki gün sanki bir hafta gibi geldi bana; her anı dolu dolu geçti, kimisi belki çok içti, dağıttı, belki kimisi çok yedi mide fesatı geçirdi, ama aklımız da kalbimiz de TAC'de ve arkadaşlarımızda kaldı.

Bu yazıyı yazarken herkese "isteyen bana yazabilir mi" dedim, çok sevgili Mine Ayhan ve Peren Onuk arkadaşlarım da duygularını iletiler. Mine; "Küçük çocukken 10 yaşında buluşup 17 yaşında ülkemizin, dünyanın değişik yerlerinde dağıldığımız halde

buluştuğumuzda sevgimizi, duygularımızı birbirimize ifade etmek için söze bile gerek duymadık. Bakışarak, sarılarak, gülerek 3 gün geçirdik.." dedi ve Peren; "1. yıldan beri özlemle beklediğim kavuşmamız da bıraktığımız yerde birbirimizi bulmak da beni çok mutlu etti. Kasmadan, keyifle edilen muhabbetler, eski günlere dönmek çok iyi geldi.. Dönem arkadaşlarım gerçekten benim için ve masum bir büyüme döneminin iz bırakmış hatıraları.." diye ifade etti.

Arayı tekrar açmadan; bu sene sonbahar ve seneye baharda yapacağımız programlar için de planlar yaptık, artık birbirimizi bırakmadan bu buluşmalara devam edeceğimize inanıyorum.

Sevgiler...

1986 mezunlarımızdan Mehmet Tanrıver ile Ayca Kabaş, rahmetli babaları Orhan Tanrıver ve Ziya Kabaş'ın sınıf arkadaşı olan Tuncer Erzin '56 ile Homecoming'de biraradalar.

1986 Anı Evi ziyareti

Plansız Homecoming'in Tadı Başka

Ahmet Alptekin '89

Mezunlar Derneğimiz 2026 Homecoming'in 16 Mayıs'ta yapılacağını duyurduğunda, mesajı hızlıca okumuş ve bu senenin hangi dönemlerin buluşma yılına denk geldiğini aklımda hesaplamaya çalışmışım. Zira zihnime, Homecoming'lerin 5 ve katları yıllarda kutlandığı fikri yerleşmişti.

Bu yıl plansız katıldığım Homecoming, tam da o varsayımı sorgulamama vesile oldu.

Pek çok mezun gibi ben de doğduğum şehirde oturmuyorum. O nedenle, Homecoming'ler, eve gelmek için hep bir vesile olmuştur. Ama nedense, eve gelmek için kalabalık olmayı, mezuniyetimizin 5 veya katlarında plan yapmayı ve organize olmayı düşünmüştüzdür. Bu sözüm, doğduğu şehirde yaşayan şanslı azınlık mezunlarımız için geçerli değil elbette. Onlar için, yani Mersin, Tarsus, Adana'da yaşayan mezunlar için Homecoming, sabah kalkıp gitmeye karar verebilecekleri bir seçenek.

Bu yılki buluşma, dönemimizin 37. mezuniyet yılına denk geldi. Tarih

açıklandığında organize olma fikri aklımıza bile gelmedi. Homecoming haftası boyunca sınıf gruplarımızda pek mesaj dolaşmadı. Belki sizin döneminizde de durum aynıydı.

Şu soruları birlikte soralım istiyorum.

Neden her sene bu nimetten faydalanmıyoruz? Neden her sene, evimize gelmek için organizasyonlar yapmıyoruz? Neden bu organizasyonları her sene yapmaya başlamak için bolca "yaş almayı", "unu elemeyi", "işleri yoluna koymayı" bekliyoruz? Neden yüzlerce tanıdık simayı görmenin, bir merhaba demenin, tokalaşmanın, sarılmanın, birbirimizi güncellemenin, dert ve sevinçlere ortak olmanın iyileştirici gücünü atlıyoruz? Neden her baharda gelebileceğimiz kalabalık bir evimiz olduğunu hak ettiği coşku ile kutlamıyoruz? Neden 5 sene bekliyoruz?

Birlikte sorgulayalım. Belki bu alışkanlığı değiştirebiliriz.

Plansız gelmenin bir avantajı, gözlem yapmaya daha fazla zaman bulabilmektir. Bu kez Tarsus turuna katılmaya fırsat buldum.

Turu anlatmadan geçemem.

Tur rehberimiz süperdi. Yaklaşık bir buçuk saat süren turda, tamamını yürüyerek okul çevresindeki tarihi öneme sahip yapıları gezdik ve hikayelerini dinledik. Rehberimiz, internette bulamayacağınız güncellikte detaylarla Tarsus'un kadim tarihini ve okulumuzun çevresini anlatarak gezdirdi. Bilgi birikiminin derinliği kadar anlatımdaki içtenlik de etkileyiciydi.

Açıkçası Mezunlar Derneği tüzüğüne şu maddenin eklenmesini öneririm: "Tarsus turu, mezuniyetin ilk 10 yılı içinde tamamlanmalıdır."

Kafa zindeyken, ayaklar sağlamken, vücut dayanıklıyken Tarsus turu çok daha kolay tamamlanır. Sevgili kardeşlerim, Homecoming'lerde Tarsus turuna katılmak için benim kadar beklemeyin.

Homecoming komitesinin titiz bir çalışma yürüttüğünü bizzat dinleme fırsatım oldu. Geliştirilebilecek bir alan olarak şunu paylaşmak isterim; özellikle gündüz saatlerinde yiyecek ve içecek fiyatlarının, çarşı fiyatlarıyla rekabet edebilir düzeyde tutulması, Homecoming'lerin popülaritesini uzun vadede artıracaktır.

Homecoming'ler, mezunlarla müstakbel mezunların ilk kez gerçek anlamda temas ettiği etkinlik yeri. Bu potansiyelin "yüksek maliyetli etkinlik" algısına kurban verilmemesi gerekir. Mezunlar Derneği'nin kaynak ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Ancak henüz keşfedilmemiş gelir modellerinin önümüzdeki Homecoming'lerde devreye alınabileceğine, dolayısı ile maliyetlerin katılımcıların avantajına olacak şekilde düzenlenebileceğine inanıyorum.

Homecoming komitesinin bu yönde gelişim sağlayacak yetenekleri olduğunu bildiğim için bu hususu gündeme taşımak istedim. Mezunlar Derneğimize teşekkür ediyorum.

Mezunlara sertifika ve plaketlerinin verilme töreninin Stickler merdivenlerinde yapılması hoştu. Geçen senelerde SEV konferans salonunda oluyordu diye hatırlıyorum. Orası da güzeldi ama açık havada sertifika/plaket töreni Homecoming'e bambaşka bir atmosfer kattı.

Orta alandaki çimlerin üzerine güneşlik şemsiyeler ve yer minderleri konulması da yeni bir uygulama olarak dikkatimi çekti. Kimler düşündüyse tebrikler, kimler hayata geçirdiyse teşekkürler.

Homecoming'lerin henüz keşfedilmemiş potansiyelinin ortaya çıkarılması için Mezunlar Derneğimizin kolektif çalışmalarını sürdürmesini diliyorum. Farklı dönemlerden mezunları ve mevcut öğrencileri buluşturan kaynaşma etkinlikleri, öğrenci gösterileri, heyecan dolu yarışmalar ve kişisel sergilere fırsat veren alanlar Homecoming'lere yepyeni bir ruh ve misyon katabilir.

Camiamıza sağlık ve mutluluk içinde nice Homecoming'ler diliyorum, Bom eşliğinde sevgi ve saygılarımı iletiyorum.

TAC '89

DÜNYANIN EN BÜYÜK İNSAN MIKNATISI 2026 HOMECOMING 35. YIL

Yazan: TAC '91 Hüseyin BÜYÜKYURTSEVER

Nasıl geçti 35 sene anlamadık ama o hafta TAC mıknaıtısı çalışmaya başlamış idi. Tam 35 sene önce ayrılan parçaları tek tek çekiyordu kendine.

Kolay mı toplam 45 kişi bir araya gelecekti. Amerika'dan, İngiltere'den İsviçre'den, Fransa'dan, Singapur'dan,

Japonya'dan ve Türkiye'nin her yerinden gelecek 45 arkadaş. Hazırlıklar aylar önce yapıldı. T-Shirtler, rezervasyonlar hatta menüler bile hazırlandı.

14 Mayıs 2026 Perşembe günü Namrun Dağ Otel'de bundan 35 sene önce mezun olduğumuz arkadaşlarımızla buluşmaya başladık. Dedim ya her yerden gelmeye başladılar. Sanki hiç ayrılmamış gibi, araya yıllar girmemiş gibi ilk günkü sıcaklık ile kucaklaştık. Hasret giderdik, dertleştik. Hepimizin hayatında olumlu-olumsuz birçok şey değişmişti. Değişmeyen tek şey vardı. Kaldığı yerden devam eden dostluk ve kardeşlik. Normal hayatta duyduğunuz zaman, büyük kavgalara sebebiyet verecek, birbirimiz için kullandığımız, bütün hitaplar kavgaya değil sadece kocaman kahkahalara dönüyordu. Çok yedik, çok içtik. Mavranın her türlüsü atıldı.

Sevgili Alp Erdem kardeşimizin Namrun'da işlettiği 2 otel var. Dağ Oteli ve Esamet Hanım Konakları. 1976 mezunu ve 50. yılını kutlayan ağabeylerimiz de Esamet Hanım'da konaklıyorlardı. Mıknaıtis onlar için de çalışmıştı. Onlarca mezun ağabey bir araya gelmişlerdi. 14 ve 15 Mayıs akşam yemeklerini Dağ Otel'de ağabeylerimizle birlikte yedik. Birbirini çok az tanıyan ve mezuniyet yılı itibari ile hiç aynı yıllarda kampüste olmayan 2 ayrı mezun grubu, mıknaıtisin etkisi ile bir araya gelmiş idi. "Acaba nasıl olur bu akşam?" sorusunu düşünenler cevaba çok çabuk ulaştılar. Aynı şarkıları söyledik, güldük, eğlendik, el ele, kol kola dans ettik saatlerce. Bir çoğumuz abilerimizin isimlerini, mesleklerini ve nereden geldiklerini bile bilmiyorduk. TAC sevgisi, ruhu, aşkı çekmişti bunca insanı kendine.

Cuma günü Sevgili Onur Salık'ın ve ağabeyi Uğur Salık'ın ev sahipliğinde geçti. Rahmetli Ünal Salık ağabeyin özenle inşa ettiği harika yayla evinde, nefis yemekler ve emsalsiz misafirperverlikle çok güzel bir gün geçirdik.

Ve geldik O güzel güne 16 Mayıs 2026... Kampüsle kavuşma...

Okul tam bir şenlik havasında hazırlanmıştı. Merkez Mezunlar Derneğimize ne kadar teşekkür etsek az. Her yaştan, her yerden gelen yüzlerce mezun ve aileleri ile binleri aşan bir kalabalığa bu kadar güzel bir ortamı sağlamak kolay olmasa gerek. 40 yıl kadar önce evlerde hazırlanan meze ve atıştırmalıkların okulda kardeşçe yenilmesiyle başlayan "HOMECOMING" efsanesi artık müthiş bir organizasyona dönmüştü.

5'inci, 10'uncu, 15'inci ve beşin katları ile devam eden mezuniyet yıllarının plaket töreni Auditorium'daki sunumla başladı. Sonra her dönem mezuniyet yılına göre Stickler'in merdivenlerine çıktı ve resimler çekildi.

Bizim 91' döneminin adına konuşmayı Sevgili Hakkı Sunay yaptı. Aramızdan çok genç yaşlarda ayrılan 5 kardeşimizi de unutmadı sağ olsun. Tek tek isimlerini saydı. Belli ki mıknaş onları da çekmişti. Sonra merdivenlerde dizildik "YAŞA VAR OL TAC" marşımızı hep birlikte söyledik. Bizleri izleyen mezun abi ve ablalarımız bizlere eşlik etti. Bütün eller marş ile kenetlenip havaya kalktı. Sonra bahçede yemek için ayrılan özel bölüme geçtik. Her sınıf için ayrılan masalarımızda çok güzel bir müzik grubunun tınılarıyla yemekler yendi, içkiler içildi ve ağır ağır yuvadan

ayrılma vakti gelen arkadaşlar tek tek ayrıldılar.

En kısa zamanda tekrar buluşmak dileği, herkesin ağızındaki tek temenni idi.

"YAŞA VAROL TAC"
TAC Sevgim ve saygımla,

TAC '56

TAC '71

TAC '66

TAC '76

TAC '81

TAC '91

TAC '86

TAC '96

TAC '01

TAC '16

TAC '11

TAC '21

ANIL ALYANAK ÖDÜL

"Bu yıl ki AZA ödülü sahibi Anıl Alyanak ve ödülü takdim eden TAC '68 mezunları"

ÖĞRETMEN VE İDARECİLERİMİZ

TARSUS ŞEHİR TURU

Turkish Alliance for Professionals: Hollanda'da Mezunlarımızın Destegiyle Büyüyen Bir İş Ağı

Yazan: Elif Rana Acımış '20

Turkish Alliance for Professionals (TAP), Hollanda'da yaşayan Türkiye kökenli iş profesyonelleri, öğrencileri ve girişimcileri bir araya getiren gönüllülük esaslı bir iş derneğidir. Farklı sektörlerden ve üniversitelerden gelen katılımcıları arasında Tarsus Amerikan Koleji mezunları da aktif olarak yer almakta ve derneğin çalışmalarına katkı sunmaktadır.

TAP'ın kurucularından ve Yönetim Kurulu Başkanı TAC '90 Ali İsoğlu, organizasyonun çıkış noktasını şu sözlerle özetliyor:

“Amacımız, katılımcılarımızın profesyonel ve kişisel gelişimlerini desteklerken aynı zamanda güçlü, kapsayıcı ve uluslararası bir ağ oluşturmak. İnsanların birbirlerinden öğrenebildiği, iş birlikleri geliştirebildiği ve yaşadıkları topluma katkı sağlayabildiği bir yapı kurmak istiyoruz: TAP Friends. Bu ağımızın toplumsal katkı yaratabilmesi için Community Programs projeleri geliştiriyoruz. Burada hedef kitemiz profesyonellikten bir adım uzakta olan üniversite öğrencileri ve amacımız öğrencilerimizin iş hayatına hazırlanmalarını desteklemek.”

Bugün TAP; networking etkinlikleri, sektör buluşmaları, üyelere yönelik eğitim programları, mentorluk girişimleri

ve sosyal etki projeleri aracılığıyla farklı sektörlerden profesyonelleri bir araya getiriyor. Hollanda'daki profesyoneller için bir buluşma noktası olmanın yanı sıra, uluslararası kurumlar ve farklı derneklerle iş birlikleri geliştirerek üyelerine yeni fırsatlar yaratmayı hedefliyor.

Kasım 2025'te Türkiye Cumhuriyeti Lahey Büyükelçiliği'nde gerçekleştirilen lansman etkinliğinin ardından faaliyetlerini hızla genişleten TAP, 2026 yılının ilk yarısında yaklaşık 35 gönüllüden oluşan yönetim ve komite kadrosunun katkılarıyla TAP Intro Day ve TAP into AI Networking Event etkinliklerini hayata geçirdi. Haziran ayında düzenlenmesi planlanan AI for Professionals Eğitim Programı ve TAP into Sustainability Networking Event ile birlikte TAP, 400 kişilik bir iş ağına ulaşmış oluyor. Etkinlikler çeşitlendiği için TAP Friends ağının hızlanarak büyümeye devam etmesi hedefleniyor.

TAP çalışmalarına katkı sunan TAC mezunları arasında Yönetim Kurulu Asistanı TAC '20 Elif Rana Acımış, Pazarlama ve İletişim Komitesi'nden TAC '23 Selin Kısacık ile Etkinlik Organizasyonu Ekibi'nden TAC '22 Ece Yıldırım ve TAC '25 Barış Çayan yer almaktadır.

TAC '20 Elif Rana Acımış:

“Hollanda'ya öğrenci olarak geldiğimde burada profesyonel bir çevre oluşturmak kolay değildi. TAP sayesinde farklı sektörlerden birçok deneyimli profesyonelle tanışma fırsatı buldum. Kariyerime yön vermekten yeni fırsatları değerlendirmeye kadar birçok konuda destek gördüm. Benim için TAP, sadece bir profesyonel ağ değil; fikir alışverişi yapabildiğim ve kendimi ait hissedebildiğim bir çevre.”

TAC '23 Selin Kısacık:

“Öğrenci olarak TAP'a katılmak, farklı sektörlerde çalışan profesyonellerle

tanışmamı ve onların deneyimlerinden öğrenmemi sağladı. Kariyer yolculuğunun başında biri olarak bu ağın bir parçası olmak, hem yeni bakış açıları kazanmama hem de profesyonel çevremi geliştirmeme yardımcı oluyor.”

TAP hakkında daha fazla bilgi almak veya etkinliklerimizle ilgili sorularınızı iletmek için mezunumuz Elif Rana Acımış'a elif@turkishalliance.org adresinden ulaşabilirsiniz.

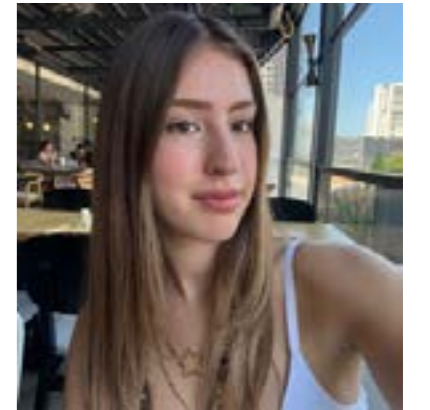
LinkedIn: <https://www.linkedin.com/company/turkish-alliance-for-professionals/>
Instagram: @turkishalliance

Ali İsoğlu (TAC '90)
Yönetim Kurulu Başkanı

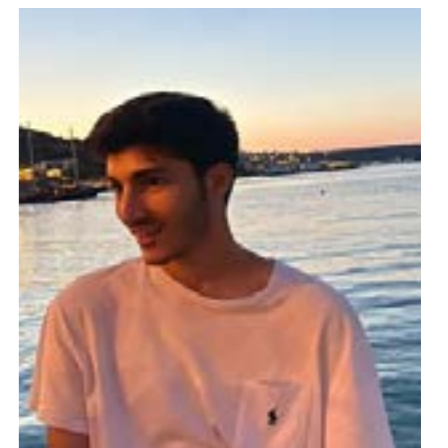
Elif Rana Acımış (TAC '20)
Yönetim Kurulu Asistanı

Selin Kısacık (TAC '23)
Pazarlama ve İletişim Komitesi

Ece Yıldırım (TAC '22)
Etkinlik Organizasyonu Ekibi

Barış Çayan (TAC '25)
Etkinlik Organizasyonu Ekibi

Sevgili Babam, meslektaşım Çapa Diş Hekimliği 1965 mezunlarından Diş hekimi Aytaç Sunay'ı kaybettik

Yazan: Prof.Dr. Hakkı Sunay '91

Çok üzgünüm. Babamı bütün sevenleriyle birlikte son yolculuğuna uğurladık. Konuşması zor olan bazen beklenmedik bir şekilde kaleme dökülür. Bende gözü yaşlı aklıma gelenleri yazmaya başladım. Babasını kaybetmiş yakın dostlarım beni arayarak bu günlerin nasıl geçeceğini anlattılar. Dedikleri gibi uyku tutmuyor. Gözyaşları bazen boşalıyor.

Babam, benim ve çevremizdeki birçok kişinin eğitim hayatına dokunmuş bir kişiydi. Kendisi Tarsus lisesinden mezun olmuştu. Sonrasında öğretmen açığı nedeniyle bir dönem mezun olduğu okulunda kimya derslerini üstlenmişti. Bu süreç içerisinde

hayranlık duyduğu Tarsus Amerikan Lisesi'ni daha iyi tanımış, muhtemelen o hayranlığın sonucu olarak 3 çocuğunun Tarsus Amerikan Lisesi mezunu olmasını gören az sayıda ebeveynlerden biri olmuştur. Bizlerle beraber veya sonraki yıllarda; çok sayıda aile dostumuz, akrabalarımız ve hatta sırf bu vesile ile tanıştığımız birçok kişinin Tarsus Amerikan Lisesi'ni kazanmasına vesile olmuştur. Öyle ki diş hekimliğini bırakıp dershane açması yönünde bazı yorumlara maruz kalmıştır. Tarsus Amerikan Lisesi eğitimimiz sürecinde okulumuza koruma derneği başkanlığı görevini birkaç dönem yapmış, dönemin

efsane müdürü Mr. Robeson ve eşi ile çok güzel dostluklar kurmuştur. Camiamızın çok iyi bileceği gibi Mr. Robeson Türk yemeklerine çok düşkün biriydi. Ben daha koleje girmeden önce bile evimize geldiklerini hatırlıyorum. Mrs. Robeson annemin içli köftesini, Tarsus usulü patlıcan dolması, yaprak sarmasını annemin yanına oturup yapmaya çalışırdı. Mr. Robeson bu sırada yapılan yemeklerin tüketim görevini yerine getirirdi. Babam lisede Fransızca öğrenmişti. İngilizce bilmiyordu. Ancak babamın okulumuza olan sevgisi, annemin yemekleri ve muhteşem misafirperverliği onları çok yakınlaştırmıştı. Babam bizden mezun olmadı ama en az bizler kadar iyi TAC'liydi.

İyi bir Galatasaray taraftarıydı. Stresli maçlarda attığımız golleri, maç seyretmeyenler bile babamın goooool sesinden takip edebilirdi. Metin Oktay ile tanışmış olmak onu çok mutlu etmiş bir anıydı

İyi bir Tarsus'luydu. (Tarsus Bizim Kulüp) üyesiydi. Stadyumun hemen karşısında bahçeli bir evde olan bu kulüp, çocukluğumuzda önemli izler bırakmıştı. Bugün bile tanıdığım, görüştüğüm birçok arkadaşlığın temeli o yıllarda atılmıştır. Onlar kulüpte briç oynardı, biz de onların yerine hemen karşıda bulunan stadyumda onlara ayrılan yerde maç seyrederdik.

Son yıllarda Tarsus Briç Kulübü başkanlığı yapmış, Çamlıyayla'da büyük karışimli turnuvalar düzenlemiştir.

Babam Tarsus için kendisinden istenen hiçbir şeyi geri çevirmemiştir. Bir dönem herkes hatırlayacaktır, Tarsus İdman Yurdu'nda rahmetli Erkut Kuzeyman

dönemi olmuştur. Takımımız Birinci Lig'in kapisından beraberliğin bile yettiği bir maçta ne yazık ki maçı satan birkaç oyuncu yüzünden dönmüştü. Boluspor 1. Lig'e çıkmıştı. İşte bu dönemde Erkut Kuzeyman ile birlikte yönetimde görev alarak Tarsus'a hizmet etmeye çalışmıştır.

Daha çok genç yaşlarda yine kendisine rahmetli Ali Eyüboğlu tarafından teklif edilen ve yaşına göre zor bir görevi, belediye başkan vekilliği görevini üstlenmiştir. Aklımın yettiği yıllardan itibaren Tarsus'un en güzel yıllarına şahitlik etmeme vesile olmuştur.

Tarsus Amerikan'ın efsane koçu Nejat Hoca'yı çok erken yaşlarda tanımıştık. Tabii o zamanlarda babamın askerlik arkadaşı diye bildiğimiz çok güzel hamsi yapan Nejat Hocamızla yollarımızın kolejde çakışacağını bilmiyordum. Basketbolu bu kadar çok sevdiysem rahmetli Nejat Hocamızın etkisi çok büyüktür.

Onu da rahmetle anıyorum. Çok yakın zamanda kaybettiğimiz efsane çocuk doktoru Turhan Ergene'yi de anmadan geçemeyeceğim. Allah rahmet eylesin. Babamın konu çocukları olunca ne kadar hassas olduğunu tanıyanlar bilir. Bizim sağlığımız söz konusu olduğunda ondan başka kimse aklına gelmezdi.

Babam ailesine çok bağlıydı.

Torunları gelince akan sular dururdu. Çok güzel bir iletişimleri vardı. Çok sevilen bir dede oldu.

Çok iyi bir eş, çok iyi bir baba, çok iyi bir kayınpeder oldu. Torunlarını görmüş, onlarla birlikte vakit geçirmiş olması, büyümelerine şahitlik etmiş olması bizler için teselli vesilesidir.

Babam gereksiz konuşmayı sevmezdi.

Hatta annem ona lafi ağzından cimble alıyoruz diye takılırdı. Samimiyetsizliğe tahammülü yoktu. Az ve öz konuşmayı sevdi.

Babam dans etmeyi çok sevdi. İki torunuyla da bu zevki tadabildi.

Dedim ya eğitime çok önem veren bir kişiydi.

Küçük bir anı:

Diş hekimliği eğitimim sırasında kısa zamanlı kongre organizasyonlarında, o dönemin en önemli bilinen şirketlerinden biri olan Vip Turizm'de çalıştım. Duayen turizmci İnci Pirinçcioğlu'nu tanıma fırsatım oldu. Yurt içi-dışı turları, konser organizasyonları derken, çok keyifli güzel sürecin sonunda ben biraz okulu ihmal etmiş oldum. Okula 1 sene mecburi bir ara verdim. Babama bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Neyse gün geldi çattı, babamın karşısına çıktım. Utana sıkıla ilk cümleme başlarken ne olduğunu da anladığı için sözümü keserek "oğlum ben okulumu normal sürede bitirdim, mesleğimi yapıyorum, ama sen daha bu yaşta neredeyse dünyayı gezdin. 1 senelik kayıp hiç önemli değil. Burada kazandığın tecrübe, öğrendiklerin sana hayatın boyunca çok destek olacaktır. Mutlaka mezun ol diplomayı al, sonra hangi meslek seni mutlu ederse o yolu seçersin" diyerek bana destek oldu. Dediği gibi de oldu. Diş hekimliği çok yönlü düşünebilmeyi, iyi bir teorik ve pratik bilgiyi, sosyal beceriyle birleştirebilmeyi gerektiren bir meslektir. Babamın dediği gibi o yılların faydasını hala görüyorum.

Babam Çamlıyayla'yı çok sevdi. Çocukluğunun geçtiği saybaşı mevkisini çok sevdi. Yaylaya geldiğinde Sofa'nın köşesindeki yerine geçip üzerine battaniesini alıp yorgunluğunu atar, saatlerce manzarayı seyredirdi. Babam soğuğu sevmezdi. O nedenle hafif serinlikte bile üzerinde mutlaka bir battaniye olurdu. Buna şahit olan torunları ona takılmadan duramazlardı.

Son günlerinde yaylayı çok andı. Bazı anılarını anlattı. Bizlere düşen, onun anılarını yaşatmak ve çok sevdiği yaylayı, üzüm bağını, ağaçları olduğu gibi korumak olacaktır.

Daha çok yazacak şey var. Gece uykumun kaçtığı bir anda yazmaya başladığım bir yazı. O nedenle olduğu gibi paylaşmak istedim.

Acımız büyük ancak onun geride bıraktığı güzel anılarla teselli bulmaya çalışacağız. Ne diyebilirim ki?

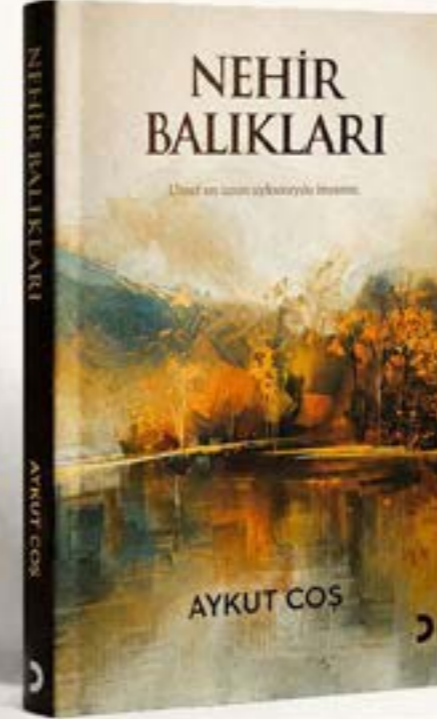
Işıklar içinde uyu babam. Yattığın yer incitmesin. Kaybettiğinde çok üzüldüğün bütün eski dostlarının seni beklediğini biliyorum.

Senin çok sevdiğini bildiğim rahmetli dedem Mehmet Sunay, dedem Hakkı Yalçın, babaannem İkbâl Sunay, kardeşin Müfide Özer, Veli Hikmet Şahbaz, Erol Yalçın, Nejat Güngör, Naci Erbek, Şükrü Ateş, Fevzi Ediz, Necati Eyüpoğlu, Ruhi Eyüpoğlu, Yüksel Eyüpoğlu ve daha niceleri seni kucaklayacaklar.

Gözün arkada kalmamasın baba, annemiz başımızın üstünde ve ailemiz her zaman öğrettiğin gibi birbirine bağlı kalacak.

Aykut Coş'tan İki Güçlü Roman:

Nehir Balıkları İlk Kez, Pandora'nın Kapsı İkinci Baskısıyla Okurla Buluşuyor
İnternet satış noktalarında.

NEHİR BALIKLARI (YENİ ÇIKTI)

Aykut Coş'un yeni romanı Nehir Balıkları, bir mekânın hafızasına tutunan hayatları, görünmeyen suçlulardan ve içten içe dinmeyen mücadeleleri anlatıyor.

“Umut en uzun uykusuydu insanın.” cümlesine vurgu yapan roman, görkemli bir köşkte bir araya gelen insanların hikâyelerini konu alır.

Dostluk, aşk, kayıp ve pişmanlık duygularıyla örülü bu anlatıda, köşk adeta romanın görünmez kahramanına dönüşür.

Köşkün duvarlarıyla göz alıcı bahçesi arasında yaşayan karakterler, kimi zaman gösterişli günlerin coşkusuna, kimi zaman da kayıtsızlığın içe çöken ağırlığına savnılır.

Geçmişten kaçmanın mümkün olmadığı bu dünyada zaman, bir tortu gibi çöker; çoğalır; yayılır ve insan ruhunun en derin katmanlarına yerleşir.

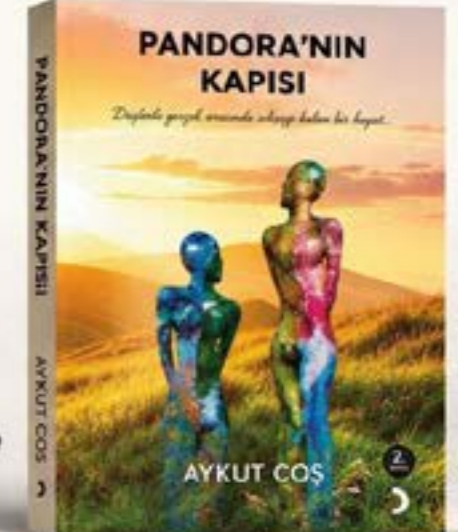
“ Zaman yok olmaz; yalnızca yer değiştirir. ”

PANDORA'NIN KAPISI İKİNCİ BASKISIYLA OKURLA BULUŞUYOR

Aykut Coş'un daha önce yayımlanan romanı Pandora'nın Kapsı, ikinci baskısıyla yeniden okurlarıyla buluşuyor.

1990'ların Almanya'sında geçen roman, genç bir adamın tutkuları ve hayatla verdiği içsel mücadeleyi konu alırken, aşkın görünmez bağlarının insan yaşamlarını nasıl dönüştürdüğünü etkileyici bir dille anlatır.

“ David Hume'un "Akıl tutkuların kölesidir." sözüne yakışan bu tutku hikâyesi, aşk ve kader üzerine kurulu güçlü anlatımıyla okuru derin bir iç yolculuğa davet eder. ”

AYKUT COŞ '85

İnsan ruhunun görünmeyen çarpınlarını, hafıza ile zaman arasındaki ilişkiyi ve aşkın dönüştürücü gücünü şiirsel bir anlatımla ele alır. Eserlerinde atmosfer, içsel derinlik ve lirik dil ön plandadır.

Suç, kayıp, arzu, aşk ve kader gibi temalar; desal yaralılar bırakır değil, insanın içine yerleşip taşınması zor deneyimler olarak işlenir.

Mit, doğa ve mekân ise gerçeklikten kaçınır değil, insanın iç dünyasını derinleştiren, bazen de rahatsız eden aynaların parçası hâline gelir.

İletişim & Satın Alma: www.ciniusayinlari.com, destek@solepazarlama.com, Trendyol, Çiçeksepeti, Hepsiburada, Amazon, BKM, Kitapyurdu, İdefix gibi tüm internet satış noktalarında...

UNUTULAN MARŞLARIMIZ

TAC '91 Hüseyin BÜYÜKYURTSEVER

Takımların sahadaki oyuncu sayısını +1 yapan faktör coşkulu, hazırlıklı ve organize seyircilerdir. Takımın moral motivasyonuna, gücüne sahadaki ilave bir oyuncu gibi katkıda bulunurlar.

Benim okuduğum 1984-1991 yılları arasında okul maçları muhteşem coşkulu geçerdi. Tabii basketbol yine en popüler spor dalıydı ama futbol, voleybol, hentbol ve atletizm okulumuzda her zaman sporcu bulan dallar idi.

Okul maçına topluca gitmek, bunun için okulu asmak, hatta disiplin cezası almayı bile göze almak normaldi. Birakınız Tarsus'ta veya Mersin'de maça gitmeyi, takımımız ilden çıkıp bölge müsabakalarına katılmak için başka bir şehre gittiği zaman, katılıma göre bazen 1 otobüs, bazen bir minibüsle o şehre maç izlemeye gidilirdi. Ben 1985 yılında henüz orta 1 öğrencisi iken, lise voleybol takımının Kayseri'deki bölge turnuvasına gitmiştim. İlkokula erken başladığım için o zaman 11-12 yaşındaydım ve yatılı öğrenciydim. Rahmetli babama "1-2 gün kalacağız. Abiler de geliyor. Gidebilir miyim?"

diye sorduğumda ilk cevabı tabii ki "Hayır" olmuştu. Sonra lise son öğrencisi Cem Bahadır Mutlu ağabeye durumu anlattım. Kendisi o zamanın şartlarında sağ olsun, üşenmeden beni aldı yanına. O zamanın TOK otobüslerine bindik ve Adana'ya geldik. Babacığım o yıllarda Adana'da oto yedek parça ticareti yapardı. Atilla Altıkat köprüsünün altında indik. Yürüyerek Küçüksaat civarında olan babamın dükkanına gittik. Cem Ağabey babama kendini tanıttı ve "Adem amcacığım hiç merak etmeyin. Hüseyin bana emanet, müsaade ederseniz ben götürüp, refakat edeceğim. Dönüşte yine Hüseyin'i size ben getireceğim" dedi. Mucize gibiydi ama babam kabul etmişti. Abiler her zaman küçüklerini sever, kollar, destek olurdu. Küçüğün saygısı zaten doğal olarak arkasından gelirdi. Abi zorla isim ezberletmezdi. Küçüğünü sevip koruduğu için biz hepsinin ismini zaten ezbere bilirdik. Öyle bir bağ idi ki okulun son Cuma gününde abiler, ablalar, kardeşler çok üzgün olur ve çok kişi ağlardı. Sevdiğimiz abiler, ablalar gidiyorlar diye ağlardık. Sanki bir

daha göremeyeceğiz gibi düşünürdük herhalde.

Neticede Kayseri'ye gittik. Merkezde, kaleye yakın Hattat Otel'de kaldık 2-3 gün. Otel odasında Kayseri pidesi, tulum peyniri ve az miktar pastırma ile öğrenci ziyafeti çektik 1-2 gün. Maçları izledik. Çok tezahürat yaptık. Başka hiçbir okulun seyircisi yoktu. Abiler ve ablalar ile o kadar çok bağırıyordum ki tezahüratlarda, çekilen BOM'lar, TAC Marşı vs... maç sonunda beni doktora götürdüler. Yanlış hatırlamıyorsam Mustafa Tuyan '86 ağabey götürmüştü doktora. Muayene ücretini de ödediler. Küçüktüm belli ki sesim ve gücüm dayanamamıştı.

Dedim ya hep ekstra bir oyuncusu vardı takımlarımızın. Başka hiçbir okulda bu kadar senkronize, bu kadar Türkçe ve İngilizce tezahüratları yapabilen ne bir topluluk vardı ne de bir kültür.

Mersin'de oynanan bölge basketbol maçları hep seyirci bakımından kalabalık olurdu. Toros Koleji ve Tefik Sırrı Gür Lisesi gibi Mersin okulları rakibimiz olur, onlar da kalabalık öğrenci grupları ile maçları izlemeye gelirdi. Hatta bazen kavgalar çıkardı. Böyle maçlarda biz az öğrenci sayımız sebebi ile tribünlerde sayıca daha az bir grup olurduk. Sayıca kalabalık

olan diğer okullar yapabildikleri tezahüratlarda kaba kuvvete davet ederlerdi. Dillerine sakız olan tezahüratları ise şu idi;

Toroslara kar yağdı.
Üşümedin mi?
Dışardaki dayağı,
Düşünmedin mi?

Ama TAC seyircisi gibi tribünlerde her zaman coşkulu, senkronize, kelimeleri yuvarlasak, yutsak, uydursak da İngilizce tezahürat yapabilen ve hatta okul marşı olan hiçbir okul yoktu.

Sayıca hep azdık ama kavgalar çıktığında da bazen, abilerle birlikte arbedeye dalarız. Abiler yine hep küçükleri korumaya çalışırlardı.

İşte bütün bu güzel anılarla birlikte geçmişte sıkça kullandığımız, tribünlerde TAC'yi farklı ve emsalsiz kılan bazı marşlarımız vardı o zamanlar. TAC marşı aslen 1915 yılında yazılan Harbiye marşından esinlenilerek uyarlanmıştı. Kara Harp Okul Marşı olarak da bilinen bu marşı KHO ve TAC (uyarlanmış sözleri ile) kullanırdı. Tabii askeri disiplin gereği Kara Harp Okulu öğrencileri bu marşı spor müsabakalarında söylemezdi diye tahmin ediyorum. Gelelim o dönemki marşlara ve tezahüratlara;

1) TAC MARŞI (YAŞA VAR OL TAC) arka arkaya 2 kez söylenirdi.

Yaşa var ol TAC
Seninleyiz birlikte
Seviyoruz seni biz
Yaşıyoruz seninle

Bizim gerçek sevgimiz
İşte ellerimiz (Bütün tribün el ele
tutuşur ve ellerini havaya kaldırır.)
Cehennemler yıkılsa
Ölmez bizim sevgimiz

Şampiyonlar yaratan
Bir okulun kanyız
Tufanlarla yıkılmaz
TAC'miz aşkımız

Bizim gerçek sevgimiz
İşte ellerimiz (Bütün tribün el ele
tutuşur ve ellerini havaya kaldırır.)
Cehennemler yıkılsa
Ölmez bizim sevgimiz.

Bunun hemen arkasına o dönem daha
yavaş okunan BOM çekilirdi.

2) İSMİ YOKTU AMA HEP SÖYLENİRDİ

İçimdeki Tarsus aşkı bir başka
Şampiyon, taraftarınla çok yaşa
Tarsus, Tarsus engelleri aşiyor
Kupaları birer birer alıyor.

Bu tezahürat ritmik alkışlarla beraber

3) WE WILL ROCK YOU (Aslen Queen grubunun bir şarkısı idi)

Şarkını sözlerini sesi güçlü iki, üç
abi söylerdi. Tüm seyirciler ise ellerini 2
kez dizlerine vurup sonra bir tek alkışla
tempo tutardı. Nakaratları ise bütün
öğrenciler hep birlikte söylerdik. Tabii
ki ROCK kelimesini F... olarak biraz
değiştirirdik. Çok coşkulu bir tezahüratı
ve İngilizce söylediğimiz için diğer okul
taraftarları sadece susarak izlerlerdi.

Buddy, you're a boy, make a big noise
Playing in the street, gonna be a big
man someday
You got mud (bazen blood olurdu) on
your face, you big disgrace
Kicking your can (bazen ass olurdu) all
over the place,

We will, we will rock (hep F... olurdu)
you
We will, we will rock you

Buddy, you're a young man, hard man
Shouting in the street, gonna take on
the world someday
You got blood on your face, you big
disgrace
Waving your banner all over the place

We will, we will rock you
We will, we will rock you

Okulları köklü kurumlar yapan
sadece kuruluş tarihi değildir bence.
Gelenekler, kurum kültürü, kurum
refleksi, toplu ve kalpten hareket
edebilme yeteneği, birlikte sevinip,
birlikte üzülebilmek yani bağlılık, kuruluş
tarihinin eski olmasının tamamlayıcı
hatta vazgeçilmez unsurlarıdır. Ne
mutlu ben TAC'nin bütün bu güzel
duygularını yaşayarak yetiştim.
Beni bu okulda okuttukları için
Rahmetli anneciğim ve babacığımın
huzurlarınızda teşekkür etmeyi bir borç
biliyorum. Ben de onların bana yaptığı
gibi 2 oğlumun da aynı tedrisattan
geçmeleri için uğraşıyorum. Sağ
olsunlar onlar da bu yolda yürümeye
çalışıyorlar. Batuhan 2024'te mezun
oldu. Ata'cığım da 2029'da mezun
olacak inşallah.

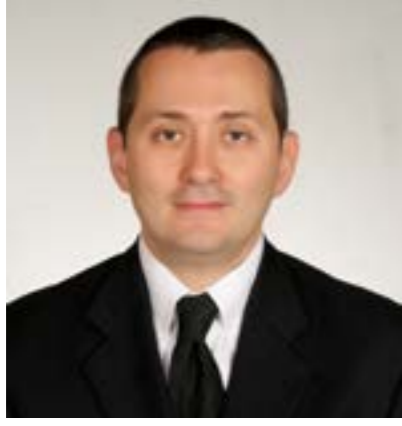
Bir mezun abileri olarak
mevcut öğrencilerimizden ricam;
bu tezahüratları unutmasın,
unutturmasınlar. Ben ve sınıf
arkadaşlarım, kardeşlerimizin
istemeleri durumunda kendilerine
destek olmaya hazırız.

Son olarak sizinle bir anımı
paylaşmak isterim. 8 Mart 2026
tarihinde oğlum TAC '24 Batuhan ile
İstanbul'da oynanan Türkiye liseler
arası basketbol müsabakalarının 1.
maçını izledim. TAC çok uzun yıllar
sonra Türkiye'de son 8 takım arasına

girerek finallere yükselmişti. Okulumuz
Samsun'dan bir lise ile maç yapacaktı.
Pazar sabahı erken sayılabilecek bir
saatte ve spor salonu Küçükçekmece
gibi İstanbul'un ulaşılması zor bir
semtinde idi. Adana'dan, Mersin'den,
her yerden gelen tahminimce 150-
200 kişilik bir TAC'li grup vardı maçı
izleyen. Lise son sınıfta okuyan
öğrencilerimiz de vardı, 1968 mezunu
ağabeylerimiz de. Her yaştan, her
çağdan, her yerden çıkıp gelmişlerdi.
Sonra kendi kendime dedim ki
"Acaba Türkiye'de başka hangi
okulda böyle bir bağlılık vardır". Bir
maç düşünün 18 yaşında okuldan
kaçıp gelen öğrenci de, 50-60-70+
yaşlarında ağabeyler, ablalar da gelsin.
Hem de onlarca yıl önce mezun
olduğu bir lisenin basketbol takımının
maçını izlemeye. Bir kavram vardı
eskiden çok kullanılan "TAC RUHU"
diye, kelime olarak günümüzde
kullanımı azalsa da orada gözlerimle
ve kalbimle gördüm ki "RUHLAR
ÖLMEZMİŞ."

Yine marşlar söyledik. Yine coşkulu
tezahüratlar. Şimdi artık 12 değil, 52
yaşındayım. Yine sesim kısıldı ama bu
sefer doktora gitmedim.

YAŞA VAR OL TAC
TAC Sevgim ve saygıyla,

TAC '96 Osman Çetin

QUO VADIS

Kadim Hristiyanlık öğretisinde Aziz Petrus'a atfedilen yeniden ve dirilen İsa'ya sorduğu iddia edilen bu soru (Quo Vadis: Nereye gidiyorsun?) kutsal kitaplarında da yer bulmuş ve İsa verdiği cevap ile her yolculuğun aslında başladığı yerde, yani gönderenin huzurunda bittiği vurgusu yapmıştır.

Bu soru zamanla orijinal bağlamından, tam olmasa da biraz koparılmış ve ne olacak bu gidişatımız, nereye varacak sonumuz gibi toplumsal ve kişisel sorunları barındıran retoriğe dönüşmüştür.

2016 senesi dünya futbolunda bence yol ayrımının yaşandığı önemli senelerden birisiydi.

EURO 2016 sonrası İtalya'dan ayrılan ve Chelsea ile anlaşan Conte, daha önce Bayern'den ayrılacağı açıklanan ve City ile anlaşan Pep ve 8 ay önce Rogers yerine Liverpool'un başına geçen, ilk sezonunda

Liverpool'a Avrupa Ligi Finali oynatan Klopp aynı anda Premier Lig'de buluşuyorlardı.

2015'te Mourinho, Chelsea ile üçüncü Premier Lig şampiyonluğunu kazanmıştı ama 2016 yılı Top 6 adlandıracağımız İngiltere'nin büyükleri için hiç de iyi gitmemişti. Amerikalıların "fairy tale" yani "peri masalı" diye adlandırdığı durumu en iyi anlatan ve kanaatimce hala daha üzerine çıkılmamış ve çıkılması da pek mümkün gözükmeyen bir mucize ile Leicester City, Ranieri yönetiminde PL şampiyonu olmuştu.

Bu bir mucizeydi ama endüstriyi yönetenler açısından sürekli olarak istenilen bir durum muydu onu bilemeyiz, onu komplo teorisyenleri cevaplayabilir ama PL'nin sonraki 10 yılını o yaz mevsiminin belirlediği aşikardır.

Liverpool'u yöneten Fenway Group tam bir Moneyball seçimi yaparak bilgisayara hoca tayin ettirip Klopp'u getirmiş ve Boston Red

Sox'u 3 kez şampiyon yapan yöntemi PL'ye taşımıştı. Daha sonraki yıllar Moneyball'u haksız çıkarmayacak ve Liverpool'u hem oyun hem de sonuç olarak eski günlerine geri dönmüş görecektik.

Mourinho'dan boşalan koltuğa Juventus ile rekorlar kıran Conte'yi getiren Chelsea, o dönemki sahiplerinin makyevelist düşünce yapısını devam ettirme yöntemini seçmiş ve sene sonunda rekorlar kırarak PL'yi kazanmıştı.

Körfez Sermayesi'nin o dönemki amiral gemisi Manchester City ise Pep ile gireceği 10 senelik tünelin akıbetinin ne olacağını o günlerde kestirebiliyor muydu bundan emin değilim! Takımı devraldıkları 2008 sonrası Mancini ve Pellegrini ile çalışan City, belki 44 yıl sonra ilk şampiyonluğunu yaşayacaktı ama bu sürdürülebilir miydi?

İşte bu ortamda başlayan rekabet zamanla takım ve oyuncuların rekabeti olmaktan çıkıp hocaların mücadelesine dönüştü.

Zamanla Emery, Pochettino, Mourinho, Arteta, Tuchel gibi figürler de katılmış olsa da Conte'nin ayrılığı sonrası PL iki başlı bir yaşa dönüştü.

Conte, PL'ye evirdiği 3-4-3 ile o dönem için devrimci bir hareketle bir sezonda en çok lig maçı kazanan hoca olarak şampiyon oluyordu

ama özellikle saha dışı sıkıntıları sebebi ile bu devrim sürdürülebilir olamıyordu.

Asıl mücadele Klopp ve Guardiola arasında geçecekti.

Futbol özellikle 2000'li yılların başında pastanın da büyümesi ile oyun odaklı olmaktan çıkarak skora endekslenen bir endüstriye dönüşmüştü. Daha önce de yazdığım gibi Amerikanizasyonun da etkisi ile kutuplar oluşturulup sporu bunun üzerinden pazarlama taktiği ile ilerlemeye başlamıştı.

Bunun ilk aktörleri Messi ve Ronaldo (CR7) oldu.

Futbol taraftarlığı (takım değil futbol) bu iki adam üzerinden okunmaya başlandı. Aşağı yukarı 2004 senesinden 2018'e kadar bu rekabet devam etti ve oyuncuların yaşlanması ile yavaşta gazı kaçarak tarihteki yerini aldı.

İşte tam da bu esnada bu rekabetin yerine yenisini koymak isteyen sektör paydaşları için biçilmiş kaftan Klopp-Pep rekabeti oldu.

Sosyal medya kullanımının ve bilgiye erişimin artması, izleyici profiline değişmesi, alttan gelen yeni tür taraftar profiline dikkat sürelerinin ve uyarıcı sayılarının ters orantıyla girmesi sebebiyle tribüne seyirci çekmenin zorlaşmaya başlaması gibi sebepler karar vericileri yol ayrımına itti.

Ya yeni oyuncu rekabeti pompalanacaktı ya

da Pep-Klopp rekabeti parlatılacaktı. Bence burada doğru seçimi yaptılar çünkü 2010'lu yılların sonuna doğru artık star diyeceğimiz karakterler oyunculardan ziyade hocaları çünkü futbol yeşil sahada oynanan bir satranca dönüşmüştü. Yukarıda bahsettiğim gibi bilgiye erişimin kolaylaşması sonucunda neredeyse herkes aynı antrenmanı yaptırıyor, herkes aynı şekilde besleniyor ve dinleniyordu. Farkı yaratan bu faktörleri nasıl yorumladığın ve rakibinin hamlelerine nasıl cevap verdiğindi.

Zıt kutupların birbirini çekmesi gibi tezat oyunlar oynatan bu iki adam, oyunu güzelleştiren ana faktörler ve aktörler oldular.

Gegenpress diye de adlandıracağımız yüksek tempolu, prese dayalı ve patlayıcı kanatlarla skora giden bir geçiş oyununu tercih eden Liverpool ile artık herkesin ezberlediği La Masia kültürünü Premier Lig'e taşıyan Pep arasında geçen yıllara tanık olduk. Yıllar içinde oyunlarına rötuş yapsalar da hep birbirlerinin antidotunu bulmaya çalışarak ama karşılıklı saygı ve hayranlığı yitirmeden mücadele ettiler.

Birbirlerine rakip olarak geçirdikleri 8 tam sezonda Pep sezon başına ortalama 89,5 puan toplarken Klopp 82 puan topladı. Klopp ayrıldıktan sonraki 2 sezonda Pep'in ortalaması 87,8'e düştü. Yani aslında bu rekabet onları ayakta tutuyor ve mükemmele

ulaşmaya itiyordu. Bugün herkes Klopp gitti, Pep şampiyonlukları dağıtıyor diye düşünse de ben Pep'in performansının düşmesinde Klopp'un gidişinin yaratmasını beklediğimiz anaförün kendi takımından çok rakibinde yarattığı etki olduğunu düşünüyorum. Rakibinin gücü ve kendini sürekli yenileme potansiyeli bu iki adamı sürekli formda tuttu ve PL'deki devrimin yolunu döşedi.

Bugün, Pep'in vedasının ardından yapılan güzellmeleri izliyoruz ve okuyoruz. İngiltere'de futbolun kitabını nasıl yeniden yazdığını anlatıyorlar, oyunun kaderini değiştirdiğini söylüyorlar ama yukarıda bahsettiğim rekabetin bu başarıdaki payını pek de görmek istemiyorlar gibi geliyor.

Daha önce defalarca yazdığım gibi Pep modern futbola damga vurmuş devrimci bir hocadır. Sadece İspanya ve İngiltere'yi değil o futbolu ekran başında izleyen birçok hocayı etkileyerek onların kariyer yollarını şekillendirmiştir. İnsanların, o kadro kimde olsa zaten şampiyon olur, dediği birçok kadroyu aslında kendi dokunuşları ile yükseltmiş

olmasına rağmen sıkı rekabetin varlığı başarıda önemli bir faktördür.

Peki bundan sonra ne olacak?

Star futbolcuların rekabetinden star hocaların rekabetine evrilen futbol 2026 yazında bu iki star hocanın evlerinde oturacakları bir sezona merhaba diyecek. Biz bu durumda tekrar futbolcuların rekabetine mi döneceğiz yoksa sahada hocaların satrancını izlemeye devam edip oradan bir reyting mi çıkaracağız? Asıl soru bu olacak...

PSG-Bayern eşleşmesi bize biraz ipucu verir gibi oldu. Hocaların da kontrolünden çıkan 70'lerin git-gelli sokak oyununa dönen futbol o iki maç özelinde bizlere "acaba" mı dedirtti. Yeni neslin ilgisini çekmek belki de ancak bu şekilde olacak çünkü kabul etmemiz gereken bir gerçek varsa, o da günümüz futbolunun, kabuk değiştirmemesi halinde, günlük hayattaki rakiplerine (diğer uyarılara) koltuğunu kaybedeceğidir.

Bütün bunların ışığında başa dönüp Quo Vadis sorusunu sordüğümüzde şu cevapları verebiliriz:

Yakın bir gelecekte Pep kendini yaratan

Cruyff ve Barcelona'ya borcunu ödemek için doğduğu yere dönüp son bir dans yapacaktır. Flick sonrası dönemin ilk tercihi olacaktır ki zaten şimdi bile bütün röportajlarda gazeteciler tarafından sorular sorulmaya başlandı.

Oyun bir süre daha star futbolcu rekabeti olmadan devam edecektir ki, oyunu çekici hale getirmeden bunu yapmak için zaman erkendir.

Pep-Klopp sonrası hocalar arası rekabetin gidişatı nasıl olacak sorusunun cevabının ipuçları PSG-Bayern maçlarında gizlidir. Bizim taraftar kitlesi olarak futboldan uzaklaştığını düşündüğümüz yeni nesil aynı zamanda futbolu sahada oynayan insanların da içinde bulunduğu nesildir. Bunları birbirinden ayrı düşünmek çok sağlıklı değildir. İşte bu sebepten hocaların taktiksel sıkıcı satranç stratejilerini uygulama(ma) konusunda orta ve uzun vadede oyunculardan reaksiyon gelecektir. Buna adapte olabilen hocalar yeni rekabeti oluşturacaktır.

Genel olarak futbol nereye gidecek sorusunun cevabını vermek kolay değildir. Bu iş IFAB ya da FIFA'nın salt kural değişiklikleri ile yapabileceği basitlikte bir konu değildir. Ekranda ya da stadyumda canlı maç izlemeye rakip olarak günlük hayatımızda var olan tüm uyarılara karşı 150 yıllık bir geleneğin devamını zarar görmeden devam ettirebilmek çok çok çaba isteyen bir meydan okumadır. Zaten bu konudaki performans, futbolun geleceğini belirleyecektir. Beceremezlerse futbol da her doğan gibi başa dönüp yok olacak, tarihin tozlu sayfalarındaki yerini alacaktır.

Herkese sıhhat, akıl, spor ve huzur dolu günler diliyorum.

Sahadan Hayata: Basketbol, Disiplin ve TAC Ruhu

Yazan: Şenol Yüksel '85

Bu sene Lise basketbol takımımızın finallere kaldığını duyduğumda çok sevindim. Hafızam oldum olası iyi olmamıştır fakat bu haberi alınca bizim lise yıllarımız ve son yılımızdaki turnuvalar, o zamanki şartlar, sıkı çalışmalarımız ve Konya'daki finalleri hatırladım. Maçların detayları, skorlar, rakamlar ve sonuçlardan çok; duygular aklımda kalmış. 1985 yılı Türkiye Liselerarası Basketbol Şampiyonası

finalleri Konya'da yapılmıştı. Eleme maçında Galatasaray Lisesi'ne yenilmiştik. Ben az farkla mağlup olduk diye anımsadım fakat ilk yarı önde bitirmemize rağmen maçı farklı kaybetmişiz. İnsan iyi şeyleri hatırlamayı seçiyor galiba. Galatasaray Lisesi daha sonra önce Türkiye şampiyonu, daha sonra da Dünya ikincisi olmuştu. O sonuçları öğrendikten sonra elemelerde Galatasaray ile karşılaşmamış olsak belki

de derece yapardık diye hayıflanmıştık. Sonuç kadar o hedefe ulaşmak için verilen çaba ve gidilen yolun çok önemli olduğunu daha sonraki yıllarda öğrendim. Bizim dönemimizdeki şartlar, ruh halimiz ve motivasyonumuzu düşündüm.

Beton Zeminde Öğrendiklerimiz

O yıllarda TAC'nin kapalı spor salonu yoktu. Antrenmanlarımızı okulun güzel kampüsündeki beton zeminde, tahta potada, açık havada yapardık. İstanbul ve Ankara'daki rakiplerimizin büyük bir bölümü, birinci lig basketbol kulüplerinin altyapılarında oynuyor; modern tesislerde, çok daha sık antrenman yapıyor ve kulüp maçlarıyla deneyim kazanıyorlardı. Adana'da Güney Sanayi, Mersin'de Çukurova Sanayi gibi birinci lig kulüplerimiz vardı; ama biz yatılı okuyorduk. Hafta içi kulüp antrenmanlarına katılmak imkânsızdı. Gündüzlü arkadaşlarımız da katılamazdı.

Hem vakit olmazdı hem de TAC'de akademik öncelik her şeyin önündeydi.

Peki bu dezavantajlarla finale nasıl geldik? Bunun cevabı aslında bir yıl öncesinde saklı. 1984 Şampiyonası'nda beklemediğimiz bir yenilgiyle Mersin elemelerinden çıkamadık. O başarısızlık hepimiz için ağır oldu; çünkü beklenmedik bir sonuçtu. Ama işte o acı, bizi bitirmedi; tam aksine bir şey uyandırdı. Takım olarak daha sıkı çalıştık, daha iyi organize olduk ve bir sonraki yıl Konya'ya finallere kadar gittik. O süreç bize çok önemli bir gerçeği yaşatarak öğretti: hayatın kaçınılmaz parçası olan başarısızlıklar, hevesinizi kırıp vazgeçtiğinde sizi durdurur; ama sizi motive edip daha çok çalışmaya teşvik ettiğinde çok farklı bir sonuç çıkabilir. Bu, hem bireysel hem de takım psikolojisi açısından ayrı bir başarıdır. Ortak bir hedef için canla başla çalışmanın ne anlama

geldiğini, o yıl hepimiz derinden hissettik.

O yolculuk bana, başarının sadece sonuçla değil; o yolda harcanan emek, inat ve inançla da ölçülmesi gerektiğini öğretti.

Hocalarımız ve Takım Arkadaşlarımız Bu yolculukta ikinci bir gerçek daha var: hiçbir başarı tek başına kazanılmaz. Takım sporlarının hepsinin temeli budur. Bizim için bu gerçeğin somut yüzü, beden eğitimi hocalarımız Nejat Güngör ve Nurcemal Eden'di. Nejat Hoca, aynı zamanda basketbol takımımızın koçuydu. Her iki hocamıza da, bize her spor dalında kattıkları için derin bir minnet duyuyorum. Bize sadece teknik beceriler değil; disiplin, azim ve sporu sevme duygusunu aşıladılar. Artık aramızda olmayan Nejat Hocamızı sevgi, saygı ve minnetle anıyorum.

Ve elbette, 1985 Lise Basketbol takımımız. Birlikte ter döktüğümüz, birlikte kazandığımız ve birlikte kaybettığımız tüm takım arkadaşlarımı sevgiyle kucaklıyorum. Takım olmanın ne demek olduğunu, kişisel istek ve hedeflerin daha büyük ortak hedefler için nasıl yönetileceğini hep beraber öğrendik. O yılların paylaşılan anıları hepimizin içinde yaşıyor. Bu vesileyle,

dönem arkadaşım, takımımızın değerli üyesi sevgili Altuğ Aysun'u özellikle anmak istiyorum. Altuğ artık aramızda değil; onu özlemle ve sevgiyle anıyorum.

Akademi ve Saha: İki Dünya, Tek Disiplin TAC, her zaman akademik başarının ön planda olduğu, seçilmiş öğrencilerin okuduğu özel bir okul oldu. Basketbol ve spor genel olarak derslerden sonra en önemli konular arasındaydı; üstelik daha önce Türkiye şampiyonları yetiştirmiş bir geleneği vardı. TAC basketbolda bir ekoldü. Ama bu iki dünyanın bir arada yürütülmesi kolay değildi. Takımdaki tüm oyuncular hem derslerini ciddiye alıyor hem de sahada en iyi olmak için çabalıyordu.

Ben de öyleydim. Hem spor hem ders, ikisini aynı anda götürmek disiplin istiyordu; zaman yönetimi, öncelik belirleme, yorgunken bile devam edebilme. Ama şunu fark ettim: o disiplin birbirini besliyordu. Sahada öğrendiğim azim ve disiplin sınıfta da işe yarıyordu. Derslerde geliştirdiğim odaklanma yeteneği oyun planını kavramama yardımcı oluyordu. İkiisi birbirinin zıddı değil, birbirinin tamamlayıcısıydı.

Neden Sonraki 41 Yıl Sürdü?

Bizden sonra TAC'nin finallere ulaşması kırk bir yıl sürdü. Bunun tek bir nedeni yok, konunun uzmanları birçok sebep gösterebilir ama bence birkaç önemli faktör var: Türkiye'de eğitim ortamı giderek daha rekabetçi ve baskılı bir hale geldi. TAC gibi akademik önceliği olan bir okulda, öğrencilerin spor için harcaabileceği zaman ve enerji azaldı. Aynı dönemde Adana ve Mersin'deki kulüpler birinci ligden çekildi, iki kulüp de kapandı; İstanbul ve Ankara'daki rakiplerimiz ise kulüp altyapılarına daha da ağırlık verdi. Eğitimde olduğu gibi sporda da rekabet çok arttı. Aradaki fark açıldı.

Bu gerçeği görmezden gelmek yanlış olur. Türkiye'de iyi bir üniversiteye girmek, iyi bir okulda okumak; bunlar giderek daha zorlu bir yarışın parçası haline geldi. Ve bu yarışın baskısı altında spor, müzik, sanat gibi alanlar çoğu okulda ikinci, hatta üçüncü plana atıldı. Hayatta da olduğu gibi bir denge yakalamak gerekiyor. Hayat tek bir şeyden ibaret değil. Bizim örneğimizde dersler, spor ve sosyallik arasında kurduğumuz denge, sonraki hayatımızda yol gösterici oldu.

Sporun Gençlere Kattıkları

Ama işte tam da bu yüzden, bu 41 yılın ardından şunu söylemek isterim: Spor, bir lüks değil. Özellikle akademik baskının bu denli yoğun olduğu bir ortamda, genç insanlara sporun kattıkları her zamankinden daha değerli. Sporun fiziksel ve ruhsal iyiliğimiz için kattıkları yadsınamaz.

Basketbol bana hayatta farklı alanlarda ilgi duyup başarıyla devam edebilmek için gereken disiplini ve çalışma isteğini verdi.

İnanılan şeyden vazgeçmemeyi öğretti. Takım içinde var olmayı, başkalarının güçlü yanlarını görmeyi, birlikte kazanmanın ve birlikte kaybetmenin ne anlama geldiğini öğretti. Bunlar, hiçbir ders kitabında tam olarak öğretilmeyecek şeyler.

O yıllardan bu yana basketbolu hobi olarak oynamaya devam ettim. Farklı sporlarla tanıştım, hâlâ aktif olarak spor yapıyorum. Bunun sadece fiziksel bir alışkanlık olmadığını biliyorum; hayata dengeli, enerjik ve meraklı bakmayı sürdürmemde sporun büyük payı var.

Yeniden Sahadayız

Bu sezon TAC, kırk bir yıl sonra yeniden Türkiye Şampiyonası'na katılma hakkını kazandı. Bu haberi duyduğumda, 1985'teki o finali bir film gibi izledim yeniden. Beton zemin, açık hava, bitmek bilmeyen antrenmanlar, kazanılan maçlar ve o yenilgi. Ama aynı zamanda o yolculukta kazandım birçok şeyi.

Genç kardeşlerimize şunu söylemek isterim: Şampiyon olup olmamak önemli, ama asıl önemli olan o yolda kim olduğunuz. Derslerin yoğunluğu, hayatın baskısı altında sıkı çalışmaya, sahaya çıkmaya devam etmek; bu başlı başına bir kazanım. TAC ruhu tam da bu: hem düşünmek hem koşmak, hem okumak hem oynamak. Ve ikisini de tam anlamıyla yapmak.

Yaptığın şey her ne ise elinden gelenin en iyisini yapmak, inanmak, ortak bir hedef için çabanı kişisel beklentilerinin önüne koyabilmek... Kırk bir yıl önce öğrendiklerimiz ve yaşadıklarımız hâlâ geçerli. Sizi kutluyorum.

TALAS'IN RUHU

Okul alanımızın içerisinde "Talas Campus"ü var. Ancak, 1967 senesinde kapanmış olan Talas nedir? Ne idi? Modern ve güzel planlanmış binaların ve bütün okulun toplandığı alt yapı ve üst yapı hizmet binalarını da içerisinde bulunduran bu bölgenin önemi nedir? Ekte, iki sene sınıf arkadaşım olan adaşım Yücel Akyürek'in, Talas'ın ruhunu anlattığı değerli yazısını paylaşıyorum
Saygılarımla

Yücel Erken '62

"A couple of years ago, my trip extended to the Ihlara valley in Cappadocia. When I found myself at the bottom of the canyon, meandering through the dry Central Anatolian plain, I felt a strong sensation of belonging there. The banks of the peacefully flowing stream were rich with vegetation of all kinds, taking shelter from the hot summer sun and cold winter winds on the terrain. On both sides were the early Christian chapels dating from the same Roman era carved into tuff cliffs, similar to those found elsewhere in the Goreme area. The rocks housing the chapels had split into random chunks, which looked like pieces of a puzzle waiting to be re-assembled.

As I strolled along the stream surrounded with green yellow and crimson colors of autumn, I came across shrubs with few surviving leaves offering brownish-purplish clusters of small fruits that looked very familiar. Without hesitation I took a handful to eat. The taste unmistakably was of those long forgotten small tough berries, that

grew on cliffs at Kayabashi in Talas sixty years ago. Did it have a name? I am not sure, dardagan maybe. The seeds were disproportionately larger than its edible parts. It tasted somewhere between carob and oleaster abundant in the region and required equally extensive chewing labor to extract a feeble sugary taste from. The taste, odors and colors took me to my eleventh autumn in 1953.

Although Turkey was not directly involved, those were years of recovery from the destruction of the II. World War. Daily ration stamps, still visible throughout the pages of our birth certificates indicating that bread and two meters of cloth allocated, were reminiscent of the severe shortage of food and other essentials of our early childhood. The Korean War was just over with more than one thousand casualties on our side; the Truman Doctrine was in effect; and Turkey was the new member of NATO. Stalin's expansionist claims over the straits of Marmara and Turkey's north eastern

provinces, was the basic fear behind the anti communist frenzy concurrent with the McCarthyist movement in USA.

The rising profile of the Turkish Democratic Party in 1950 kindled hopes for a new form of democracy after 25 years of single party administration. But it also brought a loose climate of political, economic and a religious opportunism as opposed to the secular soberness of the founding years of the Republic and of Ataturk's reforms .

Throughout the summer, streets were ringing with two unusual tunes. The first one Avara Mu (I am a drifter) was an Indian film music that gained instant popularity like that of the Pied Piper of Hamelin . It was an appeal to the deep rooted sentiments of fatalism and submission which would evolve into a cult of self pity to be called "arabesque" in later years. The second one was an unsophisticated propaganda song outpouring from radios, hailing America as the true and eternal friend in the struggle for freedom:

Amerika, Amerika
Türkler dünya durdukça
Beraberdir seninle
Hurriyet savaşında
Ankara, İstanbul, Vashington
İzmir, San Fransisko ....

Industry was at an infant stage with sugar and textiles to start with. The Kayseri Airplane Factory, defying all common reasoning, was an outstanding reflection of the progressive spirit of the Republic. It produced more than 100 planes in joint venture between 1932 and 1940 until it was finally reduced down to

a maintenance plant in 1950.

My father was an engineer working for the Highways Department in Samsun, a relatively large city along the the Black Sea coastline. I think he knew about Talas American Boarding School for Boys through his relatives in his hometown Safranbolu and was prepared to afford the fees for the school despite having my younger brother nine years old and my baby sister next in line.

When my father and I stepped onto the slow freight and passenger train bound for Kayseri, which was the only sensible means of transport in those years, I didn't know what to expect until we arrived at upper Talas and suddenly saw the weird looking building for the first time right in front of me.

In the dormitory on fourth floor we hastily spread the mattress over the bed, placed the wrappings under to be utilized in spring for its trip back home, stored my things in the cupboard, and placed the empty suitcase above.

I tried to view myself in sympathy through my father's eyes when saying goodbye, but he decidedly walked away showing no sign of hesitation or regret. The first and the most difficult part of my journey, which would last for three and a half months until the end of the first semester, had thus begun.

Staring mesmerised in solitude down to the Kayseri plain from Kayabashi, the clouds of dust were turning into dirty yellow in the light of the slowly setting sun. The majestic Erciyes, with its snowy peak dominating the road to Talas was now hidden behind Alidagh a relatively minor foot hill in the range. A swarm of small grass flies was floating

in the air lazily, keeping at a distance from my face. I felt for a moment as if time was coming to a halt, entangled in the distant sound of ezan, the call for prayer. An aching, almost saline, sensation of gloom and boredom came to settle in my soul, as if to stay there forever.

The big bell, recovered from one of the old Greek Orthodox or Armenian churches in the vicinity called for supper. Years after my graduation when I visited Talas, I remember wondering whether it was me growing or the bell loosing size. The sound of the bell, echoing from the hills around, could follow us into every cove as if to grab us by the ears and bring us back to school. When approaching the dining room, I was thinking of the school's letter to my parents indicating that a napkin ring was to be brought along with other things on the list. Why would a napkin need a ring? Besides there was no such thing on the market and I simply didn't have it with me!

The first sight of the dining hall was assuring. The water pitchers and the drinking cups of copper, hammered to shape and polished with tin, were already on the starched table cloths with napkin rings of the same make. Nothing seemed alarmingly different, except for Miss. Wilhelmine Corman, who was standing near the food service window more like a living statue of authority and discipline than a motherly symbol of love and affection. She was in charge of all household works. Although I do not ever remember seeing her smile, she never showed any signs of unhappiness

on her face either. With a big cluster of keys she carried along and with her plain dress like that of a nun, she generated an air of reverence and intimidation. She would surprisingly turn into a most affectionate person when she was attending to her dogs Lady and Lord and taking sick students over from our nurse Miss. Hemingway at the infirmary for the night. If rumors were true, she must have found refuge in Talas with Americans after leaving Germany for some reason during or after the Second World War.

When the last light of the first day was slowly fading away, the misery accompanying me to the dormitory, was turning into desperation. Although my head was buried under the blanket I could still hear sounds of crying from the neighbouring beds. I would not cry out loud no matter what. Two boys at the far end, who came from the same city, were jumping up and down noisily on their beds displaying exaggerated joy in support of each other. It was obviously a pretence to cope with the situation but all the same, acting out of line would later have its consequences!

During the first night I was able to hold myself without a trip to the toilettes, which were located outside the building on the other side of the play field for sanitary reasons. But what about tomorrow or the day after? It was not possible to keep it up forever. The next day I was awake waiting for someone to go first and immediately took after him. We started descending the floors getting support from each others presence and from the reverberating sounds

of our footsteps on stone flooring. The walls of the building inside and out were of beige volcanic tuff without plaster and paint, chiselled to form a rough texture. The 25 Watt electric light bulbs placed at every other stair landing, was slightly more effective than an oil lamp on walls and on the grey mozaic flooring.

Although I did not have a devout background, I could not help looking for hypothetical creatures to pop up around every turn of the staircase: goblins guarding the buried treasures, demons slapping those who urinated onto the mosque walls, or ghosts chasing people in darkness. For a moment I thought, "should I have taken with me the small Koran from under my pillow just in case", but immediately dismissed the idea for it would be highly improper to have it with me where I was going. God, knowing all our thoughts by definition, would certainly consider my respectful attitude.

Repeatedly reciting a prayer from memory, we made it to the exit of the building where the bell was. The outside of the entrance was also lit by 25 watt light bulbs which cast exponentially growing shadows as we moved further away to cross the whole length of the playing field. Waiting for each other to return, I had already found my first friend.

Together with another boy, who also had discovered the delight of the brownish-purplish berries before the others, we quickly finished the ones that were within easy reach on the rocks at the left side of Miss Corman's oval shaped house. Now it was time for others further away, which needed

co-operation. Holding hands in confidence and testing the strength of the small tree, we extended out a meter or so for the berries from the cliff, which was around six or seven meters higher than the ground below. I now had a second friend.z

The feelings of gloom and despair were gradually giving way to the curiosity of discovering our surroundings. First of all, the school grounds did not have any strict borders. The walls around to retain terraces were built without any binding mortar. The whole area around the school, within the range of the sound of the bell, over half a kilometer in radius, was totally ours to play in. This area covered rolling slopes, small valleys, ruins of deserted contry dwellings, and wild almond trees remnant of orchards once well cared for. The fences or the walls of the still tended vineyards were no obstacles. Outside class hours in late afternoons, how far away we could wander was for us to decide. The freedom of roaming around was a gift that made life tolerable at the beginning and so enjoyable later.

In our first year when we were reluctant to go too far away, the flora and fauna of the the terraces within the school property full of walnut and apricot trees were also sufficiently rich to keep an exploring mind on track. The Monkey Garden was especially interesting. It looked like a small depression area, protected by three steep cliffs on three sides and opening to the play ground on the fourth side. The name was inspired by the ropes and the pole for climbing and the

bars used for gymnastics. The place in our minds was a perfect setting for the Tarzan films very popular at the time. Years after graduation, it was disappointing to hear that a sports hall was built on this piece of land that constituted the most vivid part of my memories of those years.

The few surviving grapes that I found among wild lilies on the terrace to the right of the main entrance were the first of the delicious Talas species that I sampled. Despite their thick peel and large seeds, they were very tasty. Knowing of course that the organized trips to the neighbouring vineyards in later years were inappropriate, we still could not help make ourselves believe that the expeditions were a sporting challenge and the grapes were a treat just like the wild berries that we freely helped ourselves with. The school administration must have had difficulty with the proprietors unless they also regarded this as a charity within tolerable limits. Lacking the ability and the courage to do so during our first year, it was more practical to buy the grapes from the old man with a hand scale who lived at the top of a hill tending the vines on the terrace.

The lizzards in and out of the the holes on walls and rocks with rolling eyes were fairly large. Judging by the names given to them by older students, we had reasons to belive that they were capable of snatching our protruding body parts. Going out to the nearest ruins just outside the school grounds, poking sticks into the cracks, getting the angry vampire! bats out, and running back in panic needed at least a brave team of three.

The teaching staff was completed two days after the start of classes with Mr. Matthews and Mr. Meyering arriving with sun browned faces, noisely on a motorcycle from a pilgrimage to Jerusalem. They were cheered joyfully in English by the older students. Mr. Meyering's red beard was gone the next day.

The courses in the prep class was not too difficult or boring. Along with our regular English courses, we were also singing in English in our music classes. Our repertoire included New England ballads, Napolitan tunes such as funiculi funicula or santa lucia, and the largo part (with lyrics Messa Dear) from Dvorjak's New World Symphony. The music courses were basicly a training for the ears. I can confidently say today that the best way of teaching English is together with songs in English. Music classes naturally, were my favorites.

The age group of our young American teachers were somewhere between our parents and our brothers or sisters which made them much easier to communicate with. School principal Mr. Scott with Mrs. Scott were comparatively older, their two doughters preparing to go to a Turkish primary school in Lower Talas. None of our teachers seemed to be plaintive about the difficulties experienced on their part here at this rural location, farthest of the American Board Schools in Turkey: one in Tarsus, one in Izmir and the other at Uskudar / Istanbul. They have gained and kept our well deserved love and respect with their uncompromising attentiveness and consideration despite all our efforts to wear

their patience down in many instances.

In one of the many get together sessions in later years when I said:

"we've had so much fun!" to late Mr. Edmonds, the school pricipal succeeding Mr. Scott, in confession of our mischievous childish playfullness, he answered:

"we've had our part of the fun too!", leveling us even and implying that there were no losers.

I believe that good humor is also one of the most valuable assets we have gained from Talas.

After graduation and even up to now, we have always been in close contact especially with our direct teachers and lifelong friends Robert / Dorothy Keller, William / Jean Griswold, and Thomas Goodrich. Throughout their career in the American Board, Kellers resided in Istanbul until very recently. Mr. Griswold and Mr Goodrich (the New Yorker in Talas) both became professors of history who have books and other publications mainly on Ottoman Empire.

I believe that Talas had as much influence on them as it had on us.

As days passed by, we came to realise that the difficulties we faced in our daily lives did not result so much from the lack of resources of the school, but more so from the pre-contemplated principles of a spartan education. We would gradually have to acquaint ourselves with the rules and act accordingly. Crabbings, complaints, excuses and seeking protection from others were unwelcomed. Mr. Scott and later Mr Edmonds would observe these principles, in

balance with a watchful eye just in case.

Usually the older students did not cause serious problems for the younger ones. Although the student population of the whole school was only 164, a spirit of fraternal hiararchy was prevailent. Merits for gaining respect as an elder brother included bravery, rihtfulness and being just. You were expected to accept all challenges, take sides with the riughtious and refrain from using foul force or bullying younger ones. Getting a beating in a fair fight was no embarrassment as long as you did not chicken out or cheat. The backside of the workshop as the most appropriate location to settle accounts. Nothing in Talas passed unnoticed or unaccounted for.

The first critical weeks would determine as to how you would be rated for the rest of the school years, or sometimes even for the rest of your life. I have always been able to relate the later attitudes or the life styles of some of my school mates back to Talas years. Friends were easy to find and easy to lose. The ability to establish and keep good relations was the best position one could take against being left out, picked on or being pushed around. To qualify for an acceptable status among peers, it was a difficult task for an eleven year old to survive the everyday tests for worthiness, dependability and possible weaknesses. The worst part of the whole thing was that anything done could not be undone.

Talas could easily turn into a nightmare for those who were spoiled as a single child without having to share anything with their brothers and sisters; for those who were

desperate for recognition, most probably because they didn't have it back at home; and for those who were fussy about things such as food. A slight embarrassment would accompany receiving food parcels of trifling things such as hazel nuts or pistachios from home even if you were to share it generously with friends. Prospects of keeping everything to yourself was not a real option in the presence of others anyway.

Breaking away from all parental sentiments was an inevitable gesture for growing up!

Although the general term *gıcik*, used to define unacceptable acts or individuals which meant smart or irritating was deterrent enough, the specific nicknames assigned were usually much more offensive. Those who had minor physical defects or those who were easily scared of dark for instance were the prime nominees. A consensus was not necessary for assigning a nickname to someone from the start. If it suited in general once pronounced, it would swiftly spread to all and would go into effect publicly.

Nicknames were not graceful or metaphoric at all. They were usually blunt descriptions of the misfortunes or of the perceptions. Although the worst part of nicknaming was over within a few weeks, I still had to be very careful because I was one of the two shortest boys in class. A passive or a desperate standing was usually not the best line of defence. Instead, threats of counter attack could prove to be very useful in many instances. Sooner or later, all settlements would have to be reached

through concessions. The strategic and tactical lessons I learned in Talas have proven to be very valuable throughout my whole life.

Most probably because my father took literally the recommended list of clothings in the same school letter, or because sports outfits were not so readily available then on the markets, most of us during the first year were stuck with dark color suits which had to be worn almost everywhere. The dark blue or brown jackets that we kept on ourselves while playing tipcat or leapfrog changed color with dust and dirt. Especially when playing marbles, the knees of our pants would wear out because of frequent contact with ground. Those who could visit their parents residing in Kayseri on weekends were lucky enough to get them cleaned or changed. Mainly for this reason, I could not make peace with dark blue and brown outfits until much later in life.

We were lucky to avoid serious injuries when playing very rough games. *Uzun eshek* was one where the other team of players would pile on the other team acting as "donkeys" bending in a row locked to one another, until one would collapse. *Enseye tokat* (slap on the nape) was another that looked like a collective punishment rather than an entertainment. One would be facing the other direction in front of a crowd, trying to identify the individual who hit him at the back of his neck, to exchange positions with. No one was forced to join the game, but being left out of things was not a better option. Needless to say, those who received the worst treatment were the usual

unfortunate lot.

Game of marbles required mastering. You were bound to loose at the beginning until you acquired the required skills. We all carried in our pockets small cream boxlets to relieve the pain of the deep cracks formed on our lips and hands due to extremely dry mountain air. When we had to press our hands onto the ground to secure a stabile course for the projected marble, the blood clotted fissures covered with oily cream would mix with dust and turn into a terrible sight. The two cloth towel rolls at the lavatories, with a length of a meter or two each, were not nearly enough to keep the hands of 164 students dry.

Winter was slowly approaching while strengthening ties with one another through mixed feelings of kindness, hostility, jealousy and reconciliation. As the days and our jacket sleeves were getting shorter, the outdoor games gradually gave way to indoor games such as Chinese Checkers and to library reading. The Illustrated Classics was a true treasure. *Les Miserables*, *Ivanhoe* and *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* were my favorites.

Most of us from all grades who stayed at nights in the school over the weekends and our teachers who also enjoyed our company at leisure, all looked forward to Saturday

evenings which resembled happy family gatherings. It was a time of creative joy trying to bite apples floating in water with our hands tied behind our backs, trying to whistle with our mouths full of biscuit crumbles, running faster without putting out the flame on the candles in our hands, and frog jumping with our feet in sacks. Small theatrical performances written and staged by older boys were other delights that we could hope to watch from time to time.

In late afternoon, Mr. Griswold's English class was over and it was time for his music class. He was determined to shift our minds from the Turkish sentence structure which went in the order of subject object verb into subject verb object in English, and to correct our pronunciation of letter *v* which always mixed up with *w*. With our vigilant, pre-adolescent voices, we started singing loudly the little Tommy Tinker who sat on a clinker and the jingling bells on a one horse open sleigh.

When I turned my eyes in the direction of the window facing the inner court, the first snow of the year was falling."

**Yucel Akyurek (TAO '58 TAC '61)
April 24, 2014, Istanbul**

8. Sınıf Öğrencilerimizi Coşkuyla Uğurladık

Birlikte öğrenerek, büyüyerek ve nice anılar biriktirerek geçirdiğimiz ortaokul yıllarının ardından 8. sınıf öğrencilerimizi coşkulu bir mezuniyet töreniyle uğurladık.

Bayrak ve flama geçişiyle başlayan törenimizde öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz alkışlar eşliğinde sahnedeki yerlerini aldı. İstiklal Marşı'nın ardından Okul Müdürümüz Çiğdem

Özyürekoğlu, Sağlık Eğitim Vakfı Genel Müdürü Didem Duru ve öğrenci birliği başkanlarımızın konuşmalarıyla öğrencilerimizin bu anlamlı yolculuğu taçlandırıldı.

Tören boyunca öğrencilerimiz mezuniyet belgelerini alırken, ortaokul başarı puanına göre dereceye giren öğrencilerimize okulumuzun yanı sıra TAC Mezunlar Derneği Başkanı

TAC'94 mezunumuz Bedia Gücüm de plaketlerini takdim ettiler. Okul birincimizin mezuniyet kütüğüne adını çakması ise törenin en gurur verici anlarından biri oldu.

Bayrak ve flamanın 7. sınıf öğrencilerine devredilmesiyle bir geleneğimiz daha yaşatılırken, öğretmenlerimizin öğrencileri için hazırladığı sürpriz video ve şarkı gösterisi duygu dolu anlara sahne oldu.

Ve sonunda... yılların emeğini, dostluklarını, başarılarını ve hayallerini gökyüzüne bırakırcasına kep atan öğrencilerimiz, ortaokul yıllarına unutulmaz bir veda etti.

Her biriyle gurur duyduğumuz öğrencilerimizi tebrik ediyor; yeni başlangıçlarla dolu lise yolculuklarında başarı, mutluluk ve güzel deneyimlerin kendilerine eşlik etmesini diliyoruz. Yolunuz açık olsun sevgili mezunlarımız!

TAC'li Anne Babalar ile SEV'li Çocukları

Tarsus SEV Ortaokulu mezuniyeti, coşku ve mutluluk dolu harika bir atmosferde gerçekleşti. Mezunlarımızın çocuklarının bu özel günlerindeki heyecanlarına ortak olmak bizler için büyük bir gurur kaynağı oldu.

TAC mezunu anne ve babalar, bu kez çocuklarının mezuniyeti vesilesiyle Stickler'ın merdivenlerinde bir araya geldiler. Yıllar önce aynı heyecanı yaşayan mezunlarımızın, çocuklarıyla birlikte yaşadıkları gurur ve mutluluk görülmeye değerdi.

Fotoğraftakiler:

TAC '86 Nevzat Mustafa Özsavran – Mehmet Tuncer
TAC '89 Sami Ural – Rauf
TAC '91 Meriç Ekmekçi – Kaya
TAC '94 Çağlar Emre Çağlıyan – Elif Arya
TAC '94 Zekeriya Özveren – Emre
TAC '01 Gözde Kıstak – Bera

Tüm öğrencilerimizi ve ailelerini gönülden tebrik ediyor, sağlık, mutluluk ve nice güzel başarılar diliyoruz.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

Tarsus Amerikan Koleji 2026 Mezunları Mezuniyet Töreni Gerçekleşti

Tarsus Amerikan Koleji'nin 2026 Dönemi mezunları, 24 Haziran'da tarihi kampüste düzenlenen törenle diplomalarını alarak mezuniyet sevinci yaşadı.

Törene; Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti ve Yönetim Kurulu Üyesi Sayın Ruhi Koçak, vakıf temsilcileri, okul yöneticileri, Özel Tarsus SEV İlkokulu ve Ortaokulu idarecileri, TAC Mezunlar Derneği üyeleri, öğretmenler, veliler ve mezunlarımız katıldı.

Program, Okul Müdürü Erkan Gültekin, Okul Başkanını Sayın Dr. Mary O'Bryon, TAC Mezunlar Derneği Başkanı TAC'94 Bedia Gücüm ve okul birincisi Sayın Eyşan Karabacak'ın konuşmalarıyla başladı.

Akademik başarı gösteren öğrencilere ödülleri, Okul Müdürü Erkan Gültekin, Okul Başkanını Dr. Mary O'Bryon ve Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti ve Yönetim Kurulu Üyesi TAC'84 Ruhi Koçak ile Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu Başkanı TAC'94 Bedia Gücüm tarafından takdim edildi.

Okul birincisi Eyşan Karabacak'a verilen 3.000 dolar değerindeki Ahmet Yaltrır Akademik Başarı Ödülü, Okul Müdürü Erkan Gültekin ve Okul Başkanını Dr. Mary O'Bryon tarafından verildi.

Okulumuzun önemli ödülllerinden Dr. Ertan Dumanlı Örnek Öğrenci Ödülü, 11. sınıf öğrencimiz Defne Aynacı'ya Okul Müdürü Erkan Gültekin ve Okul Başkanını Dr. Mary O'Bryon tarafından takdim edildi.

Öğrenci Birliği Devir Teslim Töreni'nin ardından 2026 dönemi mezunları

diplomalarını alarak Stickler Binası önünde keplerini coşkuyla havaya fırlattı.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği olarak 2026 mezunlarımızı kutluyor, tüm mezunlarımıza başarı ve mutluluk dolu bir gelecek diliyoruz.

TAC'li Anne Babalar, Bu Kez Çocuklarının Mezuniyet Gururunu Yaşadı!

Yıllar önce mezun oldukları Tarsus Amerikan Koleji'nde eğitim alan çocuklarını da mezun etmenin mutluluğunu yaşayan mezunlarımız, bu özel günde bir kez daha okullarıyla buluştu.

Ahmet Uyan '81 – Mehmet Alp Uyan

Cem Kurtoğlu '89 – Zeynep Naz Kurtoğlu

Vakur Besim Özek '90 – Berrak Özek

İbrahim Tekin '90 – Seyit Andaç Tekin

Hüsnüye Çağla Özgören '93 – Mustafa Mert Önen

Kuşaklar boyunca süren TAC geleneğinin en güzel örneklerinden birini yaşatan mezunlarımızı gönülden kutluyor; çocuklarının bundan sonraki eğitim ve yaşam yolculuklarında da nice başarı ve mutluluklarına tanıklık etmelerini diliyoruz.

TAC Mezunlar Derneği

1976 TAC Basketbol Şampiyonluğu 50. Yıl Kutlama Töreni

1976 yılında minik basket, orta yıldız basket, lise genç basket ve lise genç hentbol takımlarımızın kazandığı Türkiye şampiyonluklarının 50. yılı, anlamlı bir törenle kutlandı.

30 Nisan Perşembe günü TAC Nejat Güngör Spor Salonu'nda gerçekleşen törende, o yıl takımlarda forma giyen mezunlarımızın büyük bir bölümü bir araya gelerek bu gurur verici başarıyı yeniden yaşadı.

Törende ayrıca, yıllarca A Milli Takım seviyesinde 4 numaralı formayla Türk basketboluna hizmet eden TAC '72 döneminden Cihangir Sonat'ın forması da Nejat Güngör Salonu'na asılarak bu değerli başarının nesilden nesile aktarılması simgesel bir anlam kazandı.

Mezunlarımızı bir kez daha tebrik ediyor, sağlıklı ve mutlu nice yıllar diliyoruz.

Mezunlarımızdan Nezaket Ziyareti

Bir grup mezunumuz, Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı, TAC'84 mezunumuz Ruhi Koçak ile Başkan Yardımcısı, TAC'81 mezunumuz Fuat Togo'ya nezaket ziyaretinde bulundu.

Ziyarete TAC'92 İsmet Koçak, TAC'13 Cem Soyupak, TAC'13 Sait Buğra Polat ve TAC'15 Yarkın Yılmaz katıldı.

Mezunlarımız arasındaki dayanışma ve dostluğun güçlenerek devam etmesini diliyoruz, tüm mezunlarımıza sağlıklı ve mutlu günler diliyoruz.

TAC Her Yerde!

TAC' 94 Haydar Küstü, TAC' 84 mezunlarımızdan Bora Purutçuoğlu, Halit Özbelli ve Selim Arcasoy ile TAC' 81 Murat Arcasoy, North Carolina'da bir araya geldiler. Arkadaşları Halit Özbelli'nin 60. yaşını kutlayan mezunlarımız, anılarına bir yenisini daha eklediler.

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve dostluk dolu daha nice buluşmalar diliyoruz.

TAC '74 - İstanbul Buluşması

1974 mezunlarımızdan bir grup, İstanbul Kadıköy'de her Cumartesi Hamsi Pub'da bir araya gelerek dostluklarını tazelemeye devam ediyor.

Fotoğraftakiler:

Ömer Reşit Kükner, Orhan Beşkök, Bülent Keskin, Refik Kutluer, Şahin Kol, Mustafa Emre, Alp Ötüş, Baki Uzer

Mezunlarımıza nice keyifli buluşmalar diliyoruz. Dostlukları daim olsun!

MAVRA 90 Ankara'da

1990 mezunlarımızdan bir grup, "MAVRA 90" adını verdikleri bu anlamlı buluşmalarla yıllara meydan okuyan dostluklarını yaŐatmaya devam ediyor. Anılarına bir Ankara buluşması daha ekleyen kıymetli mezunlarımızı gönülden tebrik ediyoruz.

Fotoğraftakiler:

Emre Yıldırım, Tufan Karaman, Hüseyin Turhangil, Murat Besler, Mehmet Özel, İbrahim Tekin, Önder Darendeli, Ethem Kuzucu, Bülent Savcı, Mustafa Alp Koca, İbrahim Gezicioğlu

Sağlık, mutluluk ve kahkaha dolu daha nice buluŐmalarda bir araya gelmeniz dileğiyle... Dostluğunuz daim, muhabbetiniz çok olsun.

TAC '68- İstanbul Buluşması

1968 mezunlarımızdan bir grup, İstanbul'da bir araya gelerek keyifli bir gün geçirdi.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Ahmet Olcayto Tuğsuz

Semih Bilgin

Ali Rıza Herhner

Ata Gider

Günhan BeŐok

Melih Bilgin

Nuri Doğan

Kıymetli mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice güzel buluşmalar diliyoruz.

TAC '95 Namrun Buluşması

1995 mezunlarımızdan bir grup, Namrun Dağ Otel'de bir araya gelerek anılarına bir yenisini daha ekledi.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Ahmet Evren Can, Evren Levent, Tuğrul z, Mazhar zsoy, Engin Bitik, Levent BahŐıŐ, Ferhat Gürüz, Efe zgren, Muhittin Kocatepe, Alper Tanyer

Değerli mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice güzel buluşmalar diliyoruz.

Mezun - Öğretmen Buluşması

1990 mezunlarımız, kıymetli Edebiyat hocaları Mustafa Nacar ile İstanbul'da bir araya gelerek yıllar sonra anılarını tazeledi.

Fotoğraftakiler;

Adil Okan, Serkan Erdem, Mahmut Gül, Önder Darendeli, Reha Hatipoğlu, Murat Besler, Mustafa Nacar ve Cem İmren'in katıldığı bu anlamlı buluşma, vefanın en güzel örneklerinden biri oldu.

Hocamıza ve mezunlarımıza sağlıklı, nice güzel buluşmalar diliyoruz.

TAC Mezunlar Derneği

Renkli Bir TAC Buluşması

Mersin'de Renkli Kebap'ta bir araya gelen mezunlarımız, keyifli sohbetler eşliğinde okul anılarına güzel bir yolculuk yaptılar.

Buluşmaya katılan mezunlarımız:

Atahan Çukurova '72, Kadir Kokulu '73, Yılmaz Dokuyucu '72, Cihat Lokmanoğlu '72, Bülent Özler '73, Bülent Kelekçi '73, Abdullah Paksoy '72, Kemal Tarım '74, Aycan Uluğ '73, Kürşad Ünsal '73, Bülent Döner '78

Değerli mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice keyifli buluşmalar diliyoruz.

TAC '94 - İstanbul Buluşması

1994 mezunlarımızdan bir grup, New York'ta yaşayan dönem arkadaşları Umut Ekinciöğlü ile İstanbul ziyareti sırasında bir araya gelerek anılarına bir yenisini daha ekledi.

Fotoğraftaki mezunlarımız:

Gülfem İmge Tanverdi

Diledi Adıyaman

Umut Ekinciöğlü

Mahmut Nedim Okuyan

İbrahim Arıncı

Cem Zeki Sabah

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice keyifli buluşmalar dileriz.

Tac '75 Antalya Buluşması

1975 mezunlarımızdan Hakan Mutlutürk ve Necati Güler, Antalya'da bir araya gelerek dostluklarını tazelediler, anılarına bir yenisini daha eklediler.

Bu güzel buluşmanın mutluluğunu bizlerle paylaşan mezunlarımıza, sağlıklı ve keyif dolu nice buluşmalar diliyoruz.

TAC '70 Bodrum Buluşması

Bodrum'da, TAC '70 Tufan Turanlı'nın ev sahipliğinde bir araya gelen mezunlarımız, dostluk ve anılarla dolu keyifli bir g¼n geçirdiler.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Engin Akış '75, Zeki Albulak '71, Cevdet BaŐaŐık '71, Kubilay Keçelioğlu '75 ve Tufan Turanlı '70

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice g¼zel buluşmalar dileriz.

Mezun DayanıŐması

İzmir Gurme Olivtech Fuarı'na katılan Efsus markasının sahibi G¼zde Bucak'ı mezunlarımız yalnız bırakmadı.

Fotoğraftaki mezunlarımız;

Ferhan Savran '82
Emrah Bulut '92
Zeynep G¼lŐen '02
G¼zde Bucak '14

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice g¼zel g¼nler dileriz.

TAC '75 - Antalya Mini Reunion

1975 mezunlarımız Serdar Akçalı, Erdal Akdoğan ve Hakan Mutlutürk, Antalya Hostel '75'te bir araya gelerek keyifli bir buluşma gerçekleştirdiler.

Hakan Mutlutürk '75'in ifadesiyle, "2 gün mavranın dibine vurdular." Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve bol kahkahalı nice buluşmalar diliyoruz

TAC '67 İstanbul Buluşması

1967 mezunlarımız, bu yılki büyük buluşmalarını İstanbul'da gerçekleştirerek anılarına bir yenisini daha eklemenin mutluluğunu yaşadı. Yıllar sonra bir araya gelen mezunlar, samimi sohbetler ve paylaşılan hatıralarla unutulmaz bir gün geçirdi.

Buluşmada yer alan mezunlarımız:

Soldan sağa (oturanlar):

Bülent Kıracı, Sahim Tekeli, Haluk Mutlu, Jozef Amado, Atahan Canbolat, Saffet Esen, Mehmet Yalıtır, TAO '64 Semih Maviş, Kürşad Pura

Arka sıra:

Münir Aksoy (TAC '66), Erhan Dumanlı, Hakkı Gürol (TAO '64), Demir Temuçin, Mehmet İpek, Giray Velioğlu, Özden Özler, Mustafa Esen, Mehmet Öktem, Hayrettin Ergun, Rint Akyüz (RC '67), Cemal Yalabık

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve birlik içinde nice buluşmalar dileriz.

İstanbul'da TAC'liler Buluşması

1970 mezunlarımızdan bir grup, İstanbul'da keyifli bir buluşmada bir araya geldi.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Tuncay Sergen, Ümit Karadayı, Nadir Patır, Ender Patır, Selçuk Akdoğan, Ümit Aras, Selçuk Tamer, Ersin Kınlı

Değerli mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice güzel buluşmalar diliyoruz.

TAC '99 Namrun çıkarması

1999 mezunlarımızdan bir grup, Namrun'da TAC '02 Alp Erdem'in iŐletmecisi olduğu Dağ Otel'de bir araya gelerek hasret giderdiler.

TAC ruhunun ve mezun dayanıŐmasının güzel bir rneği olan bu anlamlı buluşmada mezunlarımız dostluklarını pekiŐtirip anılarına bir yenisini daha eklediler.

Fotoğraftaki mezunlarımız;

Atilla Birdir, Ahmet Paksoy, Evren Gök, Ceyhun Yıldızdoğan, Sungur Cesuroğlu, Orsay Uçar, Gökhan Gömeç, Reha Butros, Onur zdemir, İsmail etin, Cem Cmert, Levent cal, Can Erturan, Hüseyin Kadı, Gürcan Didinedin, Orbay Uyarlar, Saitcan Gizir, Anıl Yüksek, Kerem Bolat, aĐdaŐ Türközü, Burak zyurt, Ali Efe Yukay, Mustafa zyurt ve Murat Setenci.

Mezunlarımıza sağlık, mutluluk ve bol kahkahalı nice güzel buluşmalar dileriz.

TALAS '66 - TAC '69 İstanbul Mini Buluşma

TALAS '66 ve TAC '69 mezunlarımızdan bir grup, 1 Mayıs 2026 tarihinde İstanbul'da gerçekleştirilen mini buluşmada bir araya gelerek aralarındaki güçlü dostluk bağlarını bir kez daha ortaya koyarak güzel anılarına bir yenisini daha eklediler.

Fotoğraftaki mezunlarımız:

UĞur Baba, Doğan Eroğlu, Ali İpek, Turhan Bakkaloğlu, Mehmet Gr, Hsn zek ve Sırrı Ergun.

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice güzel buluşmalar dileriz.

TAC '02 - Namrun Buluşması

2002 mezunlarımızdan oluşan bir grup, dđnem arkadaşların iŐletmeciliĐini yaptığı Namrun Dağ Otel'de bir araya gelerek hasret giderdi.

Doğayla iÇ iÇe keyifli bir ortamda gerĐekleŐen buluşmada mezunlarımız, eski gđnleri yad ederek dostluklarını tazelediler ve anılarına bir yenisini daha eklediler.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Ercin Tđrker, Ömer Pehlivan, Can Pekkoğak, Melih MđrŐitoĐlu, Abdullah Őngen, Emrah Severoğlu, Efe GđzđyeŐil, Esat UĞurlu, Denizhan ŐnlđdoĐan, Ali Umut Erdoğan, Mert Sđkđn, Alp AkĐalı, Murat Cđmert, Fırat Ergun, Emir Hayfavi, Őmđr Yılmaz, Onur Őentđrk, Kemal Őzekici, BaŐar Kızıldere, Serdar Budur, TunĐ Eraydın, Ali Murat CoŐar ve Alp Erdem. Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve dostluk dolu nice buluşmalar dileriz.

TAC '76 & TAC '77 Mersin Buluşması

7 Mayıs'ta, TAC '76 ve TAC '77 dđnemi mezunlarımızdan bir grup Mersin'de bir araya gelerek dostluklarını tazelediler ve keyifli bir buluşmaya imza attılar.

Bu anlamlı buluşmada yer alan mezunlarımız:

Aydın İzgialp '77, Sadık YalĐın '76, İskender ŐerbetĐi '77, Baran Bolkan '76, Celal Sđyletir '77, Baha KerimoĐlu '76, Ayhan Kızıltań '76, Jozef Atat '76 ve Celal UlaŐoĐlu '76.

Yıllar geğse de TAC ruhunu yaŐatmaya devam eden mezunlarımıza, sağlık ve mutluluk iÇinde nice gđzel buluşmalar diliyoruz.

TAC '68 Mezunları Ankara'da Buluştu

1968 mezunlarımız, Homecoming 2026 öncesinde Ankara'da bir araya gelerek hasret giderdi. Uzun yıllara dayanan dostluklarında hem eski günleri andılar hem de yaklaşan Homecoming heyecanını birlikte paylaştılar.

Buluşmaya katılan mezunlarımız:

Nihat Taner, Erdem Takçı, Şeref Etker, Sencer Ayata, Taylan Dericioğlu, Ömer F. Soykan, Enver Pekin, Aydın Nurhan, Nur Altınörs, Atilla Eralp ve Semih Bilgin.

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve dostluk dolu nice buluşmalar dileriz.

TACliler Bodrum'da

Tarsus Amerikan Koleji mezunlarımız, Bodrum'da bir araya geldiler.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Engin Akış '75
Utku Nişanoğlu '81
Temel Tırak '81

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice güzel buluşmalar diliyoruz.

Homecoming Öncesi TAC' 76 & 77 Tarsus Buluşması

1976 mezunlarımızdan bir grup, Namrun öncesinde TAC '77 mezunumuz Aydın İzgialp'in Tarsus'taki mağazasında bir araya geldi.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:

Vitalis Eskenazi '76, Levent Soylu '76, Aydın İzgialp '77, Bülent Tüzün '77, İbrahim Tezcan '76, Yılmaz Argüden '76, Rifat Tokbey '76, Levent Aydeniz '76 ve Murat Sepici '76.

Mezunlarımıza sağlıklı ve mutlu nice buluşmalar diliyoruz.

TAC'iler Macaristan'da Buluştu

Macaristan'da bir araya gelen mezunlarımız keyifli bir buluşma gerçekleştirdiler.

FotoŐrafta soldan sağa;

Azra Ersin '23, Zeynep Sevindi '23, Defne Düzgün '23, Nisa Arslan '23, Güz YüzbaŐıoĐlu '25

Mezunlarımıza eğitim hayatlarında baŐarılar, sağlıklı ve mutlu gűnler dileriz.

Dűsseldorf'ta TAC Mezunları BuluŐtu

Almanya'nın Dűsseldorf kentinde bir araya gelen mezunlarımız, keyifli bir buluŐmada hasret gidererek gűzel anılar paylaŐtılar.

Buluşmaya katılan mezunlarımız:

Umut Yalnız '88
DaĐhan ŐnlűdoĐan '96
Zeynep ŐnlűdoĐan Onur '98
İlker Topaloğlu '05
Aysel Yűcesoy Hecking '05
Tobias Hecking
İpek Topaloğlu '08
Sefa Karakaya '15
Bercis Naz Őzdirek '17

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve dostluk dolu nice buluşmalar dileriz.

TAC'li Dostlar Mersin'de Buluştu

TAC'li dostların Mersin Öğretmenevi'nde gerçekleştirdiği öğle yemeği buluşmasından güzel bir kare bizlere ulaştı.

Fotoğrafta; Erdoğan Durmaz '64, Ergül Bakay '63, Canev Kaynak '86, Erdoğan Kaynak '63, Erden Sezer '62 ve Mülkiyeli Doğan Sevim yer alıyor.

Dostlukların yıllara meydan okuduğu bu anlamlı buluşmanın anılarıyla, mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve huzurlu günler dileriz.

TAC '74 Klasik Cumartesi Hamsipub buluşması

1974 mezunlarımız bayramda da bir araya geldiler.

Fotoğraftakiler

Nuri Kantarelli, Alp Ötüş, Şahin Kol, Orhan Beşkök, Kemal Tarım, Adnan Saybaşıllı

Sağlıklı ve mutlu nice buluşmalar dileriz.

TAC '78 Mezunları Kayseri ve Kapadokya'da Buluştu

1978 mezunlarımızdan bir grup dönem arkadaşları, Kayseri Nuh Naci Yazgan Üniversitesi Rektörü TAC '78 - Prof. Dr. Ahmet Fazıl Özsoylu'nun ev sahipliğinde Kayseri ve Kapadokya'da bir araya geldiler.

Yıllar sonra yeniden buluşan mezunlarımız, dostluklarını pekiştirirken birlikte keyifli anlar paylaşarak anılarına yenilerini eklediler.

Fotoğraftakiler soldan sağa:

Bülent Döner, Emre Tuncel, Sırrı Akel, Ali Cerrahoğlu, Ahmet Fazıl Özsoylu, Hakkı Ege, Ali Fazıl Ediz, Feza Diyarbekir, Ulvi Buluklu.

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve nice güzel buluşmalar dileriz.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

TACliler'den Bir Grup Sergi'de Buluştu

TAC'85 mezunumuz İsmail Okyay'ın eşi Neslihan Okyay'ın da eserleriyle yer aldığı Mersin Deniz Müzesi'ndeki resim sergisinde mezunlarımız bir araya geldiler.

Fotoğraftakiler:

İsmail Okyay '85, Canev Kaynak '86, Erdoğan Kaynak '63, Ergül Bakay '63, TAC'89 Buket Okyay Kuş

Neslihan Okyay'ı sergideki eserleri için tebrik ediyor, sanat yaşamında başarılarının devamını diliyoruz. Mezunlarımıza da sağlıklı ve mutlu günler diliyoruz.

TAC'80 - Amasra& Safranbolu Buluşması

1980 mezunlarımızdan bir grup dönem arkadaşları, Safranbolulu mezunumuz Zeki Akıllıoğlu'nun ev sahipliğinde ve Karabük Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Müfit Akyüz'ün rehberliğinde Safranbolu ve Amasra'da bir araya geldi.

Fotoğraftakiler:

Ahmet Bilgili, Şeref Şan, Rifat Mert, Müfit Akyüz, Zeki Akıllıoğlu, Mehmet Savatlı, Reşit Ökten, Selim Altay, Mehmet Yaşar Kaynar, Jilber Bonja, Fatim Cezayirli, Bedii Canatan ve Adnan Çetinel.

Mezunlarımıza sağlık, mutluluk ve dostluk dolu nice güzel buluşmalar dileriz.

TACliler Marmaris'te

TAC'22 Hasan Cahit Akıncıoğlu, Marmaris'teki Cooks Club Adaköy Otelinde, ağabeyi TAC'70 mezunumuz Ayhan Sicimoğlu'nu ağırlamanın mutluluğunu yaşadı.

Farklı kuşaklardan mezunlarımızın dostluklarını ve güçlü bağlarını yıllar sonra da aynı sıcaklıkla sürdürmeleri bizlere büyük mutluluk veriyor.

Tatil sezonunun başlamasıyla birlikte tüm mezunlarımıza güzel anılar, keyifli sohbetler ve dostluklarla dolu harika bir yaz diliyoruz.

Sualtı Arkeolojisi Sempozyumu'nda TAC Mezunları Buluştu!

II. Mustafa V. Koç Uluslararası Sualtı Arkeolojisi Sempozyumu'nda mezunlarımızdan Oğuz Aydemir '69, sempozyumu düzenleyen TİNA Vakfı'nın Başkanı olarak oturma başkanlığını üstlenirken, Cengiz Sönmez '75 ise panel moderatörlüğünü gerçekleştirdi. Sempozyuma katılan mezunlarımız Sait Tosyalı '75 ve Talin Dönmez '92 de izleyiciler arasında yer alarak bu anlamlı etkinlikte bir araya geldiler.

Bilim ve kültürün ışığında gerçekleşen bu değerli etkinlikte mezunlarımızın bir arada olması bizlere ayrı bir gurur verdi.

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve birlikte nice güzel günler dileriz.

TAC '80- Londra'da Anlamlı Kare

1980 mezunlarımızdan oluşan küçük bir grup, Londra seyahatleri sırasında Tarsus Amerikan Koleji şapkalarıyla objektife poz vererek dostluklarını ve TAC ruhunu yansıtan güzel bir anıyı ölümsüzleştirdi.

Fotoğrafta yer alan mezunlarımız:
Adnan Çetinel, Mehmet Savatlı ve Ahmet Bilgili

Mezunlarımızın dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar TAC bağıını yaşatmaları bizlere büyük mutluluk veriyor.

Mezunlarımıza sağlıklı, mutlu ve dostluk dolu nice buluşmalar dileriz.

İSTANBUL

Heybeliada'nın eşsiz doğasında unutulmaz bir yürüyüş etkinliği

19 Nisan 2026 tarihinde, Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği İstanbul Şubesi olarak, Trekistanbul rehberliğinde Heybeliada'nın eşsiz doğasında unutulmaz bir yürüyüş etkinliği gerçekleştirdik. Yaklaşık 20 mezunumuzun katılımıyla gerçekleşen bu keyifli buluşmada, baharın tüm renklerini cömertçe sergilediği adanın sakin patikalarında yaklaşık 9 kilometrelik bir rota takip ettik.

Yürüyüşümüz boyunca Heybeliada'nın tarih ve doğayı iç içe sunan özel noktalarını keşfetme fırsatı bulduk. Süslü Mezar'ın mistik atmosferinden geçerek Çam Limanı'nın huzur veren kıyılarına ulaştık; ardından Terk-i Dünya Manastır'ının geçmişten günümüze uzanan hikâyesine tanıklık ettik ve Değirmen Burnu Tabiat Parkı'nın büyüleyici manzaraları eşliğinde

yolculuğumuzu sürdürdük.

Sabahın erken saatlerinde başlayan bu güzel gün, yalnızca bir doğa yürüyüşünden ibaret değildi. Eski dostlukların tazelandığı, yeni bağların kurulduğu, kahkahaların ve sohbetlerin doğanın sesine karıştığı özel bir buluşmaya dönüştü. Günün sonunda hep birlikte yenilen keyifli bir yemeğin ardından adadan ayrılırken, her birimiz yanımızda yalnızca güzel fotoğraflar değil, uzun süre hafızalarımızda yaşayacak anılar da götürdük.

Doğanın, dostluğun ve paylaşmanın bir araya geldiği bu anlamlı etkinlikte bizlerle olan tüm mezunlarımıza teşekkür ediyor; bir sonraki keşif yolculuğunda yeniden buluşmayı diliyoruz.

Mezunlar Derneği İstanbul Şube**ANKARA**

'Ben kendi iradem dışındaki özgürlüğü dahi kendime esaret kabul ediyorum'

Ata Ediz '00

TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi'nden değerli abi ve ablalarım, 26 Nisan 2026 akşamında, ortağı olduğum Çakırdiken Tiyatrosu'nun "Hatırladım" adlı monolog oyununun Ankara'daki ilk turnesinde bizleri yalnız bırakmadılar.

İki yıl Rusya'nın Tataristan Özerk Cumhuriyeti'nde Kazan Devlet Tiyatrosu'nda yönetmenlik yapmış olan, bugünlerde de Kayseri'de Talas Tiyatrosu'nda yönetmenlik kariyerini sürdüren ortağım Atabey Barış'ın senaryosunu yazdığı oyunumuz, Rus Tiyatrosu'nun büyük ustası Konstantin Stanislavski'den ilham almakta ve ona şapka çıkartmaktadır. Bir tiyatro yönetmeninin toplumun kendisini anlamamasına karşı yaşadığı yalnızlığı ve yabancılaşmayı konu alırken, aynı

zamanda Tatar şarkıcı Alfiya Avzalova'nın klasik eserlerinin yoğun duygusal eşliğiyle birlikte kişinin kendisine ve toplumuna yönelik sorgulaması gerekenleri seyirciye derinden hissettiriyor.

Sonraki gösterimleri, Kayseri ve Ankara başta olmak üzere, daha birçok farklı şehirde devam edecek olan oyunumuza tüm mezunlarımızı bekliyoruz!

Katılan TACliler: (Soldan Sağa)

Ata Ediz '00

Hale (Kundak) Soylu '86

Ali Sedat Özberk '79

Hüseyin Diriöz '73

Bedriye (Ateş) Şimşek '89

Turhan Kayasu '64

Doğan Gözde ÖZGÖDEK '86

ANKARA

Cumartesi Buluşmaları

KEBANK MART

KEBANK NİSAN

KEBANK MAYIS

İZMİR

İZMİR

İZMİR

MERSİN TENİS KULÜBÜ

**ANKARA
NISAN**

**ANKARA
NISAN**

**ANKARA
MAYIS**

**İSTANBUL
MAYIS**

“Ankara Talaslılar Yemeği”

Taylan DERİCİOĞLU (Fahri Talaslı)

En son 24 Nisan 2024 tarihinde düzenlenen “Ankara Talaslılar Yemeği” iki yıl aradan sonra 18 Nisan 2026 Cumartesi günü yine aynı adreste (47. Sokak No. 39 Bahçelievler adresli İş Bankacılar Derneği Ankara Şubesi’nde) gerçekleşmiştir.

Saat 19.00’da bir araya gelmeye başlayan Talas mezunları ilkin Gürkan Ertaş ve Tuncay Sergen tarafından dernek girişinde karşılanmış ve akabinde 70 yıl önce Talas’ta bulunmuş olan Talas mezunlarına takdim edilmek amacıyla hazırlanan “Hatıra Tabakları”na isimlerini yazmak üzere yönlendirilmişlerdir. Daha sonra beraberindeki eşleri ve refakatçileriyle birlikte masalarında yerlerini almaya başlayan Talas mezunlarına, başlangıçta hafif içecek ve Şerif Boyacı’nın Tavşanlı’dan getirdiği leblebiler ikram edilmiştir. Daha sonra yemek servisine geçilmiştir.

Katılımcılar arasında Gürkan Ertaş, Cengiz Atalay, Metin Atamer, Mustafa Tokyay, Ali Açıkan, Bülent Damar, Uluç Gürkan, Şerif Boyacı, Mehmet İpek, Ülkün Tansel, Bozkurt Aran, Arif Çağlar eşli olarak yerlerini alırken; Samim Anıl, Nur Altınörs, Taylan Onul, Serpil Altay, Bülent Poyraz, Zeki Aykut, Sinan Bayraktaroğlu, Tuna Yurtseven, Tuncay Sergen, Şenol Yağız, Abdullah Ateş, ve Erol Etçioğlu’nun bireysel katılımlarının yanı sıra; Turhan Kayasu, Mehmet Ataman ve Taylan Dericioğlu da “Fahri Talaslı” olarak yemekte hazır bulunmuşlardır. Kısmen uzun bir zaman sonrasında kısmen de uzak yollardan

gelerek birbirini gören Talaslılar’ın hasret giderimi daha derneğin giriş kapısında ve vestiyer önünde bütün sıcaklığıyla başlamış ve yemek sırasında da masa sohbetleriyle, ayaküstü mavralarla ve masa ziyaretleriyle samimi ve sıcak bir atmosferde devam etmiştir. Akşam yemeği menüsünde start olarak 6 çeşitli Ordövr Tabağı ve ardından Paçanga Böreği verilmiş, ana yemek olarak da Kuzu Şiş, Dana Külbastı ve Mevsim Salatası sunulmuştur. İçki ve meşrubatların da ikram edildiği ana yemeğin sonrasında Karışık Meyve servisine geçilmiştir. Akşam yemeği sırasında Emekli Büyükelçi Bozkurt Aran’ın geçmiş görev dönemlerinde Tahran’da edinmiş olduğu kültürel ve toplumsal izlenimlerinin, politik saptamalarının ve diplomatik deneyimlerinin ışığı altında; Amerika Birleşik Devletleri ile İran krizine ilişkin güncel değerlendirmelerde ve stratejik yorumlarda bulunması, büyük ilgi toplamıştır.

Büyükelçi Aran’ın, ABD’nin “Poker” ve İran’ın “Satranç” oynama analogisine dayalı çatışma yöntem ve stratejilerine ilişkin açıklamalarına; dinleyicilerin de katılımlarını sağlamak ve fikirlerini almak üzere bazı kilit sorular ortaya atması, bir “beyin fırtınası” ortamı yaratmış olup, tartışmaların canlı ve katkılı tutulmasını sağlamıştır.

1967 yılında kapanan ve son öğrencilerini Tarsus’a (TAC) gönderen Talas (TAO) mezunlarının Ankara’da gerçekleştirilen 18 Nisan 2026 buluşmasının anısına ithafen, 70 yıl önce Talas’ta bulunmuş

olan 6 mezuna (Ömer Yağız Abimiz’in eşi Şenol Yağız, Zeki Aykut, Abdullah Ateş, Arif Çağlar, Ülkün Tansel ve Metin Atamer) katılımcılarının isimlerinin yazılı olduğu birer hatıra tabağı takdim edilmiştir. Ayrıca Tuncay Sergen tarafından, katılımcılara kendi isimlerinin yazılı olduğu birer İsviçre Ordu Çakısı hediye edilmiştir.

18 Nisan 2026 akşam yemeği sırasında bir araya gelerek tazelenen anıların ve güncellenen haberleşmelerin devamının sağlanması ve olabildiğince diğer etkinliklerin de düzenlenmesi isteği öne çıkmıştır. Talaslılar’ın bu tür buluşmalarının sürdürülmesi arzusu; ilkin 29 Ekim 2026’da Talas’ta dağa çıkılarak yazı yazılmasını ve sonrasında da Talaslılar

Yemeği’nin yine 2027 Nisan ayında Ankara’da rutin olarak düzenlenmesini, gerekli kılmalıdır. Talaslılar’ın etkinliklerine Tarsuslular’ın ve özellikle hanım mezunların ilgisinin giderek arttığı da memnuniyetle izlenmektedir. İki kardeş okul mensupları olarak kaynaşmamızın ve aidiyetimizi güçlendirmemizin gereği de buluşmalarımızı yaygınlaştırmak ve yeni katılımları kazanmaktır.

18 Nisan 2026 günü Ankara’da Talaslılar Yemeği’nde bir araya gelen değerli mezunlarımıza, eşlerine ve refakatlerindeki misafirlerimizin yanı sıra geceye katılan gönüllü Talaslılar’a da teşekkür eder, bir sonraki buluşmaya kadar sağlıklı ve mutluluk içerisinde kalmalarını dileriz.

TALAS Ankara Buluşması

18 Nisan Cumartesi günü Talas mezunlarımız, Geleneksel Ankara Buluşması’nda bir araya geldi. Yaklaşık 40 Talaslı’nın katıldığı bu anlamlı buluşmada, 70 yıl önce Talas’ta eğitim almış 6 değerli büyüklerine özel olarak tasarlanan hatıra tabakları takdim edildi.

Zeki Aykut, Abdullah Ateş, Ülkün Tansel, Arif Çağlar, Metin Atamer ve merhum Ömer Yağız’ın kıymetli eşi Şenol Yağız’a sunulan bu anlamlı armağan, geçmiş ile bugün arasında güçlü bir bağ kurdu.

Mezunlarımıza bu güzel buluşma için teşekkür ediyor, nice yıllar boyunca sürecek birlik ve beraberlik diliyoruz.

22. GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVASI 03 - 06 HAZİRAN 2026 / TARSUS

GRUPLAR			
A GRUBU		B GRUBU	
(1)	DARÜŞŞAFKA SPOR KULÜBÜ	(1)	TOFAŞ SPOR KULÜBÜ
(2)	TED ANKARA KOLEJLİLER SPOR KULÜBÜ	(2)	GALATASARAY SK
(3)	ANADOLU EFES SPOR KULÜBÜ	(3)	GAZİANTEP BASKETBOL AKADEMİ
(4)	TARSUS AMERİKAN KOLEJİ SPOR KULÜBÜ	(4)	MERSİN SPOR KULÜBÜ

GRUP MAÇLARI							
Tarih	Salon	No	Gr	Saat	A Takımı	B Takımı	Sonuç
03 HAZİRAN (ÇARŞAMBA)	TAC SPOR SALONU	1	A	15:00	DAĞKA	TED	76 - 38
		2	B	17:00	TOFAŞ	GS	77 - 50
	SEV SPOR SALONU	3	A	15:00	ANADOLU EFES	TAC	139 - 47
		4	B	17:00	GAZİANTEP	MSK	75 - 73
04 HAZİRAN (PERŞEMBE)	TAC SPOR SALONU	5	A	09:30	TAC	TED	31 - 94
		6	A	11:30	DAĞKA	ANADOLU EFES	62 - 80
	SEV SPOR SALONU	7	B	09:30	GS	GAZİANTEP	80 - 35
		8	B	11:30	TOFAŞ	MSK	92 - 44
	TAC SPOR SALONU	9	B	16:30	GS	MSK	86 - 64
		10	B	18:30	TOFAŞ	GAZİANTEP	82 - 49
	SEV SPOR SALONU	11	B	16:30	DAĞKA	TAC	125 - 63
		12	A	18:30	TED	ANADOLU EFES	44 - 79

GRUP MAÇLARI SONRASI SIRALAMA (İLK İKİLER VE SON İKİLER ÇAPRAZ OYNAYACAKLAR)			
A GRUBU SIRALAMA		B GRUBU SIRALAMA	
(1)	ANADOLU EFES SPOR KULÜBÜ	(1)	TOFAŞ SPOR KULÜBÜ
(2)	DARÜŞŞAFKA SPOR KULÜBÜ	(2)	GALATASARAY SK
(3)	TED ANKARA KOLEJLİLER SPOR KULÜBÜ	(3)	GAZİANTEP BASKETBOL AKADEMİ
(4)	TARSUS AMERİKAN KOLEJİ SPOR KULÜBÜ	(4)	MERSİN SPOR KULÜBÜ

ÇAPRAZ MAÇLARI								
Tarih	Salon	No	Saat	Sıralama	A Takımı	Sıra	B Takımı	Sonuç
05 HAZİRAN (CUMA)	TAC SPOR SALONU	13	15:00	B - 1	TOFAŞ	A - 2	DARÜŞŞAFKA	68 - 73
		14	17:00	A - 1	ANADOLU EFES	B - 2	GALATASARAY	73 - 70
	SEV SPOR SALONU	15	15:00	A - 4	TAC	B - 3	GAZİANTEP BASKETBOL	43 - 95
		16	17:00	B - 4	MSK	A - 3	TED ANKARA KOLEJLİLER	49 - 77

FİNAL & SIRALAMA MAÇLARI							
Tarih	Salon	No	Saat	Sıralama	A Takımı	B Takımı	Sonuç
06 HAZİRAN (CUMARTESİ)	TAC SPOR SALONU	17	09:00	3. - 4. LİK	GALATASARAY	TOFAŞ	70 - 89
		18	11:00	FİNAL	ANADOLU EFES	DAĞKA	68 - 51
	SEV SPOR SALONU	19	09:00	7. - 8. LİK	TAC	MSK	48 - 95
		20	11:00	5. - 6. LİK	GAZİANTEP	TED	58 - 78

19. GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVA SIRALAMASI

1. ANADOLU EFES
2. DAĞKA
3. TOFAŞ
4. GALATASARAY
5. TED ANKARA KOLEJLİLER
6. GAZİANTEP BASKETBOL
7. MSK
8. TAC

22. GÜNER BAYKAL TURNUVASI

(03-06 Haziran 2026)

Bu yıl 22.'si düzenlenen Güner Baykal Basketbol Turnuvası, 6 Haziran 2026 Cumartesi günü oynanan müsabakalar ile tamamlandı.

U15 takımlarının 4 gün boyunca TAC ve SEV Kampüslerinde heyecanlı mücadelelerine sahne olan turnuvada final

Turnuva klasmanı aşağıdaki şekilde oluşmuştur:

1. Anadolu Efes
2. Darüşşafaka
3. TOFAŞ
4. Galatasaray
5. TED Kolejliler
6. Gaziantep Basketbol
7. MSK
8. TAC

Turnuva bitiminde bireysel ödüller de dağıtıldı.

MVP: Toprak Darılgan (Anadolu Efes)

En İyi Guard: Halil Rüzgâr Kongur (TOFAŞ)

En İyi Forvet: Toprak Darılgan (Anadolu Efes)

En İyi Pivot: Ersel Metehan Kaya (Galatasaray)

Güner Baykal 2026 Basketbol Turnuvası'nın bireysel performans ödüllerini almaya hak kazandılar.

maçı son ana kadar nefes kesti.

Final maçında Anadolu Efes ile Darüşşafaka karşı karşıya geldi. Anadolu Efes müsabakadan 68-51 ile galip ayrıldı ve Güner Baykal Turnuvası'nı şampiyon olarak tamamladı.

14. Necati Güler Örnek Sporcu Öğrenci Ödülü

14. Necati Güler Örnek Sporcu Ödülleri 6 Haziran 2026 günü Güner Baykal Turnuvası Kapanış töreni esnasında sahiplerine verildi.

Her sene hem akademik hem de sportif anlamda başarılı örnek öğrencilere dağıtılan bu ödülleri erkekler kategorisinde futboldaki başarısı sebebi ile SEV İlköğretim Okulu öğrencisi Batu Tolunay TOYBUKOĞLU ve rekortmen milli yüzücümüz Tarsus

Amerikan Koleji öğrencisi Arel GÜLTEKİN; kızlar kategorisinde ise voleybol dalındaki başarısı sebebi ile SEV İlköğretim Okulu öğrencisi Zeynep Buğlem CAN ve U16 Türkiye Şampiyonu Milli Okçumuz Tarsus Amerikan Koleji öğrencisi Mina UÇAKKAN almaya hak kazandı.

Tüm sporcularımızı kutluyor, spor ve akademik hayatlarında başarılar diliyoruz.

41 SENE SONRA TARİHİ BAŞARI

TAC Lise Erkek Basketbol Takımı, 8-12 Mart 2026 tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen Türkiye Şampiyonası'na katıldı.

41 sene sonra ilk kez Türkiye'nin en iyi 8 takımı arasına giren TAC, B Grubu'nda İstanbul Özel Esenkent Okyanus Anadolu Lisesi, Özel Ankara Çözüm Koleji Anadolu Lisesi ve Özel Samsun Doğa Fen ve Teknoloji Lisesi ile mücadele etti.

Küçükçekmece Ata Sporları Merkezi'nde oynadığı maçlarda aşağıdaki sonuçları alan TAC, 1 galibiyet, 2 mağlubiyet ile grubunda ilk ikiye giremedi ve turnuvaya veda etti.

TAC- Özel Samsun Doğa Fen ve Teknoloji Lisesi: 90-64

Özel Ankara Çözüm Koleji Anadolu Lisesi- TAC: 62-57

TAC- İstanbul Özel Esenkent Okyanus Anadolu Lisesi:47-98

Türkiye'nin en iyi 8 takımı arasına girerek bizleri gururlandıran tüm oyuncu ve teknik ekibimizi tebrik ediyor, önümüzdeki sezonlarda başarılar diliyoruz.

Takımımıza destek olmak için tribünlerde yer alan taraftarlarımıza da bilahare teşekkür ediyoruz.

41 yıl aradan sonra Türkiye'nin en iyi 8 takımı arasına giren TAC Lise Erkek Basketbol Takımı'nın Mersin İl Finali oynadığı günü anlatan Vlog TAC News and Media Club'in YouTube sayfasında yayınlandı.

Maç günü sahada ve saha dışında yaşananları anlatan bu keyifli videoyu aşağıdaki link üzerinden izleyebilirsiniz:

<https://youtu.be/3yi7A0L2ATI?si=MwKr90fnpdAFSGH1>

3x3 BASKETBOL TAKIMINA TEBRİKLER

TAC Lise Erkek 3x3 Basketbol Takımı Mart, Nisan ve Mayıs aylarında turnuvalarda mücadele etti.

TAC, ilk olarak Mart ayında Mersin İl Birinciliği 'ne katıldı. Oynadığı 7 maçta sadece 1 mağlubiyet alan TAC, grubunda ikinci oldu ve Final Grubu'na kaldı. Final Grubu'nda 4 maça çıkan TAC, oynadığı bütün müsabakaları kazandı ve Bölge Şampiyonası'nda oynamaya hak kazandı.

3x3 Erkek basketbol takımımız, Nisan ayında Osmaniye'de düzenlenen Bölge Şampiyonası'nda grubunda oynadığı 2 maçı da kazandı ve yarı finale yükseldi. Play-Off'ta oynadığı 2 karşılaşmayı da kaybeden TAC, Bölge Şampiyonası'nda ilk dörde girdiği için Türkiye Şampiyonası'nda

oynama hakkı kazandı.

TAC, Mayıs ayında Diyarbakır'da Türkiye Şampiyonası'na katıldı. Grubunda oynadığı 3 maçta 2 galibiyet, 1 mağlubiyet alan ekibimiz son 16 turunda mücadele etmeye hak kazandı ama Bursa temsilcisine mağlup olarak turnuvayı tamamladı.

Gelecek sezona hazırlık planlaması olarak düşünülen bu turnuvada kendilerinden iki yaş büyük sporculara karşı U-16 yaş grubu ile oynayan takımımız, yeni sezon hazırlıklarını da başlatmış oldu.

Bu sezon Türkiye'nin en iyi 16 takımı arasında kendine yer bulan oyuncularımızı ve teknik heyetimizi kutluyor; önümüzdeki sezonlarda da başarılar diliyoruz.

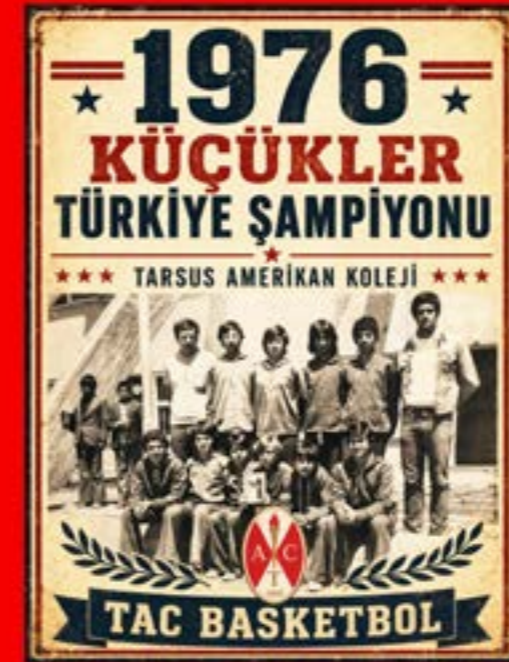
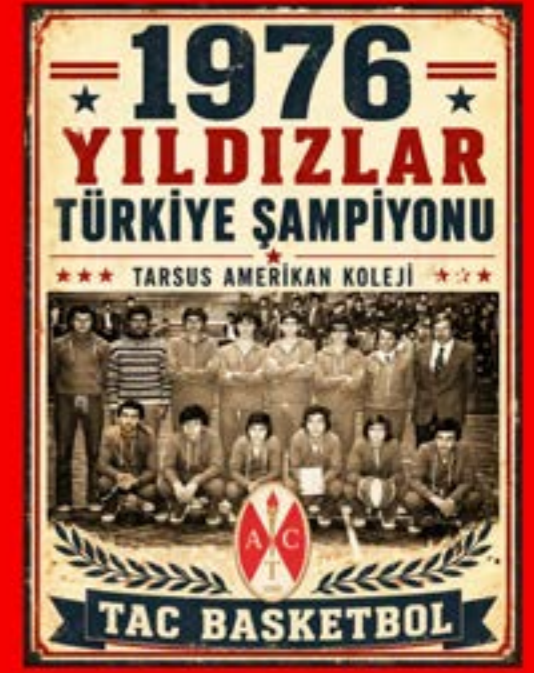

50. YIL COŞKUSU

Basketbol ve Hentbol dallarındaki Türkiye şampiyonluklarının 50. Yılı, TAC Kampüs'te yapılan organizasyon ile kutlandı.

Nejat Güngör Spor Salonu'nda gerçekleştirilen törende 1972 mezunumuz Cihangir Sonat'ın forma asma töreni de düzenlendi.

Bu vesile ile hem 1976 yılında şampiyon olan takımlarımızın oyuncularını hem de mezunumuz Cihangir Sonat'ı tebrik ediyoruz.

ERKEK LİSE BASKETBOL B TAKIMI YARI FİNAL OYNADI

Genç B Mersin İl Birinciliği'nde mücadele eden TAC Erkek Lise Basketbol B Takımı, turnuvayı Mersin Üçüncüsü olarak tamamladı.

Prep ve 9. sınıf yaş grubundan oluşan TAC Lise Erkek B Takımı, grup maçlarında 3 galibiyet, 1 mağlubiyet aldı ve yarı finale yükseldi.

Yarı finalde karşılaştığı Toros Koleji'ne mağlup olan ekibimiz, turnuvayı üçüncü olarak tamamladı.

Tüm oyuncularımızı ve teknik heyetimizi tebrik ediyor, önümüzdeki yıllarda A Takımdaki mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

TAC Whatsapp Topluluk Grubuna Üye Oldunuz mu?

Okuldan ve mezunlarımızdan güncel haberlere ulaşmak için TAC Topluluk Grubu muza sizleri de bekliyoruz!

TAC Topluluk Whatsapp Grubu

1. Duyurular

<https://chat.whatsapp.com/CG547lhIF8s23Wm3RSDHsm>

2. Mutlu Haberler

<https://chat.whatsapp.com/FP4H7LnBvuDJsAOiANTIDE>

3. Kaybettiklerimiz

<https://chat.whatsapp.com/JmqJdrkLn1DHWKq5fU0JgS>

TAC Mezunlar Derneği

Yıl 1988...

Sevgili TAC,

Sanal anevimiz www.tacmemories.org adresimizden bu sayımızda iki görselimiz var. 1988'e gidiyoruz. TAC'mizin 100. kuruluş yılı etkinlikleri kapsamında iki görseli sizlerle paylaşıyoruz.

Bir tanesi o yıla kadarki Echo üyelerine bir atıf, diğeri ise yine o yıl TAC onuruna çıkarılmış bir Milli Piyango bileti.

Bu iki görsel, anevimizdeki Nur Altınörs '68 salonundan sizlere ulaşıyor.

Sevgi ve saygılarımızla
TAC Mezunlar Derneği

Having long hair, grotesque habits, indifferent attitudes, and calling rock music good company, these guys have been wandering around the school for 25 years.

*They were excited and gleeful when they heard one saying:
"We're putting the band together."
And here once again Echo emerges.*

Echos of 25 years

Erkut Yucaoğlu	Cevdet Başaçık	Murat Tümer
Murat Asya	Kemal Yeğenoğlu	Emin Ersoy
Levent Kavvas	Vamik Kural	Evren Madran
Özden Özler	Uğur Çınar	Özlem Palabıyık
Atilla Yaprak	Mustafa Emre	Scott Anderson
Nejat İçöz	Alp Bekişoğlu	Şenol Yüksel
Selçuk Sancar	Adil Oykan	Baler Eskibatman
O. Ahmet Tuğsuz	Uğur Çınar	Ömer Yağanoğlu
Cemal Mutlu	Refik Kutluer	Hasan Haznedaroğlu
Ali Kardam	Şemî Kurdak	Selim Tangerli
Haldun Emrealp	Alli Özler	Özer Bener
Ayhan Sicimoğlu	Kaan Uçak	Erkut Orat
Alli İpek	Ahmet Ersöz	Serhat Çelebi
Vecdi Geray	Yasa Emre Arar	Burak Özbaşoğlu
Semih Fıncıoğlu	Tibet Ağırtan	
Hamdi Demirel	Cevdet Tosyalı	

We apologize for any possible omissions.

P R O G R A M

*Echo's Concert
May 17, 1988
Tarsus*

Improvisations from 25 years.

TAC '49 Ekrem Ovacık

TAC '57 Mahmut Telli

TAO '66 Oğuz Türkyılmaz

TAC '71 Tuncay Ataöz

TAC '63 Oğuz Ergin

**TAC '63 Prof. Dr. Mehmet
Hilmi Ergin**

TAC '82 M.Kazım Apa

TAC '85 Yasin Saydanoğlu

MEZUNLARIMIZ

TAC '85 Yasin Saydanoğlu
TAC '71 Tuncay Ataöz
TAC '63 Oğuz Ergin
TAC '49 Ekrem Ovacık
TAC '63 Prof. Dr. Mehmet Hilmi Ergin
TAC '57 Mahmut Telli
TAC '82 M.Kazım Apa
TAO '66 Oğuz Türkyılmaz

MEZUN YAKINLARIMIZ

TAC '66 Mehmet Şahinoglu'nun torunu, TAC '97 döneminden Yiğit Şahinoglu'nun oğlu **Max Şahinoglu**
TAC '55 Gün Kuran'ın eşi **Ursula Kuran**
TAC '91 Lütfi Bayboğan'ın annesi **Aysen Bayboğan**
TAC '87 Naciye Güleç'in annesi **Müjgan Güleç**
TAC '81 Halim Özberrak ile, TAC '84 merhum Haldun Özberrak'ın anneleri **Müjgan Özberrak**
TAC '90 Badahan Canatan'ın annesi **Ferda Akyürek**
TAC '05 Denizhan Çayan ile TAC '10 Emirhan Çayan'ın anneleri **Güliz Çayan**
TAC '91 Selen Çolakoğlu Akıncı ile TAC '95 Seda Çolakoğlu'nun babaları **Salih Çolakoğlu**
TAC '90 Ali Ersev Yılmaz'ın annesi **Sevgi Yılmaz**
TAC '76 Namık Kural'ın annesi **Gürcan Kural**
TAC '98 Mustafa Kemal Çelikkol'un babası **Cemal Çelikkol**
TAC '84 mezunumuz Dr. Hakan İplik'in babası **Dr. Rahmi İplik**
TAC '87 Şebnem Işık Ersoy'un babası, TAC '86 Erkin Ersoy'un kayınpederi **Özer Işık**
TAC '84 mezunumuz Dr. Ali Tülay'ın oğlu **Mete Tülay**
TAC '02 Çiçek Dönmezler ile TAC '04 Çağlar Dönmezler'in babaları **Hasan Dönmezler**
TAC '92 Eylem Işık Uyar ile TAC '97 İlke Işık Nacar'ın anneleri **Fatma Işık**
TAC '75 Cengiz Sönmez'in annesi, TAC '02 Kemal Sönmez' ile TAC '28 Ela Sönmez'in babaanneleri **Yüksel Işıkkara Sönmez**
TAC '76 Melih Apa'nın kardeşi, TAC '09 Ela Apa ile TAC '15 döneminden Lara Apa'nın babaları, 1982 mezunumuz **Kazım Apa**
TAC '99 Burak Özyurt'un babası **Ahmet Özyurt**
TAC '91 Deniz Cemgil Arkan ve TAC '92 İlker Arkan'ın anneleri, TAC '25 Mehmet Berke Arkan ile 11. Sınıf öğrencisi Mehmet Karan Arkan'ın babaanneleri **Emine Arkan**
TAO '65-TAC '68 mezunumuz Sencer Ayata'nın kardeşi **Arife Sercan Ayata**
TAC '67 mezunumuz Necdet Özcan'ın kız kardeşi **Neyran Öner**

NAMRUN'DA YAZIN EN SERİN KAÇAMAĞI

SİZİ BEKLİYOR! 🌿❄️

DERNEĞİMİZİN NAMRUN'DAKİ YAYLA EVİNDE, SERİNLİĞİN VE HUZURUN TADINI ÇIKARIN. DOĞAYLA İÇ İÇE, MANZARASIYLA BÜYÜLEYEN BU ÖZEL EV; HEM AİLELER HEM DE KALABALIK GRUPLAR İÇİN İDEAL.

- 🏠 GENİŞ KONAKLAMA KAPASİTESİ
- 🌲 TERTEMİZ YAYLA HAVASI
- 🌄 EŞSİZ DOĞA VE MANZARA
- 👉 HER GELİŞİNİZDE ÖZENLE HAZIRLANAN, MİS GİBİ ODALAR (TEŞEKKÜRLER BETÜL ABLA! 🌸) MİNİMUM 2 GECELİK REZERVASYONLA BU KEYFİ YAŞAYABİLİRSİNİZ.

📞 Yer ayırtmak için hemen Betül Abla'yı arayın: 0 (530) 333 83 99
Serinlik garanti, huzur da bizden! 😊